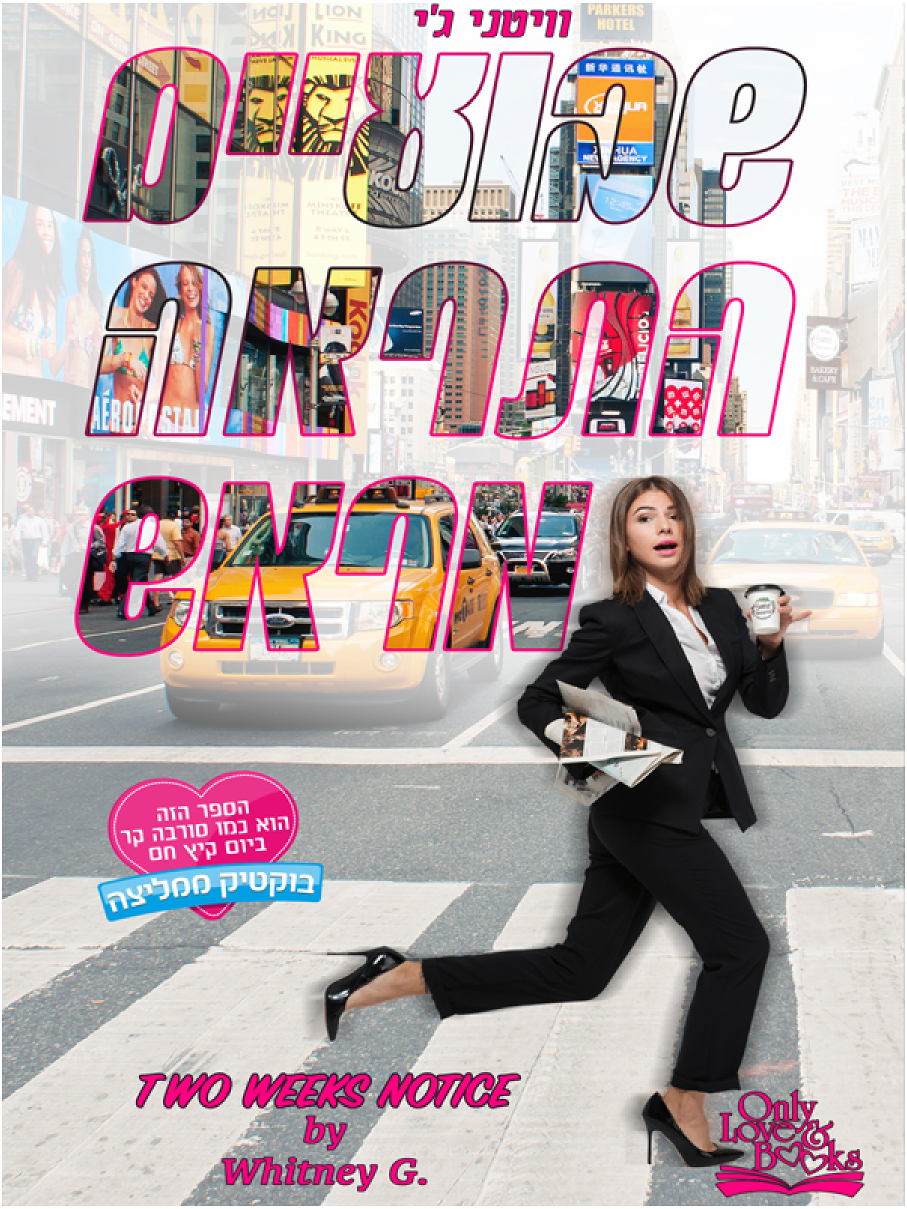

ויטני ג'י
שבועיים התראה מראש
הספר הזה
הוא כמו סורבה קר
ביום קיץ חם
בוקטיק ממליצה
TWO WEEKS NOTICE
by
Whitney G.
Only Love & Books

שבועיים התראה מראש

וויטני ג'י

מאנגלית: יהודית פז

בוקטיק
בוקטיק הוצאת ספרים לאור

TWO WEEKS NOTICE
by
Whitney G.

ת.ד: 2113 נס ציונה 7412002

מו"ליות: אורנית בן שלום-אסייג ואביבית לוי
תרגום: יהודית פז
עריכת תרגום: לילך פלדמן
הגהה: נויה שדה
עימוד: יפעת שמש
עיצוב עטיפה: לירז עמר – מעצב גרפי דפוס רפי

הפקת הספר הדיגיטלי: אינדיבוק

דאנאקוד: 47-1296
נדפס בישראל 2019

לקוראים שלי.

תודה שהחזרתם אותי למקום שאליו אני שייכת.

אוהבת ופאקינג מתה עליכם!

פרולוג

טארה

"מי שמנצח לא מוותר, מי שמוותר לא מנצח..."

לו רק היה לי דולר על כל פעם שאימא שלי אמרה לי את המילים האלו, הייתי יכולה לשתות כוס יין על האי הפרטי שלי מול חוף אמלפי באיטליה כרגע.

כשבכיתי שאני שונאת בלט, היא דחפה את רגליי לנעלי הבלט הוורודות המכוערות והכריחה אותי ללכת לאימון בכל מקרה. כשאמרתי לה שאני רוצה להחליף את החוג הראשי באוניברסיטה מִמנהל עסקים ל"משהו יותר יצירתי", היא איימה להפסיק לשלם עבורי את שכר הלימוד. וכשסיפרתי שאני במרחק שניות מלומר לבוס האמיתי הראשון שלי ללכת להזדיין, היא פשוט נאנחה ודקלמה לי את העצה הקבועה שלה.

היא התעקשה שכל האימיילים ששלחתי בשעות לילה מאוחרות היו סתם "קיטורים מיותרים," שצרחות הזעם שלי היו "הערצה במסווה" ושכל הפעמים שבהן הוא הכריח אותי לעבוד יותר ממאה שעות בשבוע עבודה אחד היו "בניית אופי הכרחית."

אחרי שנתיים ארוכות שבהן עבדתי עבורו, הבנתי סוף סוף ששום דבר מזה לא היה נכון.

פרסטון פארקר היה חרא של בוס. זה הכול. סוף הדיון.

אימא שלי יכולה להגיד שאני "מוותרת" כמה שתרצה, אבל היא לעולם לא תדע איך זה לעבוד עבור גבר כמוהו. גבר שהאגו שלו גדול יותר מניו יורק ולאס וגאס ביחד.

כן, הוא יכול לגרום לכל אישה להירטב בהברה אחת מפיו המעוצב בשלמות. כן, עיניו העמוקות בצבעי אזמרגד ואפור פשוט עוצרות נשימה, והאופן שבו הוא מסוגל לגרום לכל חליפה להיראות כאילו נתפרה במיוחד עבורו מעולם לא הפסיק להדהים אותי.

אבל הספיק לי לגמרי.

אני לא יכולה לסבול לעבוד איתו יותר ואני סוף סוף כותבת את מכתב ההתפטרות עם שבועיים התראה מראש, שאותו הייתי אמורה לנסח בחודש הראשון שבו עבדנו יחד (לא, כבר בשבוע הראשון שעבדנו יחד).

אבל אני מקדימה את המאוחר. אני לא יכולה להתחיל את הסיפור הזה מהאמצע המר והאומלל. אני צריכה להתחיל מההתחלה האומללה...

אחד

פרסטון
ההתחלה "האומללה מאוד"...

החלק הטוב ביותר ביום שלי הוא תמיד השעה ארבע ארבעים־וחמש בבוקר. הרגע הנדיר שבו העיר ניו יורק רגועה ושקטה, ואני יכול לנסוע ברחובות ולהתפעם מכל הבניינים שזכו לשאת את שמי.

היו שם מלון פרקר ורוז קולקשן, שבבעלותו נכסים בכל פינה במרכז ניו יורק, מלון גרנד אלסקן שאירח אורחים מהעלית של העלית בפרטיות שאין שנייה לה, והמלון האהוב עליי מכולם, זה שהדיח את הוולדורף אסטוריה ממקומו בראש רשימת מלונות היוקרה זו השנה העשירית ברציפות: הגרנד רוז בשדרה החמישית.

זה היה המלון המאה שלי והמלון מספר עשרים בעיר הזאת. הוא היה הסיבה שבגללה ידעתי שניו יורק שייכת לי, ותמיד תהיה שלי. כל מלון יוקרה במנהטן רצה את מגע היד שלי, והמלונות החדשים של רשתות הילטון ומריוט היו חיקויים עלובים בלבד. אני המצאתי את הגרסה המודרנית ליוקרה. כל האחרים פשוט חיקו אותי.

"עיתוני הבוקר שלך, אדוני." הנהג שלי הושיט לי אותם ופתח את הדלת האחורית של מכונית המנהלים היוקרתית. "כותרות מעניינות הבוקר."

"אני בספק."

פרשתי את ערמת העיתונים ורטנתי למראה המילים המודגשות בשחור.

מר ניו יורק – עדכון שמועות

פרסטון פרקר מרשת מלונות פרקר (ו"מר ניו יורק" שלנו בשמונה השנים האחרונות) נתפס יוצא מהפנטהאוז שלו עם הדוגמנית יארה ווסטינגהאוס, ימים אחדים בלבד לאחר שנראה בחברתה של מרשה אוורי, ושבועות ספורים לאחר שנצפה עם האנה ברגסטרום.

כתבנו עצר אותו מחוץ לדירתו כדי לשאול אם אחד הרומנים היה רציני, ונענה במילים "תזדיין לי מהפרצוף."

כמו תמיד, אנחנו בספק אם הגבר הזה יתמסד אי פעם עם אישה אחת, אבל הוא בהחלט גורם לשער חודש אוקטובר שלנו להיראות מדהים.

* * *

פרסטון פרקר רובש את רשת מלונות סונומה ומפטר את ההנהלה הבכירה

איל המלונאות היהיר וחסר הרחמים פרסטון פרקר ביצע את הצעד חסר הלב ביותר שלו עד כה. פעם נוספת הוא חיזר במשך חודשים אחרי רשת מלונות – כשהוא מעמיד פנים שצפוי להתרחש מיזוג אמיתי - אבל למעשה (אם כי לא במפתיע) פיטר את כל העובדים הנוכחים. צוות הדוברות של רשת מלונות פרקר חשף כי רשת מלונות סונומה תהפוך בקרוב לרשת מלונות יוקרה.

* * *

מר ניו יורק, פרסטון פרקר, אב לילד סודי

אישה מיסתורית הטוענת כי בילתה לילה אחד עם פרסטון פרקר מתעקשת כי התינוקת בת השבועיים שלה היא בתו. היא תובעת מזונות בסך חמשת אלפים דולר בחודש ומתעקשת שישלם עבורה את חשבונות בית החולים.

מה, לעזאזל?

זרקתי את העיתון הצידה והתמקדתי בשניים האחרים, מניד את ראשי למראה כל מילה לא נכונה. העצלות המוחלטת שבכותרות התחילה לעצבן אותי עד עמקי נשמתי.

כתבים בימינו מוכנים לכתוב כל דבר כדי למכור עיתונים, ועדיין לא שלחו לי המחאה על כל העותקים שעזרתי להם למכור.

בעבר הייתי הרבה יותר מסתם חסר רחמים – שחטתי מלונות והחרבתי אותם רק כדי להבטיח שלעולם לא יתחרו עם המלונות שלי. בניתי מבנים רק כדי להבטיח שאף אחד אחר לא יוכל לעשות זאת, אבל הימים האלה חלפו מזמן. כבר יותר מעשור שאני עומד בראש הענף ומשמעות הדבר היא שאני כבר לא צריך להיות כל כך אכזרי, וגם שיש לי פחות סיבות לחגוג.

החגיגות האינסופיות על היאכטה, המסיבות המוגזמות על גגות המלונות שלי, כולן איבדו מקסמן במהלך השנים, והסיבה היחידה שעדיין נתפסתי בעדשות המצלמה עם דוגמניות הייתה כדי להסיח את דעת התקשורת מהעסקאות שסגרתי מאחורי הקלעים.

אם היו טורחים להביט יותר מקרוב, היו רואים שכל חיי היו כרגע במצב של דז'ה וו מתמיד. עד כדי כך, שיכולתי לצפות מראש את כל השיחות שניהלתי עם אנשים. שום דבר לא הפתיע אותי יותר. התבודדתי, לא יצרתי קשרים חברתיים ודאגתי לעקוב אחרי אויביי.

כיוון שמערכת היחסים שלי עם משפחתי לא קיימת, קברתי את עצמי בעבודה וציפיתי מכל האנשים שסביבי לעשות כמוני. אם אני הייתי מסוגל לעבוד לפחות מאה שעות בחודש, גם הם היו מסוגלים לזה. אם אני לא הייתי צריך לישון, גם הם לא.

כשהגעתי סוף סוף למשרדים הראשיים שלי, נתתי לעצמי רגע ליהנות ממראה האות P בצבעי כסף ואפור שהייתה חקוקה במרכזו של הלובי בעל רצפת השיש. המתנתי לראות אם העוזר האישי שלי יבוא לפגוש אותי עם דוחות הבוקר הדרושים וכוס הקפה החביבה עליי, אבל עברו שלוש דקות ואיש לא בא.

ברור...

עצבני, עליתי במעלית למשרדי, שם בירכה אותי פקידת הקבלה של הקומה, סינתיה.

"בוקר טוב, מר פרקר!" היא תמיד הייתה עליזה מדי בהתחשב בעובדה שזה בוקר. "מה שלומך היום?"

"בדיוק כמו שהיה אתמול. מחכות לי שיחות?"

היא לא ענתה. רק חייכה ובהתה בי, מעפעפת בעיניה הגדולות והחומות כל כמה שניות.

"מחכות לי שיחות?" חזרתי. "או מסמכים חדשים שצריך לחתום עליהם לפני שהשליח יוצא הבוקר?"

היא שוב לא ענתה.

"יש סיבה מיוחדת שאת בוהה בי בצורה כזאת במקום לענות לי?"

"אני אענה לשאלות שלך כשתענה לשלי." היא הנמיכה את קולה. "שלחתי אתמול הודעה לטלפון הפרטי שלך. למה לא ענית?"

"כי חסמתי את המספר שלך לפני שלושה שבועות."

"ניסיתי לשלוח לך תמונה שצילמתי בחופשה," היא אמרה. "אני לא לובשת

בה כלום חוץ מהחלק התחתון של הביקיני."

"אני מצפה לשיחה מראַש נכסים הבוקר." סירבתי להמשיך את השיחה.

"תוכלי לוודא שהיא תנותב לקו השני כדי שאוכל להקליט אותה, בבקשה?"

"יצאתי דוגמנית על בתמונה," היא אמרה. "אני יודעת שאתה אוהב דוגמניות, נכון? לפחות לפי מדורי הרכילות."

"אני גם מצפה למשלוח מסמכים מהצוות החדש בברקלי. את רשאית לקבל אותו עבורי."

"אני חושבת שהגיע הזמן שתצא עם אישה שבאמת אוכלת את הצ'יפס שלה ולא סתם בחורה שמצטלמת איתם ברשתות החברתיות, אתה מבין?" היא הניעה את מותניה מצד לצד וחייכה. "אני גם חושבת שכדאי שתיתן למישהי קרובה אליך הזדמנות, לשם שינוי."

נעצתי בה מבט ריק. עברנו את זה כל יום. אם היא לא פלירטטה איתי בגלוי, היא ניסתה (בלי הצלחה) לעורר בי קנאה בכך שהעמידה פנים שהיא מדברת עם גברים רבים בטלפון.

"כדאי לך מאוד שהשיחה מראש תהיה על הקו כשיגיע הזמן," אמרתי. "ויש לך מזל שהעבודה שלך מושלמת, סינתיה, אחרת הייתי נאלץ–"

"להעניש אותי?" היא חייכה. "אתה יכול לספר לי איך היית עושה את זה?"

אלוהים אדירים. הלכתי משם וסגרתי את הדלת למשרדי. היא הייתה פקידת הקבלה הצעירה ביותר בחברה, והיא הייתה גם הטובה ביותר. אם היה לה תואר במִנהל עסקים או ניסיון כלשהו במשפטים, אולי הייתי נותן לה הזדמנות להיות העוזרת האישית שלי.

מצד שני, כיוון שהפלירטוטים שלה נעשו בוטים וחסרי זהירות מיום ליום, אולי בטווח הארוך עדיף היה לשמור ממנה מרחק.

התיישבתי ליד השולחן והבנתי שלא מחכה לי כוס קפה קולומביאני. גם לא היו פתקים שבהם רשומות הפגישות שעליי להשתתף בהן. לא היו אימיילים שמסבירים למה. במילים אחרות, העוזר שלי הבריז. שוב.

נאנחתי ופתחתי את הדואר האלקטרוני שלי כדי לשאול מתי צפויים להגיע הקפה והדוחות, אבל על המסך הופיעה הודעה מהיועץ המשפטי של החברה.

נושא: העוזר החדש ביותר שלך נמצא במשרד שלי (שוב)

פרסטון,

בבקשה תגיע לבאן. עכשיו.

ג'ורג' טאנר

יועץ משפטי, פרקר אינטרנשיונל

האימייל מג'ורג' הגיע בימי שישי אחת לשבועיים, כמו שעון, והדבר היחיד שהשתנה בהם הוא לאיזה "עוזר חדש" התייחס. עברתי כל כך הרבה מהם עד שקראתי לכולם "טיילור", מפני שנראה היה שהם אף פעם לא נשארים די זמן כדי שאלמד את שמותיהם האמיתיים.

צעדתי אל משרדו וקלטתי את הטיילור האחרון שלי יושב על הספה. הוא היה לבוש בחליפה כחולה ורפויה שמקומה בפח האשפה הקרוב, עיניו היו אדומות ונפוחות, והוא נראה כאילו לא ישן כבר כמה ימים.

"תגיד למר פרקר את מה שסיפרת לי כרגע," אמר ג'ורג' והושיט לו ממחטת נייר. "קדימה."

הטיילור האחרון הרים אליי את עיניו ונאנח ארוכות. "מר פרקר, אני טובע בעבודה ומוצף מכל מה שאני נדרש לעשות עבורך, אדוני. אני לא יכול לאכול, אני לא יכול לישון, ואני מרגיש כאילו העבודה הזאת משתלטת לי על החיים."

"התחלת לעבוד פה רק לפני שבועיים."

"תן לו לסיים, פרסטון," אמר לי ג'ורג' בנימת אזהרה ואז מלמל בשקט, "אנחנו לא צריכים בלגן עם משאבי אנוש, נכון?"

"אני פשוט–" טיילור משך באפו. "אני כל כך מנסה לרצות אותך ונראה שכל מה שאני עושה לא מספיק. הטלפון שלי לא מפסיק לצלצל, תיבת הדואר שלי אף פעם לא יורדת מחמש מאות הודעות, ואני חושב שאתה לא יודע איך קוראים לי."

לא ניסיתי להעמיד פנים שכן.

הוא ניגב את פניו בשרוולו. "החברה שלי נאלצת לשמוע אותי בוכה בגלל העבודה הזאת בכל ערב."

"עדיין יש לך חברה אחרי שאתה בוכה לה כל ערב?"

ג'ורג' נעץ בי מבט רב משמעות. שילבתי את זרועותיי.

"אני מעריך את ההזדמנות שנתת לי, אבל אפילו עם המשכורת הגבוהה שאתה מציע, זה לא מספיק לי." טיילור משך באפו. "אני מתפטר רשמית החל מהיום."

"רוב העובדים שלי כותבים מכתב התפטרות," אמרתי. "אני לא מבין למה הייתי צריך לבוא עד לפה ולהקשיב לדמעות שלך."

"מה שמר פרקר מתכוון לומר הוא שהוא מקבל את התפטרותך." ג'ורג' הניד

בראשו לעומתי. "ומכיוון שאנחנו רוצים לוודא שיהיה לנו בסיס טוב לעבודה עם העוזר הבא שלו, האם היה משהו שמר פרקר עשה שגרם לך לתחושה לא נוחה? משהו שנוכל לשפר לפעם הבאה?"

"כן." טיילור הנהן. "בשבוע שעבר, הוא ביקש ממני לעדכן את הטלפון הפרטי שלו."

"הו, האימה." הבטתי בשעוני.

"זה היה איום ונורא, אדוני. הדברים שנאמרו בחלק מההודעות הישנות שקראתי, הודעות מכל כך הרבה נשים שונות... זה צילק אותי."

"מה בדיוק היה כתוב בהודעות האלה?" שאל ג'ורג'.

"יותר מדי." טיילור הסיט ממני את מבטו. "הכוס שלי מתגעגע אליך. למה אתה לא בא ודופק אותי עם הזין שלך? יש לך את הזין הגדול ביותר שאי פעם בלעתי – אפשר לבלוע אותו שוב? אני לא חושבת שאי פעם זיינו אותי כמו–"

"אוקיי, מספיק." התאפקתי לא לגלגל עיניים. "תודה רבה על כל מה שעשית כאן בפרקר אינטרנשיונל, טיילור. אני בטוח שאף אחד לא יתגעגע אליך."

"קוראים לי ג'ים. זאת בדיוק הסיבה שאני מתפטר."

"אתה מתפטר כי אתה לא יוצלח." שלפתי את הטלפון ושלחתי את הודעת עוד-אחד-הלך הקבועה שלי למשאבי אנוש. "אתה יכול לאסוף את חבילת הפרישה שלך ואת המשכורת האחרונה."

הוא רכן ונתן לג'ורג' חיבוק – שנמשך כמה שניות יותר מהדרוש, ואז יצא מהמשרד.

ברגע שהדלת נסגרה ג'ורג' נאנח. "טוב, אז חשבתי שבוגר הרווארד יצליח היכן שרבים כל כך נכשלו ואכזבו אותך. אתה יודע שאתה המנכ"ל היחיד בתעשיית מלונות היוקרה שלא יודע לומר מי העוזר הקבוע שלו?"

"אני יודע רק שאני המנכ"ל המצליח ביותר בתעשיית מלונות היוקרה." ניגשתי לחלון. "זה הדבר החשוב היחיד כרגע."

"שיהיה," הוא כחכח בגרונו. "לפני שאפילו אתחיל להתייחס לנושא הבלתי-נגמר הזה, אנחנו צריכים לדון בשינוי שביצעת לאחרונה במלונות." הוא פסע לאורך החדר. "אני לא מבין למה החלטת לחלק בחלק מהמלונות שלך ארוחות גורמה בחינם בבקרים. זה לא שאתה מנהל איזה המפטון אין."

"בהמפטון אין לא מגישים ארוחות גורמה."

"אתה יודע למה אני מתכוון, פרסטון. מלונות יוקרה ממותגים כיוקרתיים כי האורחים משלמים על הכול. יותר כוכבים ורווח עבורנו, פחות דברים בחינם

עבורם."

"זה רק ניסוי," אמרתי. "ונראה שהוא מצליח. הרווחים שלנו עלו בעשרה אחוזים."

"טוב, בתקווה שהמצב הזה יחזיק מעמד יותר מהעוזרת הבאה שלך." הוא זרק אליי תיקייה בצבע כחול בוהק.

"מה זה?"

"אלה קורות החיים והמכתב המצורף של העוזרת המנהלית החדשה שלך," הוא ענה. "הרשיתי לעצמי לבחור את הבאה בתור ואני יכול להבטיח שהיא תחזיק מעמד יותר מכמה חודשים."

דפדפתי בניירת וידעתי מייד שהיא לא תשרוד יותר משבוע. היא הייתה בדיוק כמו כל עוזר מנהלי אחר שהוא המליץ לי עליו בעבר. בוגרת אוניברסיטת עילית, שנים של ניסיון בניהול מלונות, אפס סיכויים להצלחה. אפילו האופן שבו ניסחה מדוע היא רוצה לעבוד עבורי צלצל בצליל מוכר של כישלון חרוץ.

אני מאמינה באמת ובתמים שאני יכולה לעזור לפרסטון פרקר להיות המנכ"ל הטוב ביותר שהוא יכול להיות, בכך שאהפוך להיות העוזרת המנהלית הטובה ביותר שאי פעם שכר.

מעולם לא הזכרתי זאת באוזני ג'ורג', אבל חשבתי שזה אירוני שצמחתי בשורותיה של תעשיית המלונאות לפני שקיבלתי את התואר במנהל עסקים; שהמלונות הראשונים שהשתלטתי עליהם היו תוצאה של רעב ורצון נואש להצליח ותו לא.

למה אף פעם לא נתְנו למישהו כזה סיכוי?

"כמו שאתה רואה, היא הייתה מצטיינת הכיתה שלה בייל." ג'ורג' חייך כשדיבר ואמר את המילים שאמר כבר מאות פעמים בעבר. "לא רק שהיא עובדת במלונאות כבר יותר מעשר שנים, היא עבדה פרק זמן לא מבוטל במחלקות השיווק והמיתוג ברשתות הילטון, מריוט וסטארווד. אני חושב שכדאי לך להתייעץ איתה ולראות אם יש לה טיפים מבפנים על המתחרים שלך."

"אני מספר אחת כבר עשר שנים. אין לי מתחרים."

"יהיו לך, אם לא תתחיל לקבל גיבוי." הוא נאנח. "בשלב מסוים, תצטרך לקבל את העובדה שאתה צריך חתיכת עוזר מנהלי שיעזור לך לנהל את החברה הזאת. מישהו שיכול לא רק לעזור לך פה, אלא גם להשתתף בישיבות במקומך כשתחליט לנוח קצת, או חס וחלילה לצאת לחופשה כמו בן אדם נורמלי."

"בסדר." סגרתי את התיקייה והושטתי לו אותה. "תן לי כמה ימים לבחור את

העוזרת הבאה שלי, ואם זה לא יסתדר, נלך עם הבחירה שלך."

"הגיוני," אמר. "אבל אני צריך להשתתף בכל הריאיונות."

"למה? אתה לא סומך עליי?"

"עכשיו כשאני יודע שיש נשים שכותבות לך הודעות טקסט על הכוס שלהן, ושאתה נחוש כל כך לשכור עוזרת דווקא? ממש לא."

שתיים

פרסטון

כמה שבועות מאוחר יותר

בבקשה שזאת לא תהיה עוד אכזבה...

"את יכולה לספר לנו קצת על הניסיון הקודם שלך בטויס אר אס, מיס ג'קסון?" שאלתי את הג'ינג'ית שישבה מולי. "בקורות החיים שלך כתוב שעבדת במחלקת המכירות הבכירה שלהם."

"כן." היא חייכה. "עשיתי הרבה, אה, הנהלת חשבונות ומשלוחים."

תופפתי באצבעותיי על השולחן. עד כה היא נראתה מרשימה, אבל משהו איתה לא היה בסדר. היא הסמיקה בכל פעם שעיניה פגשו בעיניי – טיפוסי. אבל בכל פעם ששאלנו אותה שאלה היא הציצה מטה אל כף ידה, כאילו הכינה פתקים לבחינה.

מי לעזאזל צריך פתקים לריאיון עבודה?

"חבל שהחברה נאלצה להיסגר בסופו של דבר," אמר ג'ורג'. "מה את חושבת שאת יכולה להביא מהניסיון שלך בעולם הצעצועים לעולם המלונאות?"

"הרבה. יש לי המון ניסיון בדאגה לשביעות הרצון של הלקוחות, עמידה ביעדי מכירות חודשיים ומתן שירות איכותי ביותר."

ג'ורג' הנהן ונראה מרוצה למדי. "יצא לך לעבוד יחד עם ידידי הטוב טים לואס?"

"מי?"

"טים לואס," הוא חזר. "ראש מחלקת המכירות. אם עבדת במחלקת מכירות בכירה, בטח עשית איתו כמה פרויקטים, נכון?"

"אה, כן. נכון. בטח. המון פרויקטים עם מר לואס."

"את יכולה לספר לנו מאיזה סוג?" שאלתי. "בפירוט, הכוונה?"

"אה, אהמ..." לחייה האדימו והיא הביטה שוב בכף ידה. "אני... אה..."

"אנחנו מאוד מתרשמים שאת מכירה את כל הצלילים, מיס ג'קסון," אמרתי.

"יותר מעניין אותי לשמוע על הפרויקטים שעבדת עליהם."

היא לא הגיבה.

"אני צריך לחזור על השאלה?" שאלתי. "את לא מבינה למה הכוונה בפרויקטים קודמים?"

"טוב, תראה." עיניה נפקחו לרווחה והיא הזדקפה בכיסאה. "כתבתי טויס אר אס רק כי הם פשטו את הרגל וחשבתי שלא יהיה לכם למי להתקשר לבקש המלצה. בדרך כלל, אני משתמשת בקורות החיים שלי בחברות אחרות שנסגרו. כנראה שהייתי צריכה לעשות את זה גם עכשיו. לעזאזל."

"אז מעולם לא עבדת בטויס אר אס?" שאל ג'ורג'.

"קניתי שם כל הזמן."

"באמת יש לך תואר במשפטים מייל?"

"לא, אבל השתתפתי באחת מתוכניות הקיץ שלהם בשנה האחרונה בתיכון." היא העבירה את מבטה בינינו. "יש לי ממוצע מושלם. ולפני שתשאלו, לא שיקרתי בעניין זה שאני טובה בשירות לקוחות. תשאלו את המנהל שלי בסטארבקס. אף אחד לא מכין פמפקין ספייס לאטה כמוני."

"טוב." הנחתי את המסמכים שלה. "את יכולה ללכת עכשיו."

"אפשר לצפות שתזמינו אותי לריאיון שני?"

שנינו נעצנו בה מבט חודר.

"אז כאילו, לא?"

"כאילו בחיים לא." הצבעתי לעבר הדלת. "החוצה. עכשיו."

היא פלטה נשיפת זעם, לקחה את התיק שלה וטרקה את דלת המשרד כשיצאה.

"אם אפילו תחשוב לתת לה הזדמנות לריאיון שני..." ג'ורג' אמר.

"חשבתי לשלוח לה חשבון על שבזבזה את זמני."

בדיוק מחקתי את שמה מהרשימה כשלינדה, אחת המנהלות הפיננסיות, נכנסה למשרד.

"סליחה שאני מפריעה לך בלי שקבענו פגישה, מר פרקר," היא אמרה. "אבל בדיוק סיימתי לחשב מחדש את דוחות הרווח וההפסד ממלון גרנד רוז."

"ו--?"

"נראה שאי אפשר לייחס את ההפסדים האחרונים למשהו ספציפי, והם די קטנים. רק חמשת אלפים וחמש מאות דולר בחודש." היא ניגשה אליי והושיטה לי דף נייר עם הערותיה.

הידקתי את לסתי. שום הפסד לא היה "הפסד קטן" בחברה שלי, ותמיד דרשתי לדעת לאן מגיע כל סנט.

"אפשר להניח שמישהו גונב ממני?" שאלתי.

"בדיוק ההפך, אדוני. המנהלים של הגרנד רוז בטוחים שלהפסדים האלה גורם אורח. בעצם, הם אומרים שזה מישהו שמבקר במלון בלי להיות אורח."

ג'ורג' ואני החלפנו מבטים. ידעתי בלי ספק שמישהו בצוות שלי משקר לי וגם גונב ממני. חשבתי שהעובדה שהרסתי במו ידיי את הקריירות של האנשים האחרונים שהעזו לגנוב ממני תביא לכך שלא אצטרך שוב לדאוג מגנבות אי פעם, אבל מישהו עמד לקבל תזכורת כואבת בדיוק עד כמה חסר רחמים אני יכול להיות.

"תגידי להם שאבוא לשם בשבוע הבא כדי שיוכלו להסביר לי, במחילה מכבודם, איך מישהו שאפילו לא מתאכסן במלון מצליח לגנוב ממני אלפי דולרים," אמרתי והרגשתי את דמי רותח. "תגידי להם שאני רוצה את הכול מודפס, ואם אני אמצא אפילו סנט אחד חסר אני אפטר אותם ואדאג שלעולם לא יעבדו בעיר הזאת שוב. ואני אפטר גם אותך אם אגלה שאת מחפה עליהם. יש עוד משהו שרצית להגיד לי?"

"לא." היא בלעה את רוקה ופנתה לדלת. "זה הכול, אדוני."

חישבתי את הסכומים בראש ותופפתי באצבעותיי על השולחן.

חמשת אלפים וחמש מאות דולר בנכס אחד כפול שנים עשר חודשים בשנה זה קצת יותר משישים אלף דולר. אם היו מצליחים לחזור על זה בארבעה מלונות נוספים, הם היו יוצאים ברווח של רבע מיליון. מי, לכל הרוחות, היה אפילו מנסה דבר כזה בלי לחשוב שייתפס?

"יש לי רעיון, פרסטון." ג'ורג' קטע את מחשבותיי. "טוב, חוץ מהעובדה שכרגע איימת לפטר אותה, למה לא הצעת ללינדה להיות העוזרת המנהלית שלך?"

"הצעתי. היא סירבה. היא אמרה שאני כבר מדרדר אותה לאלכוהוליזם, ושבעלה לא רוצה שהיא תעבוד יותר מדי קרוב אליי."

"אז מה לגבי סינתיה?"

"סינתיה רק בת עשרים." היא גם רוצה לשכב איתי.

"טוב, אולי היא יכולה לגדול לתוך התפקיד. אתה היית רק בן עשרים כשקנית את המלון הראשון שלך, ותראה איך שינית את החורבה ההיא. תראה כמה השגת בתשע-עשרה השנים שעברו מאז. אולי סינתיה היא פרסטון פרקר הבא."

"אני יכול להבטיח לך שהיא לא."

"אתה לא מוכן לתת לה הזדמנות?"

"אני אפילו לא רוצה לחשוב על לתת לה הזדמנות."

"אני דווקא חושב שזה רעיון טוב למדי."

"תן לי להדגים לך למה לא." חייגתי לשלוחה שלה. "סינתיה, תוכלי להיכנס למשרד שלי לרגע, בבקשה?"

"בשמחה, מר פרקר."

בתוך כמה שניות היא נכנסה למשרד. לחייה היו סמוקות והחצאית שלה הייתה בלי ספק קצרה בכמה וכמה סנטימטרים משהייתה קודם לכן.

"אוי." היא קפאה במקומה כשראתה את ג'ורג'. "חשבתי שאתה קורא לי לכאן כדי שנוכל להיות לבד." היא כחכחה בגרונה. "איך אוכל לעזור לך, מר פרקר?"

"כפי שאת יודעת, אני מחפש כרגע עוזרת מנהלית חדשה. תהיתי אם תהיי מעוניינת להיות העוזרת הזמנית שלי אם הריאיונות הבאים לא יהיו מוצלחים."

"אה, כמובן." היא נשכה את שפתה התחתונה והסמיקה עוד יותר. "אם אני אהיה העוזרת שלך זה אומר שאתה תפנה אליי, כאילו לכל מה שתצטרך? כאילו, אנחנו כנראה נבלה הרבה יותר זמן ביחד?"

"כן."

"כמו פגישות פרטיות ונסיעות עסקים? לבד?"

"כן."

"אנחנו נחלוק חדר כשניסע?"

"בהחלט לא. הנוהל הקבוע הוא שהעוזרת שלי מקבלת חדר נפרד כשאנחנו בנסיעה."

"טוב, לא הייתי מעזה להטריד אותך בבקשה לחדר נפרד. אני אשמח לחסוך לך כסף. ושום דבר במערכת היחסים שלנו לא חייב להיות שגרתי." היא התקרבה אליי ועיניה נפערו יותר ויותר עם כל צעד שעשתה. "לפחות, לא בהתחלה. אני אשמח להקל עליך ולתת לך להתקדם לאט, אבל אני חייבת להיות כנה ולהודות שאני אוהבת קשוח ופראי. אם באמת נסתדר טוב יחד, אחרי כמה חודשים שאהיה העוזרת שלך, נוכל לדון באפשרות–"

"בסדר, מספיק." ג'ורג' לא נתן לה לסיים. "תודה על זמנך, סינתיה. אנחנו נודיע לך אם הריאיונות הבאים לא יסתדרו."

"אני ממש מקווה שלא." היא ליקקה את שפתיה כמו חיה מורעבת ואז חייכה אליי ויצאה.

"היא מציעה לך הצעות מיניות חד משמעיות ועדיין לא פיטרת אותה? למה?" ג'ורג' הביט בי.

"כי היא עושה עבודה מצוינת. היא גם אחת היחידות בצוות שלא מתחילה לבכות כשאני מבקש יותר מדבר אחד בכל פעם."

"נרשם." הוא פתח את המחשב הנייד שלו והניח אותו על קצה שולחני. "לפני שנעבור לנושאים שעל סדר היום, רציתי לשאול אותך משהו. אתה מתכוון לנסוע הביתה ולבקר את המשפחה שלך בחגים? אני יודע שאתה לא עושה את זה בדרך כלל, אבל אני עובד על לוח הזמנים של ההנהלה הבכירה ואשמח לדעת."

"אין לי משפחה," אמרתי בקצרה. "כבר דיברנו על זה."

לא משנה עד כמה קרוב הייתי אל ג'ורג', הדיון במשפחתי (או בהיעדרה) היה מחוץ לתחום. מעולם לא דיברתי עליהם עם איש ולא התכוונתי שהמצב ישתנה בקרוב.

"אני יודע איך אתה מרגיש לגבי הנושא, פשוט–" הוא השתתק ברגע שהבחין במבט על פניי. "אוקיי, אז נעבור למחקר האחרון שעשיתי." הוא הראה לי את הממצאים העדכניים ביותר שלו והשאיר את הדיון בתחומי הנושאים שהעדפתי לדבר עליהם. אחרי ארבע שעות של הסברים על ההשלכות המשפטיות של העִסקה האחרונה שלי, ג'ורג' יצא ממשרדי.

הייתי חסר מנוחה וחיפשתי למלא את זמני בעבודה, אז ביקשתי מלינדה לשלוח לי את הנתונים הסופיים מהגרנד רוז כדי שאוכל לבחון אותם בעצמי. ברגע שסיימתי לחשב את ההפסדים, ידעתי שמשהו לא מסתדר.

כל ההפסדים התרחשו בשלושה ימים קבועים בשבוע, ומסיבה כלשהי כולם התרחשו בבוקר. בדקתי את לוחות הזמנים של איסוף המזומנים וראיתי שכולם חופפים בתאריכים.

רותח מזעם, ביקשתי ממשאבי אנוש להכין מכתבי פיטורין לשמונת המנהלים, ואמרתי לג'ורג' שיגיד למחלקה המשפטית להתכונן לתביעה.

הרמתי את שפופרת הטלפון והתקשרתי ישירות למלון. "כאן פרסטון פרקר, הבעלים שלכם. אני אגיע מחר לפטר את מי שגונב ממני."

שלוש

טארה

הייתי משוכנעת שאין דבר שיכול להיות יותר גרוע מלהיות צעירה, מרוששת ומובטלת בניו יורק.

כלום.

בחשבון הבנק שלי היו חמישה-עשר דולר וארבעים ושמונה סנט, וכל יום היה מאבק. ידעתי שאם לא אמצא עבודה בקרוב, אהיה חסרת בית.

התארים שלי במִנהל עסקים היו יכולים להיות מודפסים על נייר טואלט, מכל החרא שהביאו לי עד עכשיו. הייתי בדיוק כמו כל בחורה אחרת שעברה לפה אחרי בית הספר למשפטים, מלאה בתקוות ובחלומות גדולים, עד שהבינה שדירת החלומות שלה במנהטן תצטרך להיות דירת סטודיו עם שותפים בברוקלין, ועבודת החלומות שלה באחת מחברות פורצ'ן **500** תצטרך להיות כתיבת צללים לסיפורי צהובונים כמו נכנסתי להיריון מהבן דוד של אבא של התינוק שלי – אדון הבדס"מ עבור כמה מאות דולרים.

אמנם הצלחתי להגיע לארבעה או חמישה ריאיונות בשבוע, אך כמעט אף פעם לא חזרו אליי אחר כך. זכיתי רק להודעות דחייה קרות בדואר האלקטרוני.

במהלך חצי השנה האחרונה הגשתי מועמדות ליותר משלוש מאות משרות, ובכל ערב, בין הדמעות לקערות נודלס מהירות הכנה אכולות למחצה, חיפשתי בגוגל, "האם אפשר לתבוע את האוניברסיטה אם לא מוצאים עבודה אחרי סיום הלימודים?"

הפיתוי לחזור הביתה לפיטסבורג הלך והתגבר, אבל ליבי לא נתן לי. עבדתי כל כך קשה ולא התכוונתי לוותר עכשיו, וידעתי שמישהו יקבל אותי לעבודה בסופו של דבר.

"מי שמנצח לא מוותר, מי שמוותר לא מנצח, טארה. את בטוח תקבלי את העבודה הזאת היום." מלמלתי לעצמי ואספתי את השיער לקוקו צד. בחנתי את עצמי במראה בפעם האחרונה, וידאתי שאין קמטים בשמלה הכחולה כהה

שלבשתי, ולבסוף לקחתי את התיק ופתחתי את החלון שמוביל אל מדרגות החירום.

כשיצאתי, הוצאתי מהתיק חופן אריזות קונדומים וריפדתי בהן את אדן החלון. תקעתי אותן בעדינות בין השמשות כדי שאחר כך אוכל לפתוח את החלון בקלות. השותפה שלי ואני איחרנו בתשלום שכר הדירה בשבעה ימים והיינו צריכות גישה לחפצים שלנו למקרה שבעל הדירה יחליט להעיף אותנו החוצה.

"את שם, טארה?" קול זועף ליווה את הנקישות על דלתנו בזמן שירדתי במדרגות החירום. "את נוחרת שם, אווה? איפה הכסף המזוין שלי?"

לא עניתי. המשכתי לרדת במדרגות המתכת ורצתי לעבר תחנת הרכבת התחתית ברגע שרגליי נגעו במדרכה. ירדתי במדרגות התחנה, קפצתי מעל המחסום והגעתי בדיוק בזמן לתפוס את קו C למנהטן.

אחזתי במעקה ועצמתי את עיניי כשהרכבת זינקה קדימה. נשמתי נשימה עמוקה וחזרתי על השורות שהתכוננתי עליהן בשעות האחרונות.

אני רוצה לעבוד בראס פיננסים, כי אני מאמינה שאוכל להיות נכס מצוין לחברה שלכם. עשיתי מחקר ובניתי מצגת שמראה איך לדעתי נוכל להתחרות עם החברות האחרות, ואם תיתנו לי הזדמנות אני יכולה להבטיח לכם שלא תתחרטו. בבקשה, רק תנו לי הזדמנות...

"הרכבת נכנסת כעת למנהטן," הודיעה מערכת הכריזה והחזירה אותי למציאות.

כשהדלתות נפתחו מיהרתי לרדת ויצאתי אל הרחובות ההומים, בדרכי לאמצעי התחבורה הבא שלי. אוטובוס התיירים גריי ליין.

הרכבתי משקפי שמש, שלפתי כרטיס ישן מהארנק והראיתי אותו לנהג.

"ברוכה הבאה, גברתי," הוא אמר. "תיהני מהסיור."

"תודה."

התיישבתי קרוב לסוף האוטובוס ותופפתי ברגלי בעצבנות, בתקווה שאף אחד לא יעבור ויבקש לבדוק שוב את חותמת הזמן שעל הכרטיס שלי. תיירים אחדים עלו ומילאו את המושבים שסביבי, ופלטתי אנחת רווחה.

"ברוכים הבאים לתפוח הגדול, כולם!" מדריך התיירים נעמד באמצע המעבר והאוטובוס יצא לדרכו. "הסיור שלנו יימשך חצי יום וייקח אותנו דרך טיימס סקוור, ברודוויי ועד לנהר ההדסון. נעצור בלא מעט אתרים לאורך הדרך, אבל לפני שאוכל להתחיל לשעשע אתכם בבדיחות גרועות ולספר לכם על ההיסטוריה המרשימה של העיר שלנו, אני צריך לסרוק את כרטיסי הנסיעה שלכם. בבקשה

תוציאו אותם עכשיו."

שיט.

הסתובבתי במושבי בתקווה שיחלוף על פניי. ואז הרמתי מבט אל השמיים המאפירים ותהיתי אם היקום יבוא לעזרתי סוף סוף ויעשה שהכרטיס האמיתי יופיע בדרך פלא בידי, או פשוט יגרום לנהג להתקדם עוד חמישה גושי בניינים כדי שאהיה קרובה יותר לריאיון שלי.

"גברתי?" המדריך נעמד מולי וחיסל את כל תקוותיי. "גברתי, יש לך כרטיס לסיור הזה?"

הנהנתי.

"אז אפשר לראות אותו כדי שאוכל לסרוק אותו?"

"אוי, איבדתי אותו בתחנה האחרונה. מצטערת."

"עוד לא עצרנו בשום תחנה."

"אתה בטוח?"

"תראי לי את הכרטיס שלך." הוא צמצם את עיניו לעומתי. "עכשיו."

"טוב, תראה. אין לי כרטיס, אבל–"

"נהג, עצור את האוטובוס!" הוא צעק. "יש לנו פה קבצנית מחורבנת!"

"מה? אני לא קבצנית." לחיי האדימו. "אני פשוט לא יכולה להרשות לעצמי מונית כרגע, אז אני משתמשת באוטובוס שלך. כשאמצא עבודה אני אחזיר לך על כל הנסיעות שגנבתי, מבטיחה."

"גנבת מאיתנו יותר מנסיעה אחת?"

"עומד לרדת גשם," התחננתי. "אתה יכול בבקשה לתת לי לנסוע רק עד לתחנה הראשונה? יש לי ריאיון עבודה ממש חשוב ואני לא רוצה לעשות רושם רע."

"זאת לא הבעיה שלי." הוא הצביע על הדלת. " כמה פעמים בדיוק נסעת איתנו בלי לשלם?"

האוטובוס עצר בחריקה. נעמדתי ונדחפתי על פניו לפני שעניתי על השאלה.

כשירדתי אל המדרכה, הבטתי מעל לכתפי ושמעתי את המדריך מורה לכל התיירים להתבונן בי מלמעלה.

"גבירותיי ורבותיי, אם תפנו את מבטכם ימינה, תראו דוגמה נפלאה לחלאות הגרועות ביותר בניו יורק," הוא אמר לתוך המיקרופון. "אני באמת מקווה שלא תהיו קרובים יותר לראות קבצנית אמיתית בעיר הזאת. מהר! כולם לבדוק שהארנקים שלכם אצלכם לפני שניסע."

הם שאגו מצחוק והרגשתי את הדמעות דוקרות בעיניי.

נחושה בדעתי שלא לתת להן לזלוג, התחלתי במסע הארוך במורד השדרה החמישית. חזרתי שוב ושוב על הנאום לריאיון שלי, ושכנעתי את עצמי שהיום אצליח לקבל את משרת חלומותיי.

כשהגעתי לבניין הנכון, הבנתי שיש לי חצי שעה עד לריאיון. הבטן שלי קרקרה ברעש, ואמנם הבטחתי לעצמי ששוב לא אגנוב אוכל לעולם, אבל הרעב הכריע אותי.

צעדתי לפינת הרחוב ועמדתי מול הכניסה המוזהבת ועוצרת הנשימה של מלון הגרנד רוז.

"בוקר טוב, גברתי." שני השוערים חייכו יחד בתיאום, פתחו את הדלתות והכניסו אותי למלון היוקרתי ביותר בכל מנהטן.

כתמיד, עמדתי בלובי ביראת כבוד מוחלטת במשך כמה דקות ופשוט ספגתי את הכול.

נברשות לבנות מנצנצות היו תלויות מהתקרה שהתנשאה גבוה מעליי, במרכז הלובי עמדה מזרקת מים ענקית בצורת ורד, והאות P הייתה חקוקה בזהב במרכזה של רצפת השיש האפורה.

כרגיל, פקידי הקבלה היו לבושים בחליפות מחויטות בכחול ובאפור, ולא עברו חמש שניות עד ששמעתי אותם חוזרים על המוטו של המלון שלהם.

"אנחנו לא מציעים רק חדרים. אנחנו מציעים סגנון חיים."

מהפעמים האקראיות והלא חוקיות שבהן "התאכסנתי" פה, גיליתי שהיו כאן שש מסעדות, ארבעה מתחמי ספא ובריכה ענקית עם טרקלין על הגג. אבל הדבר הטוב ביותר במלון הזה היה מה שהציל את חיי בחודשים האחרונים – בר ארוחת הבוקר הפתוח.

שלא כמו במלונות המפטון אין שבהם ביקרתי מדי פעם לפעם, זאת הייתה ארוחת בוקר גורמה. תותי שדה מצופים שוקולד, בייגלים עם חמאת כמהין, פנקייקים מקמח כבחירתך, אומלטים בהזמנה אישית, וצוות שלא שאל יותר מדי שאלות (ואם כן, תמיד היה לי כרטיס אלקטרוני ש"אבד", כדי שאוכל להעמיד פנים שאני אורחת במלון, במקרה הצורך).

הרעם שהדהד בחוץ הזכיר לי שאני צריכה להזדרז ולעוף מכאן.

תירגעי ותישארי מרוכזת...

בפה מלא ריר, התקדמתי אל תוך המסעדה והצצתי מעבר לכתפי אל דלפק הקבלה, כדי לוודא שאיש לא מסתכל. כשהייתי בטוחה שהשטח פנוי, לקחתי

צלחת והעמסתי עליה תותים טריים חתוכים וקרואסונים. מרחתי בייגל בחמאת כמהין וקינמון והתחלתי להכין כוס קפה. לפני שהספקתי להגיע למסדרון ולברוח מהכניסה הצדדית כפי שעשיתי תמיד, גבר מבוגר בחליפה אפורה נעמד בדרכי.

"סליחה, גברתי," הוא אמר. "את אורחת במלון הזה?"

אוף. נתפסתי פעמיים באותו יום?

"מה?" משכתי זמן וחיפשתי מסביב יציאה נוספת, למקרה שינסה לחסום את דרכי. "אני נעלבת מכך שאתה אפילו שואל אותי את השאלה הזאת."

"עדיין לא ענית לשאלה הזאת." הוא שילב את זרועותיו. "את אורחת במלון הזה?"

"כן. כן, כמובן, אני אורחת כאן."

"יופי, מצוין." הוא שלף מכשיר קטן מכיסו. "תוכלי לומר לי מה מספר החדר שלך?"

"אה." הרגשתי את לחיי מאדימות ואת אצבעותיי האוחזות בצלחת ארוחת הבוקר מתחילות להזיע. "למה?"

"כל מיני סיבות." הוא נגע במסך. "נראה שיש לנו בעיית הפסדים חמורה שהתחילה לאחרונה בשל מישהו שנכנס וגונב מבר ארוחת הבוקר הפתוח שלנו. אז אנחנו רוצים לוודא שכולם פה הם אורחי המלון."

"זאת באמת גנֵבה אם הבר פתוח?" שאלתי. "כלומר, איך בכלל אפשר למדוד דבר כזה על בסיס יומי?"

"אוקיי." הוא החזיר את המכשיר לכיס. "אני קורא לביטחון."

בשנייה שהמילה "ביטחון" יצאה משפתיו, הפלתי את הצלחת ופניתי לדלת. פילסתי דרך בפניקה בתוך קהל האורחים האמיתיים ומזוודות המעצבים שלהם, אבל לפני שהספקתי לטעום את טעם החופש, התנגשתי ישירות בחליפה אחרת.

נפלתי על הרצפה בחבטה חזקה ומייד חשתי בכאב בידיי, שניסו לשווא לבלום את הנפילה. נעמדתי במהירות ואספתי את התיק והטלפון שלי.

ניסיתי להגיע שוב אל הדלתות, אבל האיש בחליפה שבו התנגשתי עמד מולי וחסם את דרכי. ואז הוא עצר את נשימתי.

אלוהים. אדירים.

"אני חושב ששכחת משהו." הוא הרים שניים מהקונדומים שלי וחייך. "אני בטוח שתצטרכי אותם עבור מי שזה לא יהיה שאת רצה אליו, את לא חושבת?"

חטפתי אותם בלי מילים ודחפתי אותם בחזרה לתיק. ואז עמדתי מרותקת למקומי מעיניו הירוקות־אפורות של האיש, מקו הלסת המסותת להפליא שלו,

ומשערו השחור שעורר בי רצון עז להעביר בו את אצבעותיי. הוא היה התגלמות השלמות.

בזמן שבהיתי בו, שפתיו התעקלו בחיוך איטי וסקסי – עד שנראה כאילו יצא הרגע משער מגזין GQ.

לא היה לי ספק שהוא עונב עניבת מעצבים שעלתה יותר ממה שארוויח בשבוע. חליפת שלושה החלקים השחורה שלבש לא הסתירה את העובדה שהחביא מתחתיה שרירים מפותחים, ומייד זיהיתי את השעון הכסוף משובץ היהלומים שענד. ראיתי אותו פעמיים בחיי. פעם אחת על מפרק ידו של מנכ"ל חברה ברשימת פורצ'ן **500** במהלך ריאיון, ובפעם השנייה בלוח הפינטרסט שלי, שנקרא "דברים שלעולם לא אוכל להרשות לעצמי."

מר חליפה בחן אותי באותה תשומת לב שבה בחנתי אותו. לא הייתי יכולה לצאת מזה בשלום גם לו ניסיתי. הרגשתי את פטמותיי מתקשות מתחת לשמלה והייתי בטוחה שהתחתונים שלי רטובים.

לפני שהספקתי להכריח את עצמי להתעשת ולהיזכר שאני צריכה לברוח ולא לבהות, הגבר בחליפה האפורה מקודם מיהר לעברי.

"מר פרקר!" הוא נעמד בינינו והתנשם. "לא ציפינו לך עד עשר, אדוני. אנחנו עדיין מכינים את הדוחות שלנו."

"אני בטוח," הוא אמר בלי להפסיק להתבונן בי. "רציתי להיות כאן בשנייה שתסיימו, כדי שאוכל לוודא שאני מפטר את מי שבאמת אחראי לכל ההפסדים הבלתי מוסברים האלה."

"טוב, אתה מסתכל על הסיבה מספר אחת לכל ההפסדים האלה ממש עכשיו, אדוני." הגבר בחליפה האפורה צמצם את עיניו לעברי. "הגברת הצעירה הזאת שמולך גונבת את ארוחת הבוקר והקפה שלנו כבר יותר מחודשיים. היא נכנסת שלוש עד ארבע פעמים בחודש – לפעמים יותר מפעם ביום, מעמידה פנים שהיא אורחת במלון ויוצאת לפני שאנחנו מספיקים לפנות אליה. אנחנו די בטוחים שיש לה כרטיס מפתח שמישהו מהאורחים איבד ושמדי פעם היא משתמשת בכניסה הצדדית. היא ממתינה שאורח ייכנס למלון ומראה את הכרטיס המזויף שלה כדי שתוכל להיכנס מייד אחריו."

הגבר בחליפה הטה את ראשו הצידה ונראה משועשע מעט, אבל חיוכו לא נשאר על פניו.

"את מודעת לעובדה שגנֵבה היא פשע?" שאל במבט זועם. "ושהסכום הכולל של מה שגנבת ממני עד עכשיו עולה על זה של גנבה קטנה?"

הנהנתי. קולי היה חסום בגרוני ולא הצלחתי לענות מהר מספיק.

"השגתי את המשטרה והמאבטחים בדרך לכאן, אדוני. אשמח לתת הצהרה לגבי העבריינית הזאת שכמעט עלתה לנו במשרות שלנו."

"תבטל אותם," אמר החליפה. "עכשיו."

"מה?"

"שמעת אותי," הוא אמר והביט בי. "אני חושב שאנחנו יכולים לדבר על זה כמו מבוגרים, את לא חושבת, מיס–" הוא עצר. "מה שמך?"

"אשלי סמית."

"השם האמיתי שלך," הוא ידע היטב שאני משקרת. "זה שאת משתמשת בו כשלא תופסים אותך בגנבה. אם את לא רוצה לגלות אותו לי, אני יכול לתת לך לגלות אותו לרשויות."

"טארה." נכנעתי. "טארה לורן."

"מיס לורן, אני פרסטון פרקר," אמר. "הייתי אומר שתענוג לפגוש אותך, אבל אני לא נהנה מאנשים שגונבים מהמלונות שלי."

"אני מצטערת," מלמלתי. "אני מניחה שאתה, כאילו, המנהל?"

"לא, אני כאילו, הבעלים." האופן שבו אמר את המילים האלו הדליק אותי מסיבה כלשהי. "בואי נדבר." הוא סימן לי ללכת אחריו והוביל אותי על פני מר חליפה אפורה הממורמר.

הוא הציץ באוכל שהפלתי על הרצפה וניגש אל בר ארוחת הבוקר, לקח צלחת והעמיס עליה תותים טריים וקרואסונים. ואז מרח חמאת כמהין על בייגל נטול גלוטן והושיט לי את הצלחת.

הוא לא הוריד את עיניו ממני כשהלכנו אל המעליות – הוא בחן אותי מלמעלה למטה בכל צעד, ובאמת שלא הייתי בטוחה אם הוא לא מוביל אותי למקום פרטי ששם יעצרו אותי.

התחמקתי ממבטו הלוהט במהלך הנסיעה במעלית, אסירת תודה על כך שהיו שם עוד אורחים. כשהגענו לקומה השלושים, שאר האורחים יצאו והוא הצמיד כרטיס מגנטי ללוח הפיקוד ואז לחץ על הכפתור שעליו היה רשום "סוויטת פרסטון."

כעבור כמה רגעים הדלתות החליקו ונפתחו, חושפות קומה מוזהבת ונוצצת שהייתה עוד יותר מרהיבה מהכניסה.

"בוקר טוב, מר פרקר," אמרה אישה מאחורי הדלפק. "טוב לראות אותך כאן היום."

"בוקר טוב." הוא אמר בלי להעיף מבט לעברה, וכל האנשים האחרים בקומה התפזרו לכיוונים שונים.

למה הם נראים כל כך מבועתים?

"לכאן, מיס לורן." הוא פתח דלת שהובילה למשרד שהיה גדול פי עשרה מהדירה שלי. כשנכנסתי פנימה, האורות נדלקו והתריסים על החלונות התרוממו וחשפו נוף ציורי וחלומי של העיר.

נשכתי את הלשון כדי לא להתפייט על הנוף, ולעצור את עצמי מלומר כמה הוא בוודאי מרגיש בר מזל.

מכאן למעלה, הגשם הניתך לא נראה כל כך מדכא. מכאן, ניו יורק עדיין נראתה קסומה כמו שפעם חשבתי שהיא.

"שבי," אמר ומשך עבורי כיסא. הוא המתין עד שהתיישבתי ורק אז עבר לשבת מאחורי השולחן שלו. ואז הוא נשען אחורה ובהה בי באותן עיניים ירוקות מדהימות וגרם לי להיות עוד יותר רטובה בניגוד לרצוני.

"אם כך, מיס לורן." הוא תופף באצבעותיו על שולחן העץ. "יש סיבה מיוחדת לכך שאת גונבת ממני?"

"אולי."

"תוכלי במחילה לספר לי מה היא ה'אולי' סיבה הזאת?"

"אני צריכה שתבטיח לי שאתה לא מקליט את השיחה הזאת כדי להסגיר אותי לרשויות מייד לאחר שאודה."

"לו רציתי לקרוא לרשויות, לא הייתי מזמין אותך למשרד שלי, מיס לורן." הוא לא הוריד ממני את עיניו. "הייתי מתקשר לתחנת המשטרה שממש מעבר לכביש ולא היית מצליחה להגיע לקצה הרחוב."

"אה, נכון." כחכחתי בגרוני והוא מייד הרים את קנקן המים על שולחנו ומזג לי כוס.

"עכשיו, איפה היינו?" הוא המתין עד שאלגום כמה לגימות קטנות. "אה, כן. התכוונת להפסיק למשוך זמן ולענות לשאלתי לגבי הסיבה שאת גונבת מהמלון שלי."

"לא חשבתי שאני גונבת ממך אישית," אמרתי. "אני פשוט במאבק כלכלי כרגע, והמלון שלך במקרה קרוב למקום שבו התקיימו כל ריאיונות העבודה שלי באחרונה. התכוונתי להחזיר לך את הכסף ברגע שאמצא עבודה." שלפתי את הטלפון שלי, נכנסתי ללוח השנה והראיתי לו את המסך. "האיקס האדום מסמן כל פעם שאכלתי כאן ארוחת בוקר. התכוונתי להכפיל את זה בחמישה-עשר

דולר ו–"

"העלות של ארוחת הגורמה בבוקר למי שאינו אורח במלון היא שמונים וחמישה דולר." הוא קטע אותי.

דממה.

"אהמ, טוב..." מצמצתי. "אני עדיין אצטרך כנראה להכפיל את האיקסים האדומים בחמישה-עשר דולר ולשלוח למנהל – טוב, לך, מכתב התנצלות בצירוף המחאה."

"מה המשמעות של האיקסים הכחולים?"

הפעמים שבהן גנבתי מכאן ארוחות גורמה בצהריים. "ימים שבהם אני מסיימת את כל האימון שלי."

"המילה 'אימון' כבר כתובה בחלק מהימים האלה."

"בטח תקלה." הרחקתי ממנו את הטלפון. "אני רצינית לגבי זה שהתכוונתי להחזיר לך את הכסף. יש לי ריאיון שלישי בחברה היום, ואני בטוחה שאתקבל. אני מאוד בטוחה."

"לאיזו חברה את מתראיינת?" שאל.

"ראס פיננסים." התנשפתי בבהלה כשהבטתי שוב בטלפון. השעה הייתה שתי דקות אחרי מועד הריאיון.

"קרה משהו, מיס לורן?"

"כן... אני מפספסת את הריאיון שלי ממש עכשיו. אתה חושב שתוכל להתקשר אליהם ולהגיד להם למה אני מאחרת?"

הוא נעץ בי מבט קפוא.

"נכון. טוב, אני, אה..." בלעתי רוק. "תודה שלא קראת למשטרה בגללי. אני צריכה ללכת."

"לא סיימנו לדבר." קולו היה תקיף. "לאיזו משרה בדיוק מיועד הריאיון?"

"היה מיועד," אמרתי. הייתי בספק שהם ייתנו לי הזדמנות עכשיו. "זה היה אמור להיות לתפקיד העוזרת המנהלית של המנכ"ל."

הוא הרים גבה. "יש לך תואר במנהל עסקים?"

"כן, וגם תואר במשפטים. לא שיש להם איזושהי משמעות."

"מה הייתה המשרה האחרונה שלך?"

"אני עדיין מחפשת את המשרה הראשונה שלי."

הוא נעץ בי מבט ארוך ובוחן בלי לומר מילה, ולא הייתי בטוחה שהוא עומד לומר עוד משהו. ועכשיו, בפעם הראשונה מאז שעברתי לניו יורק, הייתי מוכנה

להישבר ולבכות.

"טוב, אז תודה רבה ש... הקשבת לצד שלי," אמרתי וקמתי. "אני מעריכה את זה."

"כדאי לך." הוא נשען אחורה בכיסאו. "אני יכול לצפות לכך שלא אראה אותך גונבת אוכל מהמלונות שלי שוב?"

"כן, אלא אם כן אתה גם הבעלים של הגרנד אלסקן בשדרה החמישית."

"אני הבעלים של הגרנד אלסקן בשדרה החמישית."

"אה." שיט. "אתה גם הבעלים של הלופט בוול סטריט?"

"כן." הוא צמצם את עיניו לעומתי. "את לא מכירה את כל המלונות ששייכים למותג שלי?"

"לא, אבל אני אבדוק הערב את כל שמות המלונות החלופיים מריוט והילטון ואני מבטיחה להתרחק מהם בהתאם."

"זה מלון מרשת פרקר, מיס לורן." הוא נראה פגוע. "יש עשרים כאלה רק בעיר הזאת, ואנחנו רווחיים יותר מכל המלונות של מריוט והילטון ביחד."

"אה..."

"כן," הוא אמר. "אה."

"טוב, אם כך, באמת יפריע לך אם אני לא אחזיר לך את הכסף? מה אם אני פשוט אשלח לך מכתב התנצלות בלי המחאה?"

הוא נראה כאילו ניסה לעצור את עצמו מלצחוק, אבל במקום זאת הצמיד את שפתיו זו לזו עד שנראו כמו קו דק. "רק אם תסכימי שזה יהיה היום האחרון שבו את גונבת מאחד המלונות שלי. בפעם הבאה אדאג אישית שיזרקו אותך לכלא."

"אני מסכימה להפסיק."

"יופי. ואת גם יכולה לשמור לעצמך את מכתב ההתנצלות, כיוון שאני לא חושב שאת באמת מצטערת על משהו."

"אני מצטערת שנתפסתי."

החיוך האיטי והסקסי נפרש שוב על פניו, והרגשתי שליבי מתחיל לדהור. לא הייתי יכולה להפסיק לבהות בגבר הזה גם לו ניסיתי, ובאותו רגע ידעתי שפניו יככבו בכל הפנטזיות שלי במשך הרבה מאוד זמן.

"מר פרקר?" קול בקע מהאינטרקום וקטע את מסיבת נעיצת המבטים שלנו.

"כן?" ענה.

"מר טאנר רוצה לדעת כמה זמן עוד תימשך פגישת ארוחת הבוקר שלך."

"אני אסיים בעוד חמש דקות." הוא קם על רגליו.

"היה נחמד לפגוש אותך," אמרתי והושטתי את ידי.

"כנ"ל, מיס לורן. מעולם לא פגשתי פושע כל כך מקרוב." הוא לחץ את ידי ומייד הרגשתי דגדוגים חמימים במעלה עמוד השדרה שלי.

כאשר לבסוף שחרר את ידי, הוא פתח את הדלת וסימן לי שאצא. עובדים שוב התפזרו במהירות לכל עבר, כאילו חייהם היו תלויים בכך.

"איזו התמחות בחרת בבית הספר למנהל עסקים?" הוא שאל וליווה אותי למעלית.

"היו לי שלוש," אמרתי. "חשבונאות ומיסים, יחסי ציבור וניהול פרויקטים."

"כמה מרשים."

"כנראה לא מרשים מספיק עבור רוב החברות בעיר הזאת." נכנסתי למעלית וציפיתי שיחזור למשרדו, אבל הוא נכנס פנימה יחד איתי. הוא לחץ על H בִּמְקום על הכפתור לקומת הלובי והתקרב אליי.

"אני בדיוק מגייס כאן," אמר. "ואמנם לרוב אני לא מתייחס לגנבים בתור עובדים פוטנציאליים, אבל משהו אומר לי שכדאי לי לחרוג ממנהגי במקרה שלך."

"טוב, תודה..." לא הצלחתי לחשוב בהיגיון כשהוא עומד כל כך קרוב אליי. "אפשר לשאול כמה החדרניות שלך מרוויחות לשעה?"

"לא מדובר במשרת חדרנית, מיס לורן." הוא צמצם את המרחק בינינו. "אני צריך עוזרת מנהלית – מישהי שיכולה לעבוד תחתיי בקלות ולהתמודד עם משך העבודה הנדרשת."

"אתה מתכוון היקף העבודה הנדרשת?"

"גם זה," הוא אמר. "אני מעדיף מישהו עם ניסיון במלונאות, אבל כיוון שרוב האנשים ששכרתי בעבר נטו לעזוב מהר מהצפוי, אני חושב שהגיע הזמן שאנסה כיוון אחר."

"למה בדיוק העוזרים הקודמים שלך עזבו?" שאלתי בסקרנות.

"אני מניח שלא הייתה להם הסיבולת הדרושה כדי לעמוד בקצב שלי." הוא חייך.

המעלית התעכבה בקומה G ואז המשיכה לרדת באיטיות. ניסיתי לא להתרכז באופן שבו המילה "סיבולת" התגלגלה משפתיו.

"אף על פי כן, אם באמת יש לך תואר במשפטים ותואר במנהל עסקים, אני לגמרי מוכן לשכור אותך בתור העוזרת המנהלית הבאה שלי."

"בלי ריאיון?"

"כרגע סיימנו את הריאיון."

דלתות המעלית נפתחו בקומה H וגילו חלל יוקרתי נוסף. קירות לבנים, נברשות נוצצות וריהוט אפור ומסוגנן.

מר פרקר נשאר במעלית וסימן לי שאצא.

צייתי והבטתי בו – עדיין מבולבלת לחלוטין.

"אז אני צריכה להגיש מועמדות באינטרנט ולחכות עד שתוודא שיש לי את התארים האלה?"

"לא, משאבי אנוש יעשו את זה עבורי בכמה דקות." הוא הצביע אל המסדרון. "אם זה בסדר, המשרה שלך."

"מה?" הרגשתי את עיניי נפערות.

"דיברתי בצורה ברורה. משאבי אנוש יושבים משמאל. את יכולה להגיד להם שאת פה למשרה EA-122 והם יטפלו בכל השאר."

"תודה, אבל–"

"אבל?" הוא שילב את זרועותיו.

"יש לי כמה שאלות. אני צריכה לדעת מה כוללת המשרה."

"וזאת הסיבה שאת עומדת לדבר עם משאבי אנוש בעוד כמה שניות," אמר. "אני לא זוכר את הגדרת התפקיד בעל פה, מיס לורן."

"התכוונתי שיש לי כמה שאלות אליך."

"תרשי לי לנחש," הוא אמר. "תשובה מספר אחת, לא. ארוחת הבוקר לא כלולה. תשובה מספר שתיים, המשכורת היא שלוש מאות וחמישים אלף דולר בשנה."

הלסת שלי נשמטה. "אתה צוחק."

"אני לא. מתברר שאני בוס תובעני למדי ואני נוטה להלחיץ את העובדים שלי."

"אמרת 'להלחיץ' או 'להקפיץ'?"

"מה שתעדיפי." הוא חייך.

"גברתי? גברתי?" קול מתוך החדר הכריח אותי לנתק ממנו את העיניים. "גברתי, אם את לא פה בעניין משרה בפרקר אינטרנשיונל, את צריכה לעזוב את הקומה הזאת מייד. את כאן למטרה הזאת?"

החזרתי את תשומת ליבי אל פרסטון והוא הרים גבה.

"כן?" שאל ונתן לדלתות המעלית להיסגר לפני שהספקתי לענות.

"גברתי? גברתי?"

צבטתי את עצמי כדי לוודא שאני לא חולמת ואני באמת נמצאת במרחק שניות ספורות מהשגת המשרה שחלמתי עליה.

"אני כאן למשרה," אמרתי לאישה. "העוזרת המנהלית של פרסטון פרקר."

ארבע

פרסטון

כמה שעות מאוחר יותר התבוננתי מבעד לחלון המסעדה שלי וצפיתי בטארה שפתחה מטרייה בצבעי שחור וזהב מתחת לגגון המלון שלי. היא נראתה מבולבלת מעט, הלכה בניגוד לכיוון התנועה והחזיקה את תיקה קרוב לגופה. התבוננתי בה עד שנעלמה בהמון, והבנתי שכל גבר שהבחין בה הסתובב כדי לתת בה מבט שני ומדוקדק.

מייד שלחתי אימייל למנהל מחלקת משאבי אנוש.

נושא: משרת העוזרת המנהלית שלי

וולש,

האם היו למועמדת ששלחתי למטה הבוקר הנתונים המתאימים?

פרסטון פרקר

מנב"ל ובעלים, פרקר אינטרנשיונל

תשובתו הייתה מיידית.

נושא: השב: משרת העוזרת המנהלית שלי

מר פרקר,

אני שמח להודיעך שטארה לורן עומדת בכל הדרישות למשרת העוזרת המנהלית שלך. אישית, אני סבור שהיא המועמדת הטובה ביותר ששכרת לתפקיד עד בה.

רצ"ב קיצור קורות החיים שלה. אשמח לענות לכל השאלות בנוגע להעסקתה שתתחיל ביום שני הקרוב, בכפוף לשאלתי מטה.

טארה לורן:

תואר ראשון מאוניברסיטת פרינסטון

תואר שני במנהל עסקים מאוניברסיטת פרינסטון

תואר במשפטים מאוניברסיטת הרווארד

מיס לורן גם התמחתה בחו"ל: בצרפת, באוסטרליה וביפן.

היא דוברת שלוש שפות זרות (ספרדית, צרפתית וגרמנית)

היא שאלה אם תוכל לקבל מקדמה על סך תשע מאות דולר לתשלום שכר דירה. האם לאשר את הסכום? (בנוסף, צר לי לומר זאת, אבל אני די בטוח שהיא גנבה את המטרייה שלי...)

בברכה,

וולש ג'ונס

מנהל מחלקת משאבי אנוש, פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: השב: משרת העוזרת המנהלית שלי

וולש,

אשר תשעת אלפים (אני אוודא שהיא תחזיר את הסכום כשתתחיל לעבוד).

פרסטון פרקר

מנכ"ל ובעלים, פרקר אינטרנשיונל

משועשע, הנחתי את הטלפון על השולחן. ואז תהיתי איפה לכל הרוחות היא מצאה בעיר הזאת דירה בתשע מאות דולר לחודש.

לא הצלחתי להפסיק לדמיין את האופן שבו מילותיה הרכות חמקו מבין שפתיה הסקסיות והוורודות. מבט אחד בשיער בצבע הקפה שכיסה את שדיה, עיני השקד החומות שהיו מעט בוטחות מדי, והאופן שבו שמלתה הכחולה כהה נצמדה לחמוקי גופה, וידעתי שלא הייתי צריך לשכור אותה.

מעולם בחיי לא נמשכתי כל כך לאישה שזה עתה פגשתי, וידעתי שאם תהיה קרובה אליי שוב זאת תהיה בעיה.

"סליחה שאיחרתי." ג'ורג' התיישב מולי והושיט לי תיקייה. "יש לנו בעוד חצי שעה ריאיון ראשון עם מנהלת אתר נופש לשעבר ומייד לאחר מכן ריאיון שני עם היועצת המשפטית מברודוויי. לו"ז הפגישות הבינלאומיות שלך מתחיל בעוד שלושה שבועות, אז איך אתה רוצה להתקדם?"

"ביטלתי את הריאיונות האלו לפני שעה."

"מה?" הוא הזדקף בכיסאו. "למה?"

"כי כרגע שכרתי את העוזרת המנהלית הבאה שלי."

"בלי חוות דעתי?"

"הלכתי עם תחושת הבטן שלי," אמרתי. "התרשמתי למדי משיטות ההישרדות היצירתיות שלה."

"תחושת הבטן שלך ושיטות ההישרדות היצירתיות שלה?" הוא נראה כאילו הראש שלו עומד להתפוצץ. "זאת איזושהי בדיחה, פרסטון?"

"ממש לא." הרמתי את כוס הקפה שלי ולגמתי לגימה ארוכה, חוזר בדמיוני אחורה, למחשבות על טארה כשנכנסה למשרדי.

"איך היא נראית, פרסטון?"

היא סקסית בטירוף. "אני לא בטוח איך אתה מצפה שאענה לשאלה הזאת, ג'ורג'. האם היא נראית כמו בוגרת של אוניברסיטה מליגת הקיסוס? אני לא בטוח איך מישהו יכול 'להיראות' כך, אבל היא באמת בוגרת פרינסטון. יש לה גם תואר במשפטים ובמנהל עסקים. היא גם מדברת שלוש מהשפות שאני מדבר."

"איך היא נראית, פרסטון?" הוא נעץ בי מבט זועם. "בתור עורך הדין הבכיר שלך, אני צריך לדעת איך שכרת אותה. עם הזין שלך או עם המוח."

שניהם. "השני, כמובן."

"אני בטוח." הוא חטף ממני את התיקייה. "כיוון שאנחנו כבר יודעים איך זה עומד להסתיים, תעשה לי טובה ותבקש מסינתיה לקבוע את הריאיונות האחרים לעוד שלושה שבועות מעכשיו, כדי שנוכל לוודא שמישהו מההמנהלה ילווה אותך בפגישות הבינלאומיות."

"אתה חושב שהאישה ששכרתי תחזיק מעמד רק שלושה שבועות?"

"על בסיס המבט שאומר 'אני בוודאות נמשך אליה' על הפנים שלך, לא הייתי מתערב שהיא תחזיק מעמד יותר משבועיים."

חמש

טארה

לא מיהרתי לחזור הביתה לברוקלין בגשם. המוח שלי עדיין הסתחרר במאות כיוונים שונים. דיברתי עם האנשים במשאבי אנוש במשך יותר משעה והתעקשתי כל הזמן שזה בטח חלום, אבל כשהם נתנו לי מספר עובד רשמי וכרטיס כניסה למשרד החדש שלי, קיבלתי לבסוף את העובדה שזה לא.

חתמתי מייד על כל חוזה שהניחו מולי וחישבתי את המשכורת שוב ושוב בראשי. לתפקיד העוזרת המנהלית בראס פיננסים הוצע שכר של מאה וחמישים אלף לשנה, ובמקומות האחרים שהתראיינתי אליהם השכר היה בין שבעים לשמונים אלף לשנה.

שלוש מאות וחמישים אלף דולר לשנה? אחרי מיסים זה עדיין עשרים אלף דולר לחודש. לחודש!

כשהגעתי בחזרה לדירה, החלטתי להיכנס דרך הדלת הראשית. כצפוי, בעל הבית החליף את המנעולים בזמן שלא הייתי, אז החלקתי אריזת קונדום למסגרת המנעול הרופפת והשתמשתי בסיכת ראש כדי לטלטל אותו עד שייפתח.

"היי, שותפה!" השותפה שלי אווה התגלגלה על פני הפופים הגדולים שלנו והניחה את מגזין הרכילות שקראה. "מה שלומך היום?"

"מעולה! יש לי חדשות טובות!" סגרתי את הדלת ודחפתי מגבת ברווח שמתחתיה. "נחשי מה?"

"אני אנחש, אבל קודם את חייבת להקשיב לחדשות הטובות שלי. יש לי שני דברים מדהימים לספר!"

"אני מקשיבה."

"טוב." היא הזדקפה. "את יודעת שאני גונבת נייר טואלט מהעבודה בשביל הדירה שלנו."

"כן...?"

"טוב, המנהלת בדיוק החליפה את נייר הזכוכית הנוראי הזה לסוג הרך עם

שתי השכבות, אז אנחנו עומדות לנגב את התחת עם נייר סוג אלף מעכשיו." היא חייכה בגאווה. "כבר הרמתי שישה גלילים ושמתי אותם בארון, אז תגידי לי כשתשימי לב להבדל."

"בסדר." צחקתי. "מה הדבר השני?"

"שילמתי את שכר הדירה שלנו אחר הצהריים, אבל המניאק הזה כבר החליף את המנעולים. הוא אומר שייתן לנו מפתח חדש אם נשלם את החודש הבא בזמן."

"הוא בכלל לא מתכוון לתת לנו מפתח למנעול החדש?"

"לא." היא הנידה בראשה. "הוא אומר שנראה שאנחנו מסתדרות יופי בלי המפתחות הנכונים. אבל הוא כן שאל אם הוא יכול לקחת כמה קונדומים."

שתינו צחקנו. צנחתי על הספה שלנו.

"בכל מקרה, נראה שאת עומדת להתפוצץ מרוב החדשות הטובות שלך." היא נעמדה על רגליה. "תני לי לנסות לנחש כמה דברים קטנים לפני שתתפוצצי."

"קדימה."

"ניחוש ראשון. נפרדת סוף סוף מהחבר שלך, שאותו אני שונאת בכל נימי נפשי כי הוא לא מספיק טוב בשבילך?"

"לא..."

"לא מזיק לשאול." היא חייכה. "ניחוש שני. ניחשת סוף סוף את הסיסמה לאינטרנט האלחוטי של השכן שלנו?"

"למען האמת כן, ניחשתי." הנהנתי. "זה תפסיקו לגנוב ממני, כלבות."

"עם רווחים או שהכול מילה אחת?"

"הכול מילה אחת."

"תני לי לנסות." היא לקחה את הטלפון שלה והקישה על המסך כמה פעמים. "מושלם! זה עובד! עכשיו, מה החדשות הטובות האמיתיות שלך?"

"קיבלתי את העבודה המקצועית הראשונה שלי היום!" המילים התעופפו מפי מהר מאי פעם. "כאילו, עבודה אמיתית בשכר, עם חבילת הטבות, הוצאות מעבר דירה וחופשה בתשלום. ובדרך הביתה מנהל משאבי אנוש שלח לי אימייל ואמר שהם יתנו לי מקדמה של תשעת אלפים דולר על חשבון המשכורת הבאה!"

"מה?" היא קפצה מעלה ומטה. "באמת?"

"כן!" מחיתי כמה דמעות מעיניי. "שכרו אותי במקום, והמשכורת כל כך מגוחכת שאני עדיין לא מסוגלת להאמין."

"שמונים אלף דולר?"

"לא, יותר."

"מאה ועשרים?"

"עוד יותר גבוה."

"אהמ..." היא נראתה המומה. "מאה וחמישים?"

"שלוש מאות וחמישים!"

שתינו צווחנו באותו זמן, ובלי לתאם עשינו מה שאנחנו תמיד עושות כשיש לנו סיבה נדירה לחגוג. אווה הוציאה בקבוק שמפניה זולה ואני הוצאתי את הנכס היקר ביותר במקפיא שלנו: גלידת דין אנד דלוקה בטעם בצק עוגיות.

"תתארי לי הכול שלב אחרי שלב," היא אמרה וחלצה את הפקק מהבקבוק. "ראס פיננסים גרמו לך לחשוב שלא ייקחו אותך ורק אז שלפו את החוזה? היו מחיאות כפיים כשחתמת?"

"אלה לא ראס פיננסים. זה סיפור ליום אחר." חיכיתי עד שהיא תמזוג שתי כוסות ותרים את שלה ללגימה חגיגית. "את מסתכלת על העוזרת האישית – לא, רגע. העוזרת המנהלית האישית של פרסטון פרקר, מנכ"ל מלונות פרסטון."

"מה?" היא ירקה את השמפניה. "מה אמרת?"

"אני העוזרת המנהלית של פרסטון פרקר ממלונות פרסטון, או שאולי מלונות פרקר?"

"מלונות פרקר בוודאות." היא הניחה את כוסה בצד וכבר לא נראתה כל כך נלהבת. היא נראתה מבועתת.

"את כבר לא שמחה בשבילי?" שאלתי. "אני יודעת שהתפקיד לא נקרא ממש יועץ משפטי, אבל לעוזרת המנהלית שלו יש מגוון רחב של תחומי אחריות, והם דורשים תואר במנהל עסקים או במשפטים. הם אפילו אמרו שאם אעשה עבודה טובה אוכל לעבור למחלקה המשפטית שלהם בתוך שלוש שנים."

"תראי." היא הנידה בראשה ונאנחה. "בתור החברה הטובה ביותר שלך, אני מאושרת עד הגג שקיבלת סוף סוף עבודה, אבל אני לא חושבת שאנחנו צריכות לחגוג אותה."

"למה לא?"

"כי את עומדת לעבוד עבור פרסטון פרקר. פרסטון. פרקר."

נעצתי בה מבט ריק.

"לא היה לך מושג מי זה עד היום, נכון?"

"לא." הנדתי בראשי. "הוא יותר מסתם מנכ"ל?"

היא נאנחה וניגשה לאוסף העיתונים הנרחב שלה, וזרקה אליי חמישה

גיליונות של מר ניו יורק ושלושה מוספים של מדור הרכילות.

פניו היפהפיות היו מרוחים על כל השערים – והבנתי שהוא הרבה יותר סקסי פנים אל פנים, אבל הכותרות היו הרבה פחות מחמיאות.

מר ניו יורק זוכה שוב, אבל הפעם אחד מעוזריו הקודמים מספר הכול. מר ניו יורק רומס את המתחרים ומשאיר עוד עוזר באבק. מר ניו יורק מבריח כל עוזר חדש לחתום על הסכם סודיות לאחר שנטש את העוזר האחרון שלו בפריז.

"אז הוא סלבריטי?" שאלתי.

"לא, הוא איל הון. איל הון טחון בכסף ושחצן בטירוף." היא התיישבה בחבטה על הפוף. "אם מדי פעם היית מצטרפת אליי וקוראת את זבלוני הרכילות, היית בורחת בצרחות ברגע שהוא הציע לך עבודה."

"למרות שהוא הציע שלוש מאות וחמישים אלף לשנה?"

"מי אומר שתחזיקי מעמד שנה?" היא הצביעה על המגזינים. "תקראי אותם. עכשיו."

עלעלתי בדפי המגזין הראשון והחזה שלי התכווץ עם כל מילה. ליבי דהר באי ודאות.

"הוא מניאק אכזר. בוס חסר לב. הבוס הגרוע ביותר שעבדתי עבורו אי פעם. הדבר היחיד שטוב בו הוא הנוף, עד שהוא פותח את הפה."

עלעלתי בגיליון מלפני כמה שנים שבו העניק את "הריאיון האחרון" שלו, וחשבתי שהוא בטח יאיר את פרקר באור חיובי יותר, אבל חשתי איך הלסת שלי נשמטת יותר ויותר כשקראתי את השורות הראשונות.

מראיין: איך אתה מרגיש עכשיו, בששוב הגעת לרשימת חמשת המועמדים הסופיים לפרס מר ניו יורק?

פרקר: אני מרגיש שאני תמיד צריך להיות אחד משני המועמדים הסופיים, ולעולם לא להיות מספר שתיים.

מראיין: טוב, גם על ריב הנדרסון מה-NYB עוברת שנה מוצלחת ביותר, אדוני.

פרקר: ריב הנדרסון הוא מולטי־מיליונר. אני מיליארדר.

מראיין: טוב, בשלב הזה בקריירה שלך אתה בוודאי יודע שבסף לא קונה הכול.

פרקר: בשיהיה לך סוף סוף קצת בסף, תבין שהוא דווקא בן.

זרקתי את העיתון לעבר צידו השני של החדר ופתחתי עיתון אחר, ואז עוד אחד. ואז הבנתי שכרגע חתמתי על חוזה עבודה עם המניאק השחצן ביותר בכל ניו יורק, וקשרתי את גורלי עם אדם שאמר פעם למראיין, "אני מקווה שאתה מזיין יותר טוב מאיך שאתה מראיין, אם לא, אני מציע לך בחום לשפר את התחום הראשון, כי השני כבר אבוד לגמרי."

לְמה הכנסתי את עצמי, לעזאזל**?**

שש

טארה

"האמצע האומלל"

חודשיים מאוחר יותר...

בבקשה אל תצלצל עדיין. בבקשה אל תצלצל עדיין...

בבקרים כמו היום, הצטערתי שאין לי גישה למכונת זמן כדי שאוכל לחזור אחורה ולהחטיף לעצמי על ההחלטות שהובילו לרגע הנוכחי. השעה הייתה רק שלוש, אבל השמיים המטירו גשם בלתי פוסק על העיר והכרחתי את עצמי "ליהנות" מהזמן היחיד ביום שהיה לי לעצמי.

הייתי זרוקה על הפופים שלי, רגליי עטופות בשקיות קרח להקלה על הכאבים שנגרמו להן אחרי שהתרוצצתי ברחבי ניו יורק בנעלי מעצבים עם עקבי סטילטו. מדחום בלט משפתיי – והצביע על חום "תקין" ובוגדני, ולא הורדתי את העיניים מהשעון המעורר. המתנתי עד שהמחוג הגדול יצביע על חמש כדי שאוכל לקחת את המנה הבאה של תרופות ההרגעה ולהתמודד עם "משרת החלומות שלי" למשך יום נוסף.

במהלך החודשים האחרונים למדתי קורס מזורז על עולם המלונאות, והוא היה הרבה יותר מורכב ממה שחשבתי. כל יום הביא איתו עוד סבב של ישיבות ניהול משברים, ויעד נוסף של "מצוינות ברמת פרקר" שצריך היה להשיג, כי כשמדובר באורחים ששילמו לפחות חמש מאות דולר ללילה כדי להתאכסן במלונות של פרסטון, אכזבה לא הייתה בגדר אפשרות.

לפרסטון לא היו גבולות בדרכו להבטיח שלמות. הוא היה לגמרי חסר רחמים וכולם ידעו שהוא יפטר אותך בשנייה. בתקופה הקצרה שבה עבדתי עבורו הוא מעולם לא לקח יום חופש, מעולם לא אמר שהוא זקוק להפסקה, או נסע לבקר את משפחתו. למעשה, השמועות אמרו שאין לו משפחה בכלל.

הוא היה מכונה, והייתי בטוחה שהוא אף פעם לא ישן (הוא גם היה מניאק,

והייתי לגמרי בטוחה שאני לא אהיה עובדת שלו עוד זמן רב).

ביפ, ביפ, ביפ!

הטלפון שלי השמיע תזכורת לקחת תרופות, ובלעתי את הכדורים עם מים.

דפדפתי בהודעות הטקסט שלי ושלחתי לחבר שלי מייקל הודעה מהירה.

אני: היי. אני ערה וחושבת עליך לפני העבודה. מקווה שתוכל לקחת אותי לחפש דירה חדשה בסוף השבוע?

הוא ענה כמעט מייד.

מייקל: אה, את עוד בחיים? LOL. בטח, חמודה. אם הבוס שלך ירשה שיהיו לך חיים מחוץ לשעות העבודה בסוף השבוע הזה, אני אהיה שם. את באה להפי האוור שלי הערב?

אני: אנסה, אבל אני לא יכולה להבטיח כי הבוס שלי מארגן פגישה של בעלי מניות. נדחה לפעם אחרת, אם לא אוכל?

מייקל: תמיד. אני אשלח לך משהו במהלך היום שיגרום לך לשכוח ממנו (לא יכול לחכות להיות איתך לבד שוב כשתשתחררי סוף סוף [אימוג'י של טיפה] [אימוג'י של חציל] [אימוג'י של טיפה]).

שלחתי לו אימוג'ים של נשיקות בתגובה וחייכתי. לא בילינו יותר מכמה שעות ביחד מאז שהתחלתי את העבודה הזאת, ואם כי חלק בי היה מבואס בגלל זה, חלק אחר בי – שלא הצלחתי להסביר – היה דווקא לגמרי מרוצה מהסידור החדש.

כשבדקתי שוב מה השעה, הרגשתי את החיוך שלי מתפוגג.

בעוד שלוש, שתיים, אחת...

הטלפון זמזם בידי, ותיבת הדואר האלקטרוני שלי התעוררה לחיים ביום השישים ואחד לקריירה החדשה שלי.

נושא: ההזמנה של מר פרקר לארוחת הבוקר: בבקשה לאשר לפני האיסוף

נושא: בקשה לפגישה עם מר פרקר

נושא: רשימות לפגישה בסרסוטה

נושא: שינוי לו"ז – הפתיחה של ג'ונס עוברת ליום שני

נושא: נא לאשר ביטול: טיסה פרטית לרומא ביום רביעי הבא?

נושא: בקשה לריאיון עבור מר ניו יורק

נאנחתי וירדתי מהפופים. התקלחתי במהירות, לבשתי את השמלה האהובה עליי

בצבע אפרסק ונעלתי זוג נעלי עקב אדומות סולייה.

"את יודעת לָמה אני לא אתגעגע בדירה הזאת?" אווה התיישבה על מזרן האוויר שלה בפינה.

"למה?"

"לעובדה שאני יכולה לשמוע כל תזוזה שלך, אפילו כשאני ישנה." היא צחקה. "למה את מתעקשת לקום כל כך מוקדם כל יום? את לא צריכה להיות בעבודה עד שמונה."

"כי, מיס לורן," אמרתי בחיקוי קולו של פרסטון, "אנשים שאני לא תלוי בהם ישירות לא חייבים להיות בעבודה עד שמונה. יד ימיני צריכה לקום מוקדם כמוני, והיא תמיד צריכה להגיע לפניי למשרד כדי להוות דוגמה. או ש–"

"הוא הסביר פעם 'או ש-' מה? כי אם מדובר בסקס לוהט למטרות ענישה, אני חושבת שכדאי לך לשקול לאחֵר כל יום."

צחקתי. "אני מקווה לא לגלות. החלטתי רשמית שאעבוד בשבילו רק חצי שנה, כדי שיהיה לי מספיק כסף בבנק להסתדר עד שאמצא משהו פחות מטורף."

"את בטוחה לגבי זה?"

"מאה אחוז." לקחתי את תיק העבודה שלי וכיביתי את האורות לפני שיצאתי מהדלת. כשהגעתי החוצה, המתינה לי מכונית כרגיל, ונהג החזיק את הדלת פתוחה עבורי.

"בוקר טוב, טיילור," הוא אמר.

"קוראים לי טארה. כאילו, אמרתי לך ולכולם בחברה הזאת איך קוראים לי, וכולכם עדיין קוראים לי טיילור. כל כך קשה לבטא את זה, או משהו?"

הוא לא ענה, רק החזיק את הדלת פתוחה וחייך.

החלקתי למושב האחורי ועניתי לחמישה אימיילים עוד לפני שהגענו לקצה הרחוב.

"תוכלי לאשר בעל פה את המקומות שבהם נצטרך לעצור הבוקר, טיילור?" שאל הנהג.

"כן." הפעם לא טרחתי לתקן אותו. "אנחנו צריכים לעצור באלדמן לאסוף משלוח, אצל טום פורד לאסוף את החליפות שלו, במזח כדי לוודא שהיאכטה החדשה שלו מוקמה מחדש כמו שצריך, בדין אנד דלוקה לקנות לו ארוחת בוקר, ואת הקפה שלו אני אקנה בסוף."

הוא הנהן והעביר לי סלסלת שוקולדים קטנה, ואז הגביר את המוזיקה ויצא לדרך לכיוון אלדמן.

כשהיינו באמצע הדרך לשם, שמו של פרסטון – הבוס המניאק שלי – הבהב על המסך. תהיתי אם כדאי לי לענות לו או לגלות מה משמעות ה"או ש-", אחרי הכול.

נכנעתי לפני שהשיחה עברה לתא הקולי.

"בוקר טוב, מר פרקר," עניתי בעליזות מזויפת. "איך אפשר לעזור?"

"אני מתקשר כדי לוודא שתגיעי לעבודה בזמן הבוקר, כיוון שאיחרת בשש דקות אתמול."

"איחרתי רק בשתי דקות."

"ועדיין איחרת," הוא אמר בקול עמוק. "איחרת מספיק ולא הייתי היחיד ששם לב. כיוון שאת העוזרת הבכירה שלי, אני לא יכול להרשות לעצמי שמישהו יקבל את הרושם שאת מקבלת ממני יחס מועדף – שאת עולה עליי, כשברור שמקומך הוא מתחתיי. אני גם לא רוצה שתחשבי שאת יכולה לבוא מתי שמתחשק לך בלי רשותי, בייחוד כששנינו מתחילים לעבוד על עסקת פון שטורם מאחורי דלתיים סגורות. ברור?"

לא אמרתי כלום. לא היה לי ברור למה קולו של הגבר הזה מצליח לגרום לי להירטב בתוך שניות, ולמה אפילו ברגעי המניאקיות הטהורה ביותר שלו, הדברים שאמר היו מנוסחים כך שתמיד גרמו לי לחשוב על סקס.

"את שם, מיס לורן?" הוא שאל. "אני מדבר לעצמי?"

"לא, מר פרקר. שמעתי אותך היטב."

"יופי. עכשיו, מלבד העובדה שמעתה את צריכה להגיע בזמנים שאני מחליט עליהם ולא את, אני רוצה לשנות את הזמנת הקפה שלי הבוקר."

"אתה מתכנן לקנות אותו בעצמך סוף סוף?"

"סליחה?" קולו היה חד. "מה אמרת?"

השתעלתי. "כלום. היה לי משהו בגרון."

"הממ," אמר. "אני רוצה היום קפה קרמל מקפה סוויט סיזונס. ותדאגי שהקפה שלי יהיה בדיוק בטמפרטורה של 68 מעלות צלזיוס."

ברצינות? גלגלתי את עיניי. "רשמתי לפניי. משהו נוסף, אדוני?"

"לא חושב." הוא ניתק לי בפרצוף.

"אוווווף!"

"קרה משהו, טיילור?" הנהג הביט בי דרך המראה המרכזית. "אני צריך לעצור?"

"לא, תמשיך להסיע אותי לגיהינום, בבקשה." ניערתי מעליי את גסות הרוח

של פרסטון וטיפלתי בשליחויות הראשונות שלי.

"אני יודעת למה את מתקשרת, מיס וון, ואני מצטערת." עניתי לטלפון מייד כשזמזם. "אני לא בטוחה למה הסטייליסטית שלו לא מצליחה להביא את החליפות בזמן לאחרונה, אבל אני אבדוק את זה ברגע שאוכל." המתנתי שתאמר כמה מילים ואז עניתי לשיחה הנכנסת מהמאמן האישי שלו. ואז מעורך הדין שלו. ואז מהטייס שלו. ואז ממנקה היאכטות המחורבן שלו (למה הבן אדם צריך שמונה יאכטות, אין לי מושג).

"השעה שבע שלושים וחמש, מיס לורן," אמר הנהג. "אנחנו עדיין עוצרים בקפה סוויט סיזונס?"

"לא. אנחנו עוצרים במקדונלד'ס."

הוא הנהן ועצר ליד המקדונלד'ס ממש בהמשך הרחוב.

פתחתי את התיק שלי והוצאתי משם כוס ריקה שגנבתי מקפה סוויט סיזונס. זאת הייתה השגרה הקבועה שלי בשבוע וחצי האחרונים, מפני שבית הקפה היה במרחק חמישה גושי בניינים מדרכי ומטופש לחלוטין.

במחיר חמישה-עשר דולר ל-שוט, הבריסטות חלטו פולי קפה מיוחדים מקולומביה והכינו כל כוס קפה בנפרד. הם סירבו לקבל הזמנות באינטרנט, ואף על פי שפרסטון היה לקוח ותיק כבר שנים, הם סירבו להכין את הקפה שלו מראש. הם טענו שקבלת הקפה הטרי שהוכן זה עתה היא ה"חוויה" שמצדיקה את המחיר שלהם, ושהם לא רוצים להוזיל את המותג.

הם גם שאלו את הלקוחות שלהם באיזו טמפרטורה הם רוצים שהקפה יוגש להם – כאילו שמישהו באמת יכול להבדיל בין 60 מעלות ל-68 מעלות.

הטעם זהה בכל מקרה...

"אני רוצה קפה גדול רגיל, בבקשה," אמרתי כשהגיע תורי בדלפק של מקדונלד'ס. "אפשר לקבל אותו עם קרמל, ובכוס הזאת?"

"בוודאי."

עשר דקות לפני הזמן הגעתי למשרד שלו וסידרתי את השולחן כמו שהוא אוהב.

קפה מימין, תיקייה מלאה בדוחות ובמאמרים מודפסים משמאל, הספר בכריכה קשה שהוא קורא כרגע במרכז.

וידאתי שה"רשימה הקצרה" שלו – סיכום מפורט של כל אימייל שהוא צריך להתייחס אליו והלו"ז העדכני להיום - כתובה בכתב ברור. אפילו הוספתי כמה הערות והצעות משל עצמי.

"הבוס נכנס לבניין, אנשים!" מישהו קרא מהמסדרון. "הוא בלובי!"

הפלתי את התיקייה על הרצפה.

שיט.

הרמתי את הכול במהירות וניסיתי כמיטב יכולתי לסדר את המסמכים כפי שהיו. בזמן שהכנסתי את הדוחות הפיננסיים בחזרה למקום, הבחנתי בתמונה ישנה של פרסטון עומד לצד פרסטון נוסף בגלימה שחורה ובכובע בוגרים.

מאחורי התמונה הזאת הייתה תמונה נוספת ובה מנה כפולה של פרסטון. הפעם הם לבשו מכנסי ג'ינס כחולים ועמדו מול שלט פרסומת בטיימס סקוור. שני הגברים היו זהים לחלוטין, אפילו עיניהם הירוקות המדהימות עם רסיסי האפור שבתוכן.

יש לו אח תאום?

"הבוס במעלית!" מישהו אחר קרא.

בשניות האחרונות שנותרו לי הספקתי להגיע למשרד שלי והחלפתי את נעלי העקב בנעליים שטוחות.

רגעים אחדים לאחר מכן, פרסטון יצא מהמעלית בחליפת טום פורד אפורה כהה שהייתה מביישת כל גבר שאי פעם לבש חליפה. החפתים הכסופים שלו זהרו באורות העזים ולחייה של פקידת הקבלה נעשו ורודות ברגע שראתה אותו.

הוא עבר על פני דלתי הפתוחה, אמר "מיס לורן," ושום דבר נוסף.

הוא סגר את הדלת והמתנתי לאימייל הקבוע ממנו כדי להיות בטוחה שניצלתי.

הדואר האלקטרוני שלי צפצף דקות אחדות מאוחר יותר.

נושא: הרשימה הקצרה שלי.

מיס לורן,

קראתי את הרשימה הבוקר, אבל הקריאה גזלה ממני יותר זמן מהדרוש, מפני שטעית באיות המילים "רבגוני", "תשואה" ו"זוטות". הוספת גם את הערותייך (שלא ביקשתי לקבל) והבעת בנוגע לפגישות מסוימות את דעתך– שאני לא זקוק לה.

חשבתי שהתואר המשני שלך הוא באנגלית?

אני מתפתה להתקשר לפרינסטון ולשאול אם יש להם מדיניות החזרות.

פרסטון פרקר

מנכ"ל פרסטון אינטרנשיונל

נשכתי את לשוני, פתחתי את הקובץ שקראתי לו "עבודות חדשות להגיש להן מועמדות" ומילאתי שני טפסי בקשת עבודה לשני משרדי עורכי דין בסביבה, ורק אז פניתי לטפל בהודעות אחרות בתיבת הדואר הנכנס שלי. בדיוק כשסירבתי לריאיון עבור מר ניו יורק, פרסטון נכנס למשרד שלי.

"מיס לורן," אמר בהבעה חתומה. "אפשר לשוחח איתך במשרדי לרגע?"

"אתה באמת מבקש ולא דורש?" המילים יצאו מפי לפני שהספקתי לחשוב על מה שאני אומרת.

"עכשיו, מיס לורן." הוא סימן לי לקום.

הלכתי בעקבותיו למשרד והוא סגר את הדלת מאחורינו. הוא המתין עד שאתיישב בכיסא שמול שולחנו ואז נשען אחורה בכיסאו.

פרסטון נעץ בי מבט חודר במשך שניות אחדות ונראה לוהט כפי שהיה בפנטזיות שלי בליל אמש. ואז הוא התחיל לדבר.

"נהגתי להתגאות בכך שאני שוכר לעבודה אנשים טובים, מיס לורן," אמר. "אנשים שיכולתי לסמוך עליהם שלא יגנבו ממני או יבגדו בי. אמנם, בהתחשב באופן שבו התחילה מערכת היחסים שלנו, אני לא יכול לומר בכנות שחשבתי שלעולם לא תגנבי ממני שוב, אבל קיוויתי שלעולם לא אצטרך להתמודד עם בגידה מצידך."

מה? "מר פרקר, אני יכולה להבטיח לך שלא בגדתי בך בשום דרך. אני מאוד פתוחה וכנה לגבי כל פגישה שאני משתתפת בה והייתי כנה איתך לחלוטין מהיום הראשון."

הוא הרים את ידו והשתיק אותי. ואז, כאילו לא שמע אף מילה מדבריי, הוא המשיך. "בהתחשב בעובדה שהחזקת מעמד במשרה הזאת יותר זמן מעשרת העוזרים הקודמים שלי–"

"עשרים." תיקנתי אותו.

"סליחה?"

"החזקתי מעמד יותר מעשרים העוזרים הקודמים שלך."

חיוך איטי נפרש על פניו והוא הרים את הקפה שלו ולגם לגימה ארוכה.

"טוב," אמר. "עשרים העוזרים הקודמים שלי. בהתחשב בעובדה ששרדת כאן יותר זמן מהם, חשבתי שאולי נוכל לבנות על בסיס יציב של כנות, ושאולי זה סימן שאת מוכנה להתחיל לעבוד איתי על דברים חשובים יותר. עם זאת, במהלך השבוע האחרון הובא לידיעתי שאת בוגדת בי כל בוקר." הוא צמצם את עיניו לעומתי. "אני לא אוהב בוגדים בחברה שלי, מיס לורן, ואני נוטה לפטר אותם על

המקום בתוך שניות מרגע שהבגידה שלהם מתגלה – ולא משנה עד כמה פעוטה העֲבֵרה."

דממה.

פניי החווירו. לא היה לי מושג על מה הוא מדבר, ובוס נוראי או לא, לא יכולתי להרשות לעצמי לאבד את העבודה הזאת עכשיו.

"אמרתי לך שאני רוצה קפה קולומביאני מסוויט סיזונס שעל פארק אבניו," הוא אמר לבסוף. "נכון שזה מה שביקשתי?"

מה לעזאזל**?** "כן."

"מעניין. טוב, מה שמיוחד בקפה סוויט סיזונס הוא שהם מניחים סוכריית שוקולד בתחתית כל כוס." הוא הרים את כוס הקפה שלו ומזג את תוכנה לכוס ריקה. "והיא תמיד נדבקת לתחתית אחרי שסיימת לשתות." הוא סובב את הכוס הריקה לעברי ובלעתי רוק בעצבנות.

"אף בית קפה אחר בעיר לא עושה את זה, מיס לורן. זה סוג של סימן מסחרי, קריצה עדינה ללקוחות הנאמנים שלהם שמוכנים לשלם חמישה-עשר דולר לשוט. כך אני יודע שאני שותה את תערובת הקפה שלהם, או שהעוזרת החדשה שלי ממלאת את אחת הכוסות שלהם בחרא."

"לא התכוונתי–"

"כפי שאת רואה, מיס לורן," הוא אמר, בלי לאפשר לי לסיים את המשפט, "אם אני לא יכול לסמוך עלייך שתקני לי את הקפה הנכון, יהיה לי קשה מאוד לסמוך עלייך בדברים אחרים." הוא הניח את כוס הקפה על השולחן וגיחוך חלף על שפתיו. "עם זאת, אני אדם שמאמין בהזדמנות שנייה, ולכן אתן לך בדיוק שלושים דקות להביא לי את הקפה הנכון שביקשתי ממך."

"בסדר." קמתי, אבל הוא הרים את ידו – וסימן לי להישאר במקומי.

"יש עוד דבר אחד, מיס לורן," הוא גרם לי לשנוא את האופן שבו ביטא את שמי. האופן שבו הצליח להדליק אותי למרות גסותו. "אני לא בטוח שקראת את המדריך לעובד שקיבלת בתשומת לב, אבל האנשים בתמיכה הטכנית מחויבים לדווח על כל הודעות הדואר האלקטרוני היוצאות והנכנסות אם מעורב בהן דומיין של המתחרים שלי. את מכירה את הכתובת Michael.elliott@marriott.com?

"כן," אמרתי. "זאת כתובת הדואר האלקטרוני של החבר שלי. הוא מתמחה במריוט וזאת רק עבודה זמנית מבחינתו. הוא לא איזה מין מרגל תעשייתי."

"הממ," הוא אמר וסקר אותי מלמעלה למטה. "טוב, אז עכשיו כשאני יודע

שהוא לא מנסה לגנוב ממך מידע פנימי חסוי, אני אשקול לבקש מהתמיכה לבטל את ההתראה. עם זאת, הרשי לי לתת לך ולחבר שלך עצה." הוא הרים פיסת נייר מהשולחן והתקרב אליי. ליבי דהר מהר יותר ויותר עם כל צעד. "אני חושב שכדאי לך לשים לב למה שאת שולחת דרך השרת של החברה שלי, כי חלק מהאימיילים אינם הולמים ביותר."

"קראתי לך 'מניאק בלתי אפשרי' רק פעם אחת באימיילים שלי."

"לא על זה אני מדבר." הוא נעץ בי מבט זועם ואז הביט בדף שלפניו. "נושא: תני לי לעזור לך (כן, אני מדבר על זיונים)."

שאפתי אוויר בחדות וקיוויתי שפתח ניקוז של כיור ייפער ברצפה ממש מתחתיי ויבלע אותי ממש עכשיו.

"ואז יש גם בעיה ענקית עם תוכן ההודעה," המשיך פרסטון לקרוא בחיוך. "טארה, חמודה, אל תדאגי לגבי הבוס הדפוק שלך. אני אשמח ביותר לעזור לך לשחרר לחץ ברגע שיהיה לך זמן פנוי. אני רוצה לתקוע את הזין שלי בבוס שלך וללקק את כולו במשך כמה זמן שיידרש עד שתשכחי מהעבודה שלך. רק תגידי. את מרגישה קצת–" הוא עצר והרים גבה. "אימוג'י של מים. אימוג'י של מים. אימוג'י של מים."

הלחיים שלי בערו.

פרסטון הניח את הדף וצמצם את המרחק בינינו – עיניו נעוצות ישירות בעיניי. "בלי קשר לשאלת התכתובת הלא הולמת בעבודה," הוא אמר, "את צריכה להגיד לחבר שלך לעבוד על אוצר המילים שלו. אם הוא כל כך רוצה לעזור לך לשחרר לחץ כשתתפני מהבוס הדפוק שלך, אז הוא צריך להגיד, אני רוצה שתשבי לי על הפנים כדי שאוכל לאכול את הכוס שלך, עד שתגמרי לי בפה והדבר היחיד שתוכלי לחשוב עליו הוא כמה טובה הלשון שלי כשהיא יונקת את הדגדגן הרטוב והמטפטף שלך. ובפעם הבאה שיהיה לך זמן פנוי, כדאי שתזמיני אותי למשרד שלך, כדאי שאוכל לכופף אותך מעל השולחן ולתת לכוס שלך להרגיש בדיוק עד כמה הזין שלי מתקשה בכל פעם שאני חושב עלייך."

הוא צעד לאחור בלי להוריד ממני את עיניו. "ואז, אולי, אם הוא היה אומר את הדברים האלה, הוא לא היה צריך לשאול אם את רטובה. הוא היה יודע. ואולי, כיוון שהוא נדוש כל כך, הוא היה אומר אימוג'י של מטרייה, אימוג'י של מטרייה, אימוג'י של מטרייה..."

התחתונים שלי היו רטובים יותר מאי פעם.

"עכשיו," אמר, וחזר למצב מניאק. "לכי תביאי לי את הקפה הנכון."

שש (ב)

טארה

מאוחר יותר באותו ערב, בשעה שש ליתר דיוק, פסעתי הלוך ושוב מול חלונות המשרד שלי וחיכיתי לחליפות של פרסטון. זאת הייתה הפעם הרביעית השבוע שהן הגיעו באיחור, ולא משנה עד כמה ניסיתי לומר בנחמדות, "בבקשה תגיעי בזמן בשבוע הבא," הסטייליסטית שלו מעולם לא הגיעה למשרד שנייה לפני שבע.

הוצאתי את הטלפון מהמגירה ושלחתי למייקל הודעת טקסט.

אני: בלי ספק צריכה לדחות את ההפי האוור, כי הוא מבריח את כולם לעבוד עד מאוחר ואני עדיין מחכה לחליפות. חוץ מזה, אני צריכה לדחות גם את חיפוש הדירות (אני צריכה לטוס איתו לפגישה בקליפורניה). תוכל לעזור לי בסוף השבוע הבא?

מייקל: ברור, חמודה.

התחלתי לשאול אותו איך עבר עליו היום, אבל סינתיה נכנסה למשרד שלי וטרקה את הדלת.

"אפשר לעזור לך במשהו, סינתיה?"

"אני רוצה שתדעי שמר פרקר התכוון לבחור אותי לתפקיד העוזרת המנהלית שלו לפנייך." היא שילבה את זרועותיה. "הוא אמר שאני לגמרי מתאימה והוא ציפה לקחת אותי איתו לכל נסיעות העבודה שלו."

"תרצי שאשאל אותו אם את עדיין יכולה לבוא לנסיעות האלה?" אתן לך לקחת את מקומי בשמחה...

"לא, אני רוצה שתדעי שאני מקווה שתיכשלי." היא נראתה רצינית לגמרי. "שרדת חודשיים, מה שדי מרשים בכל מה שקשור לעוזרים שלו, אבל גל ההצלחה הזה לא יימשך עוד הרבה זמן. הוא לא יימשך בכלל."

"העיניים שלך תמיד בולטות בצורה כזאת מהגולגולת?" שאלתי. המראה שלה הבהיל אותי. "אולי תרצי לבדוק את זה."

"העיניים שלי בסדר גמור, והן יכולות לראות שאת טיפוס של שלושה חודשים וחצי לכל היותר, טיילור. התחלתי התערבות חדשה בין העובדים לגבי כמה זמן עוד תחזיקי מעמד, ואף אחד לא מהמר על יותר משלושה חודשים." עיניה בלטו החוצה עוד יותר. "אנחנו בדרך כלל לא מזמינים את הטיילורים להשתתף בדברים כאלה, אבל בשבילך אני מוכנה לחרוג. את רוצה עוד שלושה, ארבעה, חמישה או שישה שבועות? רוב האנשים מהמרים על עוד ארבעה. וכמה מאלה שאוהבים סיכונים – לא אני - שמים כסף על שישה."

לפני שהספקתי להגיד לה לעוף לי מהמשרד לכל הרוחות, פרסטון פתח את הדלת ונכנס.

"מיס לורן, למה–" הוא עצר, הביט בסינתיה ואז בי. "למה הרשימה הקצרה של הערב והקפה שלי לא נמצאים על השולחן שלי?"

"אני לא יודעת." הכרחתי את עצמי לחייך. "בהחלט שמתי אותם שם לפני חצי שעה."

"לא יכול להיות," אמרה סינתיה. "הם לא היו על השולחן שלו כשהבאתי לו את התזכירים לפני כמה דקות. אולי דמיינת שעשית את זה."

הכלבה הזאת. "את צודקת, סינתיה. אולי פשוט דמיינתי שהבאתי לו את הרשימה והקפה."

"טוב, אני לא משלם לך כדי להעמיד פנים, מיס לורן," פרסטון בחן אותי באיטיות מלמעלה למטה וחרמן אותי בניגוד לרצוני. "אשמח לקבל את הרשימה על שולחני בחצי השעה הקרובה והייתי רוצה שהחליפות שלי יפסיקו להגיע באיחור כל שבוע. לאף עוזר אחר לא היו כל כך הרבה בעיות עם השליחויות כמוך." הוא יצא מהחדר.

סינתיה פנתה אל הדלת מייד אחריו והשתעלה. "שלושה חודשים מקסימום."

כתבתי מחדש במהירות את הרשימה הקצרה ונתתי אותה בידו של פרסטון לפני שיצאתי מהמשרד. לא הייתי לגמרי בטוחה, אבל נדמה היה לי שהרגשתי אותו נועץ מבט בישבן שלי בדרכי החוצה.

שמעתי את סינתיה צוחקת בדרכי בחזרה למשרד ולפתע קלטתי משהו. סינתיה והסטייליסטית היו חברות טובות. ראיתי אותן צוחקות בזמן שאכלו יחד ארוחת צהריים פעמים רבות, והן תמיד נעצו בי מבטים זועמים כשחלפתי על פניהן.

אין פלא שהחליפות תמיד מגיעות באיחור. הן מנסות להכשיל אותי.

רותחת מזעם, שלפתי את תיאור התפקיד שלי והתקשרתי לג'ורג' כדי לוודא

שאני מפרשת את תפקיד "ראש הסגל" כראוי. לאחר שהבטיח לי שאני לא טועה, ירדתי במעלית אל הלובי וחיכיתי שהסטייליסטית תגיע עם המלתחה השבועית.

"ערב טוב, מיס לורן." היא חייכה אליי וגלגלה את מתלה הבגדים פנימה בדיוק בשעה שבע. "אמרתי לנהג שזה נפלא שסוף סוף יש כאן עוזרת מנהלית קבועה. אמרתי לו גם כמה חבל שכל המעצבים והחייטים מאחרים כל כך בזמן האחרון, את יודעת? זאת בטח עונת השטיח האדום."

"אל תטרחי," אמרתי. "תשמרי את הבולשיט שלך למישהו שיאמין לו."

"מה?" עיניה נפערו.

"אל תעמידי פני טיפשה." הנחתי את ידי על המתלה. "את יודעת שבתור העוזרת המנהלית של מר פרקר יש לי סמכות לשכור ולפטר את כל עובדי המנהלה בלי להתייעץ איתו? ושאת חלק מאותם עובדי מנהלה?"

"לא." פניה החווירו. "לא, לא ידעתי את זה."

"טוב, אז עכשיו את יודעת. עם זאת, כיוון שאני לא קטנונית כמוך, ואסור לי לפטר את החברה הטובה ביותר שלך שעובדת למעלה, אני אעשה לך טובה." התבוננתי בה בזעם. "אני אתן לך הזדמנות שנייה. מהיום והלאה, את תביאי את החליפות שלו בבוקר, לא בערב. את תיתני לי הזדמנות לבחון אותן ולאשר אותן, כדי שנוכל לראות אותו במשהו חוץ מטום פורד כל הזמן, כיוון שאת נראית לי הטיפוס שסגר איזו עסקה עם מוכרת שם."

היא הפנתה ממני את מבטה ואישרה את התיאוריה שלי.

"חשבתי כך. מהיום והלאה, את תהיי הסטייליסטית הטובה ביותר שהייתה לו אי פעם, מפני שאת תפסיקי לגרום לעוזרת המנהלית שלו, שנמצאת הרבה דרגות מעלייך, להיראות רע. זה ברור?"

היא הנהנה.

"אני צריכה שתגידי את זה."

"אני לא אגרום לך יותר להיראות רע."

"תודה." סידרתי את החליפות על מוט התלייה והעברתי להתחלה את אלה שמצאו חן בעיניי במיוחד. "שמעתי על ההתערבות של העובדים. אז כמה זמן את חושבת שאני אחזיק מעמד?"

היא השפילה את עיניה והנידה בראשה. "אני מעדיפה לא להגיד."

"למה לא?" שאלתי. "אם את מספיק אמיצה לנסות להכשיל אותי, את יכולה לפחות לספר לי כמה זמן את חושבת שאשרוד כאן."

"עוד חודש. שלושה חודשים מקסימום."

שבע

פרסטון

שישה חודשים מאוחר יותר...

לשכור את טארה לורן הוא רשמית הדבר הגרוע ביותר שעשיתי אי פעם.

"לשכור את טארה לורן הוא רשמית הדבר הטוב ביותר שעשית אי פעם, פרסטון." ג'ורג' העביר לי קלסר. "מאוד הערכתי אותה כל עוד החזיקה מעמד."

"אהמ מממ." דפדפתי בדו"ח והעמדתי פנים שאני קורא.

לא הצלחתי לבצע את עבודתי בסטנדרטים הרגילים שלי מאז שטארה התחילה לעבוד עבורי. היא הייתה כל־כולה הסחת דעת אחת גדולה, וכבר לא הצלחתי לספור כמה פעמים דמיינתי אותה רוכנת מעל השולחן שלי עם התחת באוויר ומתחננת אליי שאזיין אותה עמוק יותר.

היא הייתה העוזרת המנהלית שעבדה קשה יותר מכל האחרים ששכרתי, והיא הייתה טובה בעבודתה והשתפרה בכל יום שעבר. על אף חוסר הניסיון שלה בתחום המלונאות, היא סגרה את הפערים במהירות שיא. בניגוד לעוזרים האחרים שלי, שפשוט המתינו עד שאומר להם מה לעשות, היא תמיד הקדימה אותי בעשרה צעדים. היא שיננה את כל חלקיה של רשת המלונות שלי לפרטי פרטים, והייתה מסוגלת לדקלם את המוטו של כל מלון ואת השירותים שניתנים בו טוב יותר מחלק מהאנשים שעבדו עבורי במשך שנים. היא אפילו שינתה את התרבות הארגונית בקרב ההנהלה הבכירה שלי – פיטרה אנשים ושכרה אחרים, שלדעתה יכלו לעזור לי עוד יותר.

ועדיין, היו שלושה דברים לגביה שהטריפו אותי לחלוטין. קודם כול, היה לה פה גדול. למרבה הצער, הסרקזם שנטף משפתיה המפתות רק הגביר את תשוקתי אליה. שנית, היא לא הייתה מסוגלת ללחוש אפילו אם חייה היו תלויים בזה. או לפחות, היא התנהגה כאילו היא לא מסוגלת ללחוש בכל פעם שמלמלה מתחת לאפה משהו על כמה היא שונאת אותי, או על כמה שהיא חושבת שאני מניאק. שלישית, הייתה לה נטייה להימנע מללבוש תחתונים מתחת לחלק מהשמלות

שלה, ולא הייתה לי ברירה אלא להבחין בכך בכל פעם. בימים האלה התעקשתי שתיכנס למשרד שלי כל חצי שעה למטלות קטנות, כדי ליהנות מכרטיס בשורה הראשונה למופע.

"שכרת אותה בזמן טוב," קולו של ג'ורג' ניתק אותי ממחשבותיי. "הביצועים שלה נותנים לי תקווה שבפעם הבאה נצליח למצוא מישהו שיחזיק מעמד תשעה חודשים או אפילו שנה. היא הייתה ממש טובה."

"סליחה, מה**?**" הרמתי אליו את עיניי. "למה אתה אומר שהיא 'הייתה'? בזמן עבר?"

"כי כרגע קיבלתי טלפון מחברת גריניץ' – אתה יודע, המקום שבו רוב העוזרים שלך מוצאים את עצמם בסופו של דבר. האיש שאל אם אני יכול להמליץ עליה לפני שתגיע לריאיון האחרון היום."

"ומה אמרת?" חשקתי את שיניי, רותח מזעם על שהלכה לריאיונות עבודה מאחורי גבי.

"טוב, אמרתי לו שאצטרך לחזור אליו כי בדיוק הייתי בדרך לכאן לפגוש אותך, אבל אני די בטוח שההמלצה תהיה נהדרת. או שאני מפספס משהו?"

"אתה מפספס משהו," אמרתי. "למיס לורן יש סעיף אי תחרות בחוזה שלה. בנוסף לעוד כמה סעיפים שהוספתי**...**

"אז מה? גם לעוזרים הקודמים שלך היה כזה. זאת מעולם לא הייתה בעיה כשהם רצו לעזוב."

"טוב, אז זאת בעיה עכשיו, ואל תיתן לה המלצה. לעולם. אם ישאלו אותך למה, תגיד להם להתקשר אליי."

"מה?"

"שמעת אותי," אמרתי. "אני חושב שהגיע הזמן שנתחיל ליישם את התנאים בחוזי ההעסקה שלנו. אנחנו צריכים לקבוע את המדיניות, ומעתה והלאה לוודא שאנשים לא משתמשים במשרה הזאת בתור סוג של מקפצה לעבודה אחרת."

ג'ורג' סגר את התיקייה. "אם כך, אתה רוצה שאגיד לה שהיא מבזבזת את זמנה בכל הריאיונות האלה?"

"כמה ריאיונות היו?"

"לפחות חמישה שאני מודע להם, עד עכשיו."

מה לעזאזל**?** "חמישה, ג'ורג'?"

ג'ורג' משך בכתפיו. "אני מבין מה אתה אומר על האכיפה, אבל אולי היא לא קראה את האותיות הקטנות בחוזה שלה."

"הסעיף שאוסר על מעבר למתחרים לא נמצא באותיות הקטנות," אמרתי. "הוא בעמוד השני באותיות שחורות ובולטות, יחד עם עוד הרבה תנאים בסיסיים. אני בטוח שהיא קראה אותו."

"הריאיון שלה בשעה שלוש, פרסטון." הוא הביט בשעונו. "לא יהרוג אותך להגיד לה שהיא לא צריכה לנסוע לצד השני של העיר בשבילו."

"היא מעולם לא אמרה לי שיש לה ריאיון, אז למעשה זה כן יהרוג אותי."

הוא גלגל את עיניו וקם. "תודה שהזכרת לי עד כמה קטנוני אתה יכול להיות."

"בבקשה."

"אני אחזור בתוך שעה עם המסמכים של פון שטרום," אמר. "נצטרך לעבור עליהם כל הלילה, אז אלך לאכול ארוחת צהריים."

הוא יצא מהחדר ומייד שלחתי לטארה אימייל.

נושא: פגישה חדשה היום

מיס לורן,

אני עומד לעבור על המסמכים של פון שטרום עם ג'ורג' היום בשעה שלוש. זאת העסקה החשובה ביותר שאני מתכוון להשיג, ואת נדרשת לסייע.

פרסטון פרקר

מנכ"ל ובעלים, פרקר אינטרנשיונל

תשובתה לא הגיעה מייד כמו תמיד.

רעננתי את תיבת הדואר האלקטרוני שלי שניות אחדות לאחר מכן. אין תשובה.

המתנתי חמש דקות מלאות וגללתי את רשימת אנשי הקשר בטלפון שלי עד לשמה.

לפני שהספקתי להתקשר, היא נכנסה למשרד שלי בשמלה בצבע זית שעטפה את חמוקיה באופן מושלם, ובזוג נעלי עקב בצבע גוף שהכריחו אותי לדמיין את רגליה כרוכות סביב מותניי.

ברור שהיא לא לובשת תחתונים היום...

"סיימתי את כל הדברים ברשימה הקצרה להיום," היא אמרה והניחה תיקייה על השולחן שלי. "הוספתי כמה דברים שכדאי לך לדעתי לומר בפגישה עם משפחת פון שטרום. שתיים מהמילים האלו הן תודה רבה. גם התכוונתי לעדכן

את החברים הקרובים והמשפחה שלך על סידורי הנסיעה הקרובים שלך, אבל אני לא מצליחה למצוא רשימה."

"זה מפני שאין לי בני משפחה שצריך לעדכן אותם."

"אף אחד?"

"אף אחד."

"טוב, אז..." היא הביטה בי כאילו רצתה לומר משהו נוסף אבל התאפקה. "גם סיימתי לקרוא את רשימת השירותים המוצעת למלון הריסון החדש וכתבתי לך את הצעותיי. אתה זקוק למשהו נוסף לפני שאצא להפסקת צהריים מאוחרת?"

"שלחתי לך אימייל."

"לא פתחתי אותו."

"כדאי לך לעשות את זה עכשיו, מיס לורן."

"אני חושבת שעדיף לעשות את זה אחר כך, מר פרקר," היא אמרה בחיקוי שלי. "יש משהו נוסף, מלבד זה, שאתה צריך שאעשה?"

"הייתי רוצה עוד קפה."

"כבר שלחתי מישהו להביא לך."

"הייתי רוצה שהלו"ז שלי יכלול את כל הפגישות בשבוע הבא עם סונומה. אני רוצה אותו מקודד לפי צבעים."

"עשיתי את זה הבוקר. עוד משהו?"

אני רוצה שתבטלי את הריאיון המחורבן הזה.

"לא." תופפתי באצבעותיי על השולחן וחשבתי על כל הדרכים שבהן עמדתי להתמודד עם החרא הזה בשבועות הקרובים. "שתהיה לך יופי של הפסקת צהריים מאוחרת."

היא חייכה ופנתה אל הדלת. "תהיה לי."

שמונה

טארה

כמה ימים מאוחר יותר...

"גברתי? גברתי, הקפה שלך מוכן." הבריסטה בסוויט סיזונס הסיטה את תשומת ליבי מהטלפון שלי.

"תודה." לקחתי אותו וטעמתי. ואז הנדתי בראשי והחזרתי אותו. "הקפה הזה הוא בטמפרטורה של 48 מעלות לכל היותר. אני צריכה אותו בטמפרטורה של 68 מעלות. אה, ואני בקושי מצליחה להבחין בטעם הקרמל שבו, את יכולה להוסיף עוד קצת?"

"אני אכין לך חדש מייד," היא אמרה. "את עדיין קונה קפה לכל מי שנמצא בחנות כרגע כמו שעשית כל החודש?"

"בהחלט." הושטתי לה את כרטיס האשראי של פרסטון. המתנתי עד שתכין את הקפה שלו שוב ואז הזמנתי קפה טרי לעצמי וחזרתי למכונית.

הייתי המומה לגלות שיש לי רשימת מטלות ריקה לחלוטין הבוקר, והגעתי למשרד שעה שלמה לפני הזמן, כך שהיה לי זמן לנמנם ליד שולחני. לא ידעתי למה חשבתי שהעבודה הזאת תעשה קלה יותר עם הזמן, למה חשבתי שאתרגל אי פעם לדרישותיו של הגבר הזה, אבל היה לי ברור לחלוטין שטעיתי.

אתמול בלילה, פרסטון התקשר אליי בחצות כדי להיטפל לפרטים קטנטנים בדו"ח שלי במשך יותר משעה, ואמנם התעצבנתי על הפלישה לזמן הפרטי שלי, אבל גם הצמדתי בלי בושה את הוויברטור לדגדגן שלי כל זמן השיחה. אם כי הוא שימש כבתור המוזה המינית שלי כל לילה (כיוון שהוא הרס את חיי החברה שלי), זה היה הדבר החיובי היחיד שיכולתי לומר עליו. טוב, זה והעובדה שככל שנעשה גועלי יותר, כך הגשתי מועמדות ליותר משרות בזמן ההפסקות שלי.

למה לא קיבלתי הצעה מאף אחד מהמקומות שאליהם ניגשתי לריאיונות האחרונים? זה לא היה הגיוני...

"הגענו, מיס לורן," אמר הנהג ופתח עבורי את הדלת. "את זקוקה לי בשביל

משהו נוסף?"

"תוכל לקחת את הקפה הזה למשרדו של מר פרקר, בבקשה?" הושטתי לו את הכוס. "תניח אותו במתקן החימום לכוס שקנינו לו אתמול ותוודא שהוא מכוון לטמפרטורה המועדפת עליו. "

"כמובן." הוא צחק.

עליתי לקומה שלי וקפאתי במקומי.

"מייקל?" קלטתי את החבר שלי מאחורי שולחנה של סינתיה. "מייקל, זה אתה?"

"מזמן לא נפגשנו, הא?"

"לא בדיוק. התקשרתי אליך לפני כמה לילות."

"בשלוש בבוקר, טארה." הוא הניד בראשו. "לא שמת לב לדפוס החדש במערכת היחסים שלנו בחודשים האחרונים, או שאת בסדר עם מה שקורה?"

"שמתי לב."

"אה, באמת?" הוא שילב את זרועותיו. "אז למה לא נראה לך מוזר שאני צריך לבוא לעבודה שלך מוקדם במיוחד רק כדי לראות אותך לרגע?"

לא ידעתי מה להגיד. "אני מצטערת."

הוא לא השיב, רק בחן אותי מלמעלה למטה – והתרשם מהשמלה הצמודה בצבעי שחור ואפור שלבשתי - ואז הציץ ללובי.

"עברתי בדירה החדשה שלך לפני שבאתי לפה. חתיכת שדרוג מהמקום שבו גרת קודם, מהה?" חייך. "מה השכירות שם? חמשת אלפים לחודש?"

"תשעת אלפים, אבל אני משלמת רק ארבעת אלפים. אני מקבלת הנחה ענקית בגלל הבוס שלי."

הטלפון הנייד שלי צלצל, וכאילו הייתי בכוננות, עניתי לפני שמייקל הספיק לסיים את המשפט.

"טארה לורן מפרקר אינטרנשיונל מדברת," אמרתי.

"מיס לורן, זאת דניאלה. החליפות של מר פרקר מוכנות לאיסוף של תשע כפי שביקשת. כידוע לך, אני מגיעה כל כך מוקדם רק עבורכם, אז אני רוצה לוודא שהנציגה שלכם תגיע בזמן."

"כן, היא תהיה שם."

"חסר לה שלא." היא סיימה את השיחה, ולפני שהספקתי להניח את הטלפון בצד הוא צלצל שוב.

"טארה לורן מפרקר אינטרנשיונל מדברת," אמרתי.

"מיס לורן, זה ריימונד אוליבר מבובטס. אני מתנצל שאני מתקשר אלייך כל כך מוקדם, אבל ראיתי ששינית לאחרונה את ההזמנה לארוחת הבוקר של מר פרקר. רציתי לוודא שההזמנה נכונה לפני שאני מבקש מהשף להכין אותה."

"היא נכונה," אמרתי. "קרואסון שקדים וחמאה אחד, שני קרפים ומנת הביצים הזאת שהייתה עליה כתבה במגזין **GQ** בשבוע שעבר. הוא רצה לטעום אותה. אבל אל תגזימו בפלפל, הרופא שלו לא רוצה שיאכל יותר מדי חריף."

"כרצונך, מיס לורן. אשלח אותה למשרדו בקרוב."

סיימתי את השיחה ונעצתי מבט במסך, מחכה לשיחה הבאה שתמיד נכנסה באותה שעה בדיוק, כמו שעון.

בשנייה שהשעה התחלפה, הנהג הפרטי של פרסטון התקשר.

"בוקר טוב, סיימון."

"בוקר טוב, מיס לורן," הוא אמר. "אני מתקשר כדי לעדכן שאגיע לדלתו של מר פרקר בעוד חמש דקות, כיוון שהוא רצה להגיע לעבודה מוקדם היום. יש משהו דחוף שעליי לדווח לו?"

"לא כרגע, סיימון. תודה שהתקשרת." סיימתי את השיחה והחזרתי את תשומת ליבי למייקל. הוא פסע מצד לצד ונאנח עמוקות כל כמה שניות.

"אני ממש מצטערת," אמרתי. "מה אמרת?"

"אמרתי שאני לא חושב שזה יעבוד." טון דיבורו היה קצר ויבש. "אני לא יכול לספוג את החרא הזה יותר."

"מה? על מה אתה מדבר?"

"לא שכבנו מאז שהתחלת לעבוד פה, טארה. בכל פעם שאנחנו מתיישבים לאכול ארוחת ערב או משהו פשוט כמו ארוחת צהריים, הבוס שלך – או מישהו שקשור לבוס המחורבן שלך – מתקשר, ואת עוזבת הכול ומתחילה לרוץ."

"אני לא עוזבת הכול ומתחילה לרוץ," אמרתי. "אני פשוט מנסה לנצל את ההזדמנות הזאת עד כמה שאפשר ולחסוך כמה שיותר כסף. אתה יודע שאני לא מתכוונת לעבוד בשבילו לנצח."

"אמרת שאת עוזבת לפני חודש, כשעבדת מאה ועשרים שעות בשבוע אחד. ובואי לא נשכח איך לפני חמישה ימים הוא התקשר אלייך בשתיים לפנות בוקר כדי שתקריאי לו אימייל דפוק, כאילו הוא עיוור ולא יכול לקרוא אותו בעצמו."

זאת הייתה הפעם הראשונה שבה השתמשתי בוויברטור שלי לצלילי קולו...

"גם טענת שסיימת לעבוד בשבוע שעבר, ואז הוא הכריח אותך להישאר בעבודה עד שלוש לפנות בוקר וביקש שתערכי מחדש את אותו דו"ח עשרים

פעם."

"תשמע, אני יודעת שהבוס שלי יכול להיות קשה."

"לא, הבוס שלך לא קשה, טארה. הוא מניאק. אני יודע את זה, את יודעת את זה, כולם בניו יורק יודעים את זה."

"טוב, בסדר. הוא מניאק. אני חושבת שאתה לא הוגן בעניין הזה. זה לא שלא ניסיתי למצוא עבודה אחרת. אף אחד לא מתקשר אליי למרות שהלכתי לריאיונות, אז זה לא בדיוק הגיוני לעזוב לפני שיש לי משהו אחר."

"עם המשכורת שלך, אני חושב שיש לך מספיק כסף בבנק לחפש עבודה במשך שלושה חודשים, טארה." מייקל הביט בעיניי. "אני לא מתכוון להיות בוטה או להציב לך אולטימטום, אבל אין לי ברירה. זה הבוס שלך או אני."

"מה?"

"שמעת אותי," הוא אמר והתקרב אליי. "הבוס שלך או אני. תבחרי."

לפני שהספקתי לענות לו, הטלפון שלי צלצל במנגינה הייחודית לפרסטון. "אתה יכול לחכות רגע?" שאלתי, ונכנסתי למשרד שלי כדי לענות לשיחה בפרטיות. "הלו?"

"יש סיבה למה התיקים של דוסון לא הגיעו לדירה שלי הבוקר?" שאל פרסטון בקול עמוק.

"זה מפני שהיו בהם יותר מדי שגיאות הקלדה. ביקשתי שיכינו אותם מחדש. תקבל אותם אחר הצהריים."

"מה לגבי הסיכומים שלך על המצגת של אנדרסון?"

"הדפסתי אותם אתמול בלילה והם אצל סיימון. חשבתי שתרצה לקרוא אותם בדרכך לעבודה, כיוון שיש לך גם שמונה מאמרים מהעיתונות לעבור עליהם."

"הממ." הוא ניתק לי בפנים, כרגיל, בלי להגיד שום דבר נוסף.

אם היה משהו שהרתיח אותי בו יותר מהכול, זאת הייתה העובדה שמעולם לא אמר תודה, ואפילו לא רמז שהוא מודה לי על עבודתי.

הטלפון שלי זמזם והודיע על אימייל ממנו.

נושא: סיכומייך על המצגת של אנדרסון

אני מקווה כי בגרסה זו של הסיכומים, המילה "קצבאות" תהיה מאויתת כראוי. אם לא, אצטרך שתביני אותם מחדש, ועדיף תוך שימוש בבודק איות. (את יודעת שכל המחשבים בחברה שלי מצוידים באפשרות הזאת, נכון?)

פרסטון פרקר

אוף!

העפתי את הטלפון לעברו השני של החדר ויצאתי ללובי לסיים את השיחה עם מייקל, אבל הוא כבר לא היה שם. הדבר היחיד שנותר ממנו הוא פתקית שהשאיר על שולחנה של סינתיה.

אנחנו גמרנו.

לכי תזדייני עם הבוס שלך.

– מייקל

כמה שעות אחר כך שלחתי למייקל עוד שורה של הודעות טקסט ושאלתי אם נוכל לדבר עוד או לפחות להישאר ידידים, אבל הוא לא ענה. החלטתי לכתוב לו הודעה בפייסבוק, אבל כשנכנסתי לחשבון שלו ראיתי ששינה את הססטוס שלו. אבל לא ל"רווק". הוא היה עכשיו במערכת יחסים עם מישהי אחרת.

מה?

חיכיתי לכאב הלב שיופיע, אבל הוא לא בא. הרגש היחיד שהרגשתי היה כעס מלווה במעט הקלה.

בדקתי את השעה והחלטתי לוותר על השתתפות החובה בישיבת הצוות הבכיר, ובמקום זה לצאת למשקה של אחרי פרידה עם אווה. הלכתי אל המעלית ולחצתי על הכפתור למטה.

כשהדלתות נפתחו, ראיתי את מר פרקר משוחח עם אחד מהיועצים הפיננסיים שלו. נכנסתי לתא ולחצתי על הכפתור לקומה G.

"אני חושב שאת טועה, מיס לורן," אמר פרסטון. "הישיבה אחר הצהריים היא בקומה T."

"אני מודעת היטב לאיפה היא נמצאת, מר פרקר." הסתובבתי אליו ומשכתי בכתפיי. "לא מתחשק לי ללכת."

"זה לא נתון לבחירה."

"במקרה כזה, אבקש ממישהו להניח מכשיר הקלטה על הכיסא שלי. בעצם, כיוון שלך מתחשק ללכת, תוכל לעשות את זה עבורי?"

הוא חשק את לסתו וצמצם את עיניו לעומתי.

"אה, אני חושב ששכחתי משהו..." היועץ לחץ על כפתור אקראי כלשהו וברח ברגע שהדלתות נפתחו.

ברגע שהן נסגרו, פרסטון לחץ על כפתור עצירת החירום והמעלית זינקה ונעצרה בחדות. ואז התקרב אליי. "אני צריך לעזור לך להבין את הגדרת התפקיד שלך, מיס לורן?"

"כן." נעצתי בו מבט זועם. "בבקשה תעזור לי להבין את הסעיף שבו כתוב שאני צריכה לספוג את המניאקיות של הבוס שלי סביב השעון."

"אני מאמין שזה סעיף חמש."

גלגלתי את עיניי וניסיתי ללחוץ על כפתור S כדי שהמעלית תתחיל לנוע שוב, אבל הוא חסם אותי.

"לא קיבלתי שום התראות על אימיילים מהחבר שלך לאחרונה," אמר. "זה מפני שהוא מקדיש את זמנו לשיפור אוצר המילים שלו?"

"לא, זה מפני שהוא זרק אותי. הוא חשב שאני מבלה יותר מדי זמן עם הבוס בעל הדרישות המוגזמות שלי."

"כן?" הוא צמצם את המרחק בינינו ונעץ את עיניו הירוקות בעיניי. "טוב, במקרה כזה, הבוס בעל הדרישות המוגזמות שלך משתתף בצערך."

"לא, הוא לא."

"הוא ממש לא," אמר פרסטון בגיחוך. "עם זאת, הוא כועס למדי שהעוזרת שלו חושבת שהיא יכולה לדבר אליו בצורה כזאת מול עובד אחר."

"אולי אם הוא יפסיק להתייחס אליה בצורה כזאת, היא תשקול להשתנות."

"אני לא אוהב שהעובדים שלי גורמים לי להיראות רע."

"אתה עושה את רוב העבודה הזאת בעצמך."

"אל תקטעי אותי." התיז מבין שיניו. "לא סיימתי לדבר."

"אתה אף פעם לא מסיים."

דממה.

הוא נעץ בי מבט במשך שניות אחדות ונראה קרוע בין הרצון לפטר אותי לרצון לזיין אותי. ולפני שהספקתי למלמל איזו התנצלות רפה, שפתיו נצמדו בכוח לשפתיי והוא הצמיד אותי ללוח הכפתורים של המעלית.

לשונו החליקה אל לשוני ודרשה שאתן לו להוביל, והתמסרתי ברצון לקצב שהכתיב.

החנקתי אנחה וכרכתי את זרועותיי סביב צווארו כשנישק אותי חזק עוד יותר.

"תכרכי את הרגל שלך סביב המותניים שלי," הוא לחש בקול קשוח. "עכשיו."

לא יכולתי. הייתי אבודה מדי בתוך התחושה של פיו על פי. המומה מדי

מאורכה ומעומקה של הנשיקה. במקום זאת עצמתי את עיניי וחשתי את כפתורי המעלית ננעצים בגבי.

הוא נשך בעדינות את שפתי התחתונה, הרים את השמלה שלי והכניס יד בין ירכיי. הוא נעצר כשידיו מצאו את שולי התחרה של התחתונים שלי, צחק בקול עמום ואז משך אותם ממני בתנועה אחת.

הוא העביר את אגודלו במעגל סביב הדגדגן הספוג שלי ועיניי נפערו.

"אהה..." אנחה נמלטה משפתיי וציפורניי ננעצו בעורו. הדגדגן שלי התחיל לפעום מעונג.

בלי להפסיק לנשק אותי עמוקות, הוא החליק את אצבעותיו לתוכי וסחט ממני אנחה נוספת, רמה עוד יותר.

"כל כך רטובה," נהם והניע את אצבעותיו פנימה והחוצה בקצב איטי וחושני שהחליש את ברכיי.

"תגידי לי שלא חשבת על להזדיין איתי מאז שהתחלת לעבוד פה..." הוא לחש כנגד שפתיי.

"לא." שיקרתי וקימרתי את גבי. הרגשתי את המעלית נעה שוב. כאילו זה לא אכפת לו, הוא המשיך לנשק אותי ולשלוט בי, ותפס בעלות על גופי באופן שמעולם לא חשתי בעבר.

המעלית עצרה לפתע והתנתקנו זה מזה מייד.

משכתי את השמלה כלפי מטה והוא דחף את התחתונים שלי לכיסו לפני שהדלת נפתחה בקומת הישיבות.

"כמו שאמרתי," פרסטון אמר ויצא ראשון. "הישיבה הזאת היא חובה."

תשע

פרסטון

אני צריך למצוא דרך טובה יותר להתמודד עם זה...

אחרי שטעמתי את פיה של טארה במעלית והרגשתי כמה הדוק היה הכוס שלה על אצבעותיי, ידעתי שזה לא יספיק לי. היינו צריכים ללכת רחוק יותר והיינו צריכים לעשות את זה בקרוב, כיוון שהמחשבות עליה הסתננו לכל רגע מהיום שלי.

אנחותיה המתנשמות היו הדבר היחיד שהצלחתי לחשוב עליו במהלך הישיבה אתמול, ובלילה כל מה שעשיתי הוא לדמיין אותה על ארבע, מקבלת כל סנטימטר מהזין שלי עד שהתחננה אליי שאתן לה לגמור.

התנערתי כדי לגרש מעליי את המחשבות, עיינתי ברשימה הקצרה של היום וקראתי את הערותיה הרשומות בכתב יד. שתיתי מהקפה שלי והדגשתי את הנושאים שהייתי זקוק בהם ליותר הסבר, ובדיוק כששלחתי לה אימייל היא נכנסה למשרדי ונראתה מהממת כרגיל.

"כן, מיס לורן?"

"התקשרו הרגע מפון שטרום," היא אמרה. "הם רוצים שתדע שבגלל האכזריות שלך, אתה האדם האחרון עלי אדמות שהם מעוניינים למכור לו את רשת המלונות שלהם."

"כיוון שאני האדם האחרון שמעוניין לקנות אותה, את יכולה להגיד להם שאני מוצא את ההיגיון שלהם מדויק למדי."

חיוך קל עלה על שפתיה אבל היא לא נתנה לו להישאר שם. היא הקישה על מסך הטלפון שלה כמה פעמים והביטה בי שוב. "ג'ורג' לא יוכל להצטרף לישיבת ההרחבה שלך בלונדון בחודש הבא."

"מה לגבי וילדר?"

"הוא מתחתן עם בת הדודה מדרגה שלישית שלו." היא התקרבה יותר וסילקה את שקיות הפלפל הנוספות מצלחת ארוחת הבוקר שלי. ואז סימנה לי

להחליף את העניבה. "שלחתי לו מתנה בשמך."

"אני לא מסוג הגברים שישלחו לגבר אחר מתנה. הייתי שולח בקבוק שמפניה במקרה הטוב."

"באמת שלחתי שמפניה."

"בחרת בציר טוב?"

"בחרתי בציר מעולה."

"1996?"

"1995." היא הניחה תיקייה על השולחן. "הנה הדו"ח שאתה טוען שאתה לא רוצה לקרוא על ארוחת הבוקר הכלולה במחיר במלונות מטיילים.."

"אני באמת לא רוצה." לקחתי אותו ממנה. "איזו רשת מדורגת מספר אחת החודש?"

"מלונות W. שוב."

"מעניין." גירשתי זיכרון מהעבר לפני שהספיק לצוף במוחי. "עוד משהו?"

"כן, הייתי רוצה לדבר על מה שקרה במעלית אתמול."

"מה לגבי זה?"

"העמדתי פנים."

"מה זה?" נשענתי קדימה.

"אני רוצה שתדע שחשבתי על מישהו אחר במשך כל הזמן." היא משכה בכתפיה. "והייתי רוצה שנשאיר את מערכת היחסים שלנו – או את היעדרה – מאה אחוז מקצועית כדי שאוכל להפריד אותה מהחיים הפרטיים שלי."

מצמצתי, המום לחלוטין מזיבולי השכל שלה. "רק כדי לוודא שאני מבין נכון," אמרתי והבטתי ישירות בעיניה, "הראש שלך היה במקום אחר בזמן שהאצבעות שלי היו עמוק בתוך הכוס שלך אתמול?"

"כן, מר פרקר." היא שיקרה בטירוף. "תצטרך שאעשה עבורך משהו נוסף אחר הצהריים?"

"כן, מיס לורן." נשענתי אחורה בכיסאי, רותח מזעם. "יש הרבה דברים שהייתי רוצה שתעשי אחר הצהריים..."

עשר

טארה

"הייתי שואלת איך עבר עלייך היום, אבל אני יכולה לראות את התשובה כתובה לך על כל הפנים." אווה סימנה לברמן מאוחר יותר באותו ערב. "החברה שלי יכולה לקבל כמה שוטים מהוודקה הכי חזקה שלך?"

"תודה." הנדתי בראשי וקיללתי את עצמי בלי מילים על כך ששיקרתי לפרסטון וטענתי שהעמדתי פנים במעלית, ועל כך שהעליתי את הנושא מלכתחילה, כשאני יודעת שהוא קטנוני בטירוף וינקום בי באמצעות הרבה עבודה "דחופה" שיפיל עליי.

ידעתי שהוא לא באמת זקוק לעשרים העתקים של אותו דו"ח בכל שעה, והוא גם לא היה צריך שאארגן מחדש את ארון הבגדים שבמשרד שלו. הוא בוודאי שלא היה זקוק לסידור מחדש של כל המגירות בשולחן שלו, אבל כיוון שעשיתי את זה, מצאתי לוח סודי ומאחוריו עוד תמונות שבהן נראו פרסטון ואחיו התאום. היו ביניהן כמה מכתבים, אבל החותמות העדכניות ביותר שעליהם היו לפני יותר מעשור.

התכוונתי להתעמת איתו בנושא, אבל זה היה לפני שהתעקש שאישאר ארבע וחצי שעות נוספות ואעזור לו לנסח נאום, שהוא אמור לשאת רק בעוד חצי שנה. זה גם היה לפני שביקש ממני לעזור לו לבחור את זוג החפתים המושלם מהאוסף שלו, שכלל יותר מחמש מאות זוגות.

ככל שהכעיס אותי יותר, ועד כמה שרציתי לנקב את צווארו בעט במהלך חלק מהישיבות, לא יכולתי להתעלם מההשפעה שהייתה לו על גופי בכל פעם שמצאנו את עצמנו באותו חדר. האמת, אפילו בכל פעם שדיברנו בטלפון.

מהאופן שבו התבונן בי כשהיינו לבד – כאילו שהוא מפשיט אותי שכבה אחרי שכבה, עד לאופן שבו אמר את שמי – תמיד הייתי מגורה. לא יכולתי אפילו להתחיל להסביר את ההשפעה שהייתה לחיוך הסקסי שלו עליי, אבל לא חשבתי שאוכל להביא את עצמי לחצות את הגבול.

"כדור הארץ לטארה. כדור הארץ לטארה!" אווה הניחה שתי כוסיות שוט מולי וניתקה אותי ממחשבותיי. "אפשר להעז ולשאול על מה את חושבת?"

"על להתפטר."

"זה ברור." היא צחקה. "על מה עוד את חושבת?"

"על זה שהבוס שלי מכריח אותי לטוס איתו ללונדון בסוף החודש."

"באמת? וואו. זה נשמע מדהים!" היא כחכחה בגרונה. "כלומר, אוי לא! לא לונדון! איך הוא מעז לקחת אותך לשם במטוס היוקרה הפרטי שלו!"

"אני רצינית, אווה." בלעתי את שני השוטים. "הוא גוזל את כל זמני. לא עשיתי סקס מאז שהתחלתי את העבודה הזאת כי אין לי זמן לישון, שלא לדבר על להכיר מישהו."

"אוי, באמת! זה לא תירוץ לא לעשות סקס. את לא צריכה להכיר מישהו בשביל זה כיום."

"מה?"

"פשוט תשתמשי בטינדר." היא שלפה את הטלפון שלה. "תורידי את האפליקציה ותדפדפי עד שתמצאי מישהו שמוצא חן בעינייך. תוודאי שהוא גר קרוב – נגיד חמש-עשרה קילומטר או פחות - ואז תציעי לצאת לשתות משהו באותו יום. זה כמו גישה בלתי מוגבלת ליזיזים, וזה מושלם לאנשים כמוך שעובדים בעבודות תובעניות."

"את משתמשת בזה?"

"ברור." היא לקחה את הטלפון שלי והורידה עבורי את האפליקציה. "מעתה והלאה, את יכולה לעשות כמה שליחויות עבור הבוס שלך, לקבל זיון ולחזור מייד לעבודה. שום בעיה."

"אפילו אם הבחור שאני רוצה לזיין הוא הבוס שלי?"

"מה? מה אמרת כרגע?"

"אמרתי שאני רוצה לנסות את טינדר הערב. ממש עכשיו."

חצי שעה מאוחר יותר, ישבתי לשולחן מול בחור מוול סטריט – בהשתאות מוחלטת מאופן שבו שינתה לחלוטין הטכנולוגיה את עולם הדייטים. טוב, את עולם הסקס, לפחות.

"אז מה אמרת שאת עושה?" הוא שאל. "לא ממש קלטתי."

"אני עוזרת מנהלית של מנכ"ל."

"אה." חייך. "ואת עושה את זה כבר חצי שנה?"

הנהנתי.

"אז אני מניח שאת אוהבת את העבודה שלך?"

"לא, אני אוהבת את הכסף. יש לי בוס נוראי שחושב שהוא קנה כל שעה מהיום שלי, אבל אני עוזבת בקרוב," אמרתי, כי לא רציתי להקדיש יותר מדי זמן לשיחה הזאת. הבחור הזה לא היה פרסטון – בכלל לא, אבל הוא היה מושך מספיק והייתי צריכה לשחרר בסקס אמיתי את כל הגירוי המיני שפרסטון גרם לי.

הוויברטורים שלי כבר היו רגילים מדי לכך שהשתמשתי בפניו של פרסטון כהשראה בלילות, ורציתי לתת להם חופשה שלה נזקקו עד מאוד.

"תגידי לי שלא חשבת על להזדיין איתי מאז שהתחלת לעבוד פה..."

"במה אתה עובד?" שאלתי.

"אני מתמחה זוטר בוולס פרגו." הוא רכן לעברי בחיוך. "גם אני שונא את העבודה שלי ומתכוון לעבור למקום אחר בקרוב. רוצה לעוף מכאן?"

"מאוד."

כשנעמדתי, הרגשתי את הטלפון רוטט בכיסי. אימייל מפרסטון.

נושא: מקרה חירום. אני זקוק לעזרתך

בחצות? התפתיתי לפתוח אותו אבל לא עשיתי את זה. ידעתי שזה לא היה מקרה חירום אמיתי, אז החלטתי להתמודד איתו אחרי הסקס.

דקות אחדות לאחר מכן, כשיצאנו למדרכה, הטלפון שלי זמזם שוב. פרסטון.

נושא: אני יודע שראית את האימייל הקודם ממני...

כיביתי את הטלפון והבטתי בבחור, בלי לזכור אפילו את שמו. "אצלי או אצלך?"

"אני גר במרחק שמונה גושי רחובות."

"אני רק במרחק שניים," אמרתי והובלתי.

מילאנו את הטיול הקצר שלנו בשיחת חולין, אבל לא ממש התרכזתי בה. הדבר היחיד שיכולתי לחשוב עליו היה שפתיו של פרסטון על שפתיי, תחושת ידיו כשטיילו אל בין ירכיי.

"אני ממש מצפה לזה," אמר הבחור הזר והעביר את אצבעותיו בשערי כשסרקתי את המפתח האלקטרוני בכניסה.

"גם אני." חייכתי. הדפתי את הדלת וליוויתי אותו למעלית.

נכנסנו פנימה ולחצתי על כפתור הקומה שלי. חשבתי שיתחיל לנשק אותי ברגע שהדלתות נסגרו, אבל הוא לא עשה את זה. הוא רק חייך, ועם כל קומה שעברנו מילאו את ראשי זיכרונות מפרסטון, משתלט על פי ומחדיר את אצבעותיו עמוק לתוכי.

"הראש שלך היה במקום אחר בזמן שהאצבעות שלי היו עמוק בתוך הכוס שלך אתמול**?**"

כשהמעלית עצרה, פשטתי את הז'קט והובלתי את הבחור במסדרון. "אתה רוצה קצת יין לפני שנתחיל? יש לי מוסקטו מקורר או–" התנשמתי בחדות, כשראיתי את הגבר שהרס את חיי ואת הפנטזיות שלי נשען על הקיר באחת מהחליפות האפורות המושלמות שלו.

מה הוא עושה פה, לעזאזל?

פרסטון התרחק מהקיר וניגש אליי מגחך. "את יודעת, אני חושב שאני צריך לרשום מישהו אחר בתור איש הקשר שלי לשעת חירום, אם את מתכוונת להבריז לי לטובת–" הוא הביט בבחור הזר וגלגל את עיניו. "מה שזה לא יהיה."

"אמרת שאת רווקה," אמר הבחור הזר. "אני לא מתעסק בדרמות עם חברים לשעבר."

"היא רווקה," אמר פרסטון. "ועוד איך."

"אז מי אתה?"

"אני הבוס הנוראי שלה שחושב שהוא קנה כל שעה מהיום שלה." הוא חייך. "היא בטח הזכירה אותי?"

"כן. בדיוק במילים האלה, למעשה."

"הממ." פרסטון אמר והתעלם מהעובדה שתקעתי בו מבטים זועמים. "טוב, יש לנו מקרה חירום בעבודה שאנחנו צריכים לדון בו בפרטיות."

"אה, בטח." הבחור הזר משך בכתפיו. "טוב, תמצאי אותי באיזה ערב אחר, טארה?" הוא רכן כדי לנשק את לחיי, אבל פרסטון משך אותי ממנו.

הבחור הזר מצמץ בבלבול וניסה לנשק אותי על הלחי שוב, אבל פרסטון משך אותי ממנו פעם נוספת.

"אז בסדר," הוא אמר. "לילה טוב, טארה, והבוס שלה."

"לילה טוב," אמרנו פה אחד, מה שבלבל אותו עוד יותר והוא מיהר לברוח אל המעלית.

ברגע שהוא שנעלם מעיניי, הדפתי את פרסטון ממני. "מה אתה עושה פה,

לעזאזל?"

"דאגתי לשלומך." הוא חייך. "שלחתי שני אימיילים, שלוש הודעות טקסט והתקשרתי. לא ענית."

"כי התעלמתי ממך!"

"התכוונת להזדיין איתו?"

"זה לא עניינך." סיננתי. הייתי קרובה לחטוף התקף קוצר נשימה. "החיים שלי אחרי שעות העבודה הם לא מעניינך. ואני–" התעטשתי כשריח ארוחת הערב מלאת השום של השכנים שלי נישא במסדרון. "אני לא צריכה שתתקשר אליי ותכתוב לי כל הזמן." התעטשתי שוב.

הוא שלף ממחטה מכיס החליפה והושיט לי אותה.

"תודה." חטפתי אותה ממנו ונאנחתי. "מה מקרה החירום?"

"הוא עצום למדי." הוא הוציא זוג חפתים מכיסו. "קיוויתי שתוכלי לומר לי אם הם מספיק מבריקים לצילומים שלי עבור **GQ** בסוף השבוע, או שאת חושבת שאני צריך לשלוח אותם לליטוש לפני כן."

פאקינג. אלוהים. אדירים! "אתה רציני?"

"כן." גיחך. "הם צריכים להיראות טוב בכל התמונות. את לא חושבת?"

"כרגע גרמת לי לפספס סקס בגלל זה?"

"לא, גרמתי לך לפספס אכזבה," אמר והתקרב אליי עוד יותר. "לא הייתי רוצה שתזדייני עם מישהו בזמן שאת חושבת על מישהו אחר כל הזמן. וחוץ מזה–" הוא הנמיך את קולו ולחש לתוך אוזני. "הוא נראה לי כמו מתמחה ושנינו יודעים שזה לא הטיפוס שלך."

הוא התרחק וסקר אותי, מרתק אותי למקומי במבטו הלוהט. "אני לא בטוח אם אמרתי לך אי פעם, מיס לורן, אבל אני לא אוהב שמתעלמים ממני."

"נרשם," אמרתי ושנאתי את העובדה שהתחתונים שלי היו ספוגים. "אני לא בטוחה אם אמרתי לך אי פעם שאני שונאת אותך–"

"את אומרת את זה כל יום." הוא חייך והתחיל ללכת משם. ואז עצר והביט מעבר לכתפו. "מחר בבוקר, אני ארצה לקבל את הקפה שלי כשאת על ארבע."

"מה אמרת?"

"שמעת אותי."

אחת עשרה

טארה

שנתיים לאחר מכן...

נושא: מסיבת יום ההולדת שלך (מצטערת שלא אוכל לבוא)

היי, מריה,

אני ממש מצטערת שלא אוכל להשתתף במסיבת יום ההולדת שלך בסוף השבוע הזה. אני יודעת שזאת החלפת הקידומת הגדולה ל־3, ושאווה ואני הבטחנו שנגיע לווגאס להיות איתך, אבל לא אוכל להגיע.

אני חייבת לנסוע לבלגיה לנסיעת עסקים עם הבוס שלי.

בבקשה תשלחי תמונות!

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר,

מנכ"ל פרקר אינטרנשיונל

נושא: החתונה שלך (לא יכולה להגיע)

היי בריטני!

אני יודעת שנסעת כל הדרך לניו יורק בחודש שעבר ביחד עם התופרת שלך בדי לקחת ממני מידות לשמלת שושבינה, אבל לא אוכל להשתתף בחתונה שלך בחודש הבא.

שלושה אנשים התפטרו במשרד והבוס לוקח אותי לספרד לישיבת אסטרטגיה דחופה על מלון חדש שהוא בונה שם.

בבקשה תשלחי תמונות!

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר,

מנכ"ל פרקר אינטרנשיונל

נושא: טקס הסיום שלך מחר (אני כל כך מצטערת!)

היי, גרג!

תודה רבה שהזמנת אותי לטקס הסיום שלך מחר! אני יודעת שאנחנו חברים מגיל שבע ואתה מדבר על הדוקטורט שלך מאז שהיינו בתיכון, אז מזל טוב על שהגעת ליעד הזה סוף סוף!

לצערי, לא אוכל להגיע ביוון שאני בסיאטל עם הבוס שלי ואנחנו מוצפים בעבודת שיווק חדשה למסע פרסום (אם תקבל עוד דוקטורט אני בטוח אגיע לטקס ההוא...)

בבקשה תשלח תמונות!

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנב"ל פרקר אינטרנשיונל

נושא: מסיבת לידה (אני עדיין יכולה להיות סנדקית?)

היי, אליז!

תודה רבה שבחרת בי להיות הסנדקית של צ'ייס! אני כל כך מתרגשת לקראת הלידה שלו בסתיו!

אני יודעת שמסיבת הלידה שלך היא בעוד ארבעה שבועות, אבל אני מעדכנת שלא אוכל להגיע. הבוס שלי קבע שלוש נסיעות לחו"ל זו אחר זו (אבל אני שולחת טונה של חיתולים ובגדי גוף!)

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנב"ל פרקר אינטרנשיונל

נושא: מי שמוותר לא מנצח (סליחה על הגסות)

אני סתם סקרנית, אימא...

המשפט הקבוע שלך תקף גם כשמישהי עובדת בשביל בוס מניאק שהורס במו ידיו את חיי החברה שלה? כן או לא?

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנב"ל פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: מי שמוותר לא מנצח (סליחה על הגסות)

התכוונת לשלוח את זה אליי במקום לאימא שלך?

פרסטון פרקר

מנכ"ל ובעלים, פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: השב: מי שמוותר לא מנצח (סליחה על הגסות)

כן.

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנכ"ל פרקר אינטרנשיונל

שתים עשרה

פרסטון

פוארטו ויארטה, מקסיקו

חייבת להיות מילה במילון למשהו שהוא חזק יותר מ"עינוי". מילה שתביע באופן מושלם את התחושה שכל העולם נמצא בקצות אצבעותיי, שאני יכול לקבל כל מה שאני רוצה, מתי שאני רוצה אותו, מלבד הדבר היחיד שאותו אני רוצה באמת. הדבר היחיד שתמיד נמצא ממש לידי, כל היום, כל יום.

חוץ מאשר כשהיא "מאחרת" בכוונה.

הבטתי מבעד לחלונותיו של בר החוף, צפיתי בגשם המצליף על החול הלבן בחוף, ותהיתי בדיוק עד כמה טארה מתכוונת לאחר לארוחת הצהריים הפרטית שלנו. לקחתי את הטלפון בעצבים כדי לבדוק אם היא שלחה לי אימייל וראיתי אימייל שלא נקרא.

נושא: אל תשכח אותנו

מר פרקר היקר,

אני רוצה שתדע שעדיין יש לי הרבה מקום בשבילך בליבי, בדיוק כפי שאני יודעת שעדיין יש לך מקום בלב עבורי. אני יודעת שמישהי מסוימת הפכה למכשול עבורנו לאור השינויים האחרונים שהנהיגה בנהלי המשרד (איך היא מעזה לשלול את הזכות שלי להיכנס למשרד שלך?!), אבל אני עדיין פה מתי שרק תזדקק לי.

אני מתגעגעת אליך ואני יודעת שאתה מתגעגע אליי.

סינתיה אוורי,

פקידת קבלה בבירה

פרקר אינטרנשיונל

נ"ב – שלחתי לך תמונה חדשה אתמול בלילה. המספר שלי עדיין חסום? (אתה מאוד תבעס על עצמך אם תפספס אותה הפעם – קריצה קריצה)

אלוהים אדירים...

מחקתי את האימייל שלה והנחתי את הטלפון על השולחן. הדבר האחרון שרציתי לעשות במהלך נסיעת עסקים לחו"ל הוא להתמודד עם מי שנשאר בניו יורק. ואם כי לעולם לא הייתי מודה בכך, מצא חן בעיניי שטארה הנהיגה מדיניות חדשה וכך לא ראיתי את סינתיה או מישהו אחר מעובדי המשרד, אלא אם כן רציתי בכך במיוחד. טארה אפילו העבירה את כל פקידות הקבלה והמזכירות לקומה שמתחתינו, והשאירה את קומת ההנהלה הבכירה למנהלים בדרגה C בלבד.

היא כעסה עליי יותר מהרגיל באחרונה, והתעלמה ממני בדרכה שלה.

מאז אותו לילה במסדרון שמחוץ לדירתה, לפני יותר משנתיים, היא הקפידה על מרחק בינינו. היא דאגה לא להיות איתי לבד במעליות ויצאה בקומה הבאה ברגע שנכנסתי אליהן. היא התעקשה שיהיו מתמחים איתנו בקומה בכל פעם שביקשתי ממנה להישאר עד מאוחר, ולכל שיחת טלפון מאוחרת ממני ענתה באימילים, "אני רוצה שתדע שאני מקליטה כל מילה מהשיחה הזאת למשאבי אנוש, מר פרקר."

למרבה הצער, כל הדברים האלה לא שיככו את המתח בינינו. הם רק החריפו אותו.

בכל יום שחלף ועם כל דקה שבילינו יחד, המשיכה שלי אליה נעשתה יותר ויותר בלתי נסבלת. כל דבר, החל מצורת פיה ועד לעיקול מותניה, יכול היה להקשיח את הזין שלי ברגע שנכנסה לחדר. התייאשתי מהניסיון לעצור את זה.

על אף העובדה שמעולם לא הייתי כל כך מתוסכל מינית כל חיי, ושמספר המקלחות הקרות שלי הגיע לשיא של ארבע פעמים ביום, עדיין החשבתי את טארה לדבר הקרוב ביותר שיש לי לידיד אמיתי. הידידה האמיתית הראשונה שלי. וברמה המקצועית, באמת הרגשתי שהיא הייתה יותר שותפה בחברה שלי מאשר עוזרת מנהלית.

"מר פרקר?" ניגש אליי מלצר עם פנקס. "תרצה שאביא לך מתאבן בזמן שאתה ממתין לשותפה שלך לארוחה, או שתרצה להזמין?"

הבטתי שוב מבעד לחלון וראיתי שהחוף ריק לגמרי. "אני אזמין."

"נפלא. מה תרצה היום?"

"עבורי, אני רוצה את מנת השף עם היין האדום הטוב ביותר שלך."

הוא הנהן. "בחירה מצוינת, אדוני. ולבת הזוג שלך?"

"היא תרצה לטעום את הקוקי סן ז'אק שלכם, אבל תבקש מהשף לא

להשתמש בחמאה," אמרתי. "היא גם תרצה סלט קטן עם רצועות עוף צלוי עם רוטב בלסמי ותוספת עגבניות. ובשל האלרגיות שלה, תוכל לדאוג שלא יהיו במנה שום ועירית?"

"כרצונך, אדוני." הוא עדיין שרבט. "אתה יודע מה היא תרצה לשתות?"

"וודקה." חייכתי. "החזקה ביותר שיש לכם. אבל תמזוג אותה לכוס יין ותעטר אותה בתות שדה, כדי שאף אחד לא ידע מה זה."

"אני מייד אביא את זה, אדוני." המלצר הלך ולקחתי שוב את הטלפון.

גוללתי עד שמה של טארה, אבל לא הייתי בטוח אם להתקשר אליה. כבר ידעתי מה היא תאמר.

"כן, אני עדיין מקליטה כל מילה שאתה אומר. ולפרוטוקול, הנסיעה הזאת הייתה לגמרי ברגע האחרון, אז אני אגיע לכל הפגישות כשיתחשק לי. כרגע, לא מתחשק לי."

חייכתי מהמחשבה הזאת, ובדיוק כשעמדתי ללחוץ על מקש החיוג, היא נכנסה למסעדה בשמלה מרהיבה בצבעי שחור ואפור ונעליים עם עקבי סטילטו גבוהים בצבע אדום. היא הניחה את המטרייה שלה ליד הדלת ולחצה את ידו של המנהל.

כתמיד, צחוקה הסקסי והצרוד משך את מבטו של כל מי ששמע אותו, וברגע שנכנסה לחלל המסעדה, כל גבר ברדיוס שלה עצר ובהה בה.

היא רעדה מקור כשצעדה לעבר השולחן שלנו. קמתי מייד, פשטתי את הז'קט שלי וכרכתי אותו סביב כתפיה.

המתנתי שתשב לפני שהתיישבתי בעצמי. "את עדיין מתעלמת ממני?"

"תלוי. אתה מתכוון להתנצל על שהתעקשת שאשתתף בארוחת הצהריים הזאת ובישיבה שאחריה, כשביקשתי ממך במפורש לקבל יום חופש היום?"

"אני לא בטוח שזה הולם שבוס יתנצל בפני עובדת על כך שהוא מבקש ממנה לעשות את עבודתה."

"הגיוני." היא הכניסה את זרועותיה לשרוולי הז'קט שלי והזעיפה פנים. היא נראתה סקסית מאי פעם. "מתי המנהלים יגיעו לכאן?"

"הם לא יגיעו לכאן בכלל. העברתי את הפגישה לערב כשהבנתי עד כמה את מאחרת."

"כמה מתחשב מצידך. בפעם הבאה אני אכריח אותך לחכות שעתיים במקום שעה."

"שנינו יודעים שלעולם לא תעשי את זה."

"כי אני כל כך אוהבת את העבודה שלי?"

"כי את מכורה לעבודה בדיוק כמוני," אמרתי. "את שונאת להתבטל במשך היום."

"אני שונאת לעבוד עבורך במשך היום."

"גברתי?" המלצר חזר לשולחן שלנו לפני שהספקתי להגיב. "יש משהו נוסף שתרצי להוסיף להזמנה שלך?"

"להוסיף?" היא הביטה בי וגלגלה את עיניה. "אני יכולה בבקשה להזמין לעצמי? אני ממש בספק שהשותף שלי לארוחה הזמין משהו שארצה, וחבל לי לבזבז את זמנו של השף ולהחזיר הכול."

"בוודאי, גברתי." הוא שלף את הפנקס שלו בזמן שהיא פתחה תפריט. "מה תרצי להזמין היום?"

"הממ." היא חשבה. "אני ארצה לנסות את הקוקי סן ז'אק שלכם, אבל תוכל להגיד לשף לא להשתמש בחמאה? אני גם ארצה סלט קטן עם רצועות עוף צלוי, עם רוטב בלסמי ותוספת עגבניות."

הוא הפסיק לכתוב והביט בי בבלבול בזמן שטארה המשיכה לדבר.

"אני אלרגית," היא אמרה. "אז תוכל לבקש מהשף סלט בלי שום ועירית?"

"כרצונך." המלצר הנהן. "מה תרצי לשתות עם הארוחה?"

"הוודקה החזקה ביותר שלכם, בבקשה. אבל בבקשה תמזוג אותה לכוס יין עם עיטור תות שדה כדי שאף אחד לא ידע מה זה."

"מייד אחזור, גברתי." הוא התרחק מהשולחן והיא נעצה בי מבט זועם.

"בדיוק בגלל זה אני מעדיפה להזמין לעצמי," היא אמרה. "אני מאוד בררנית."

"לא היה לי מושג. בכל מקרה, אכפת לך להתחיל להתנהג כמו אדם מבוגר ולעזור לי להתכונן לישיבה הזאת? במה את חושבת שכדאי לנו להתחיל?"

היא לא ענתה. היא רק שלפה את הטלפון שלה והקישה על המסך.

שניות אחדות לאחר מכן, הטלפון שלי זמזם והתריע על אימייל נכנס.

נושא: החליפה והעניבה שלך.

אמרתי לך שוב ושוב, שכשאתה לובש חליפה ועניבה בצבע כחול בהה אתה נראה עוד יותר מתנשא משאתה במציאות (מה שמטריד למדי, למען האמת). אתה צריך ללבוש חליפה אפורה ועניבת פסים לישיבה הערב.

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנב"ל פרקר אינטרנשיונל

"את יושבת ממש מולי ואת מעדיפה לשלוח לי אימיילים במקום לדבר?" שאלתי.

הטלפון שלי זמזם שוב.

נושא: השאלה הרטורית שלך.

בן.

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנב"ל פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: השאלה הרטורית שלך.

אני לא זוכר ששאלתי אם תיתני לי לזיין אותך סוף סוף, אבל אם התשובה שלך ל"שאלה הרטורית" ההיא עדיין לא השתנתה...

פרסטון פרקר

מנב"ל ובעלים פרקר אינטרנשיונל

"טוב, בסדר." היא הניחה את הטלפון ברגע שקראה את הודעתי. "אנחנו יכולים לעבור על כל ההכנות לישיבה בזמן שנאכל."

"זה מה שחשבתי."

כמה דקות לאחר מכן הניח המלצר את המנות ואת המשקאות שלנו על השולחן. היא מייד הרחיקה את הפלפלייה מהצד שלי בשולחן. אני הרחקתי את סלסלת הלחם מהצד שלה.

"בינתיים," היא אמרה, " אתה צריך בת זוג לנשף הגאלה לכבוד חלוקת פרס מר ניו יורק בסוף החודש. תרצה שאמצא לך מישהי?"

"הייתי רוצה שתפסיקי לזבל את השכל ותבואי איתי."

"אמרתי לך פעמים רבות שזה לא הולם שאשתתף באירועים חברתיים בתור בת הזוג שלך. אתה הבוס שלי."

"אמרתי לך שזה לא משנה ושאף אחד לא יעז להגיד שום דבר, כיוון שאני הבעלים של החברה."

"בסדר, אז בלי בת זוג." היא משכה בכתפיה. "אני אאשר את ההזמנה לאחד. אתה צריך לדעת גם שהניו יורק טיימס מתכוון לפרסם בשבוע הבא מאמר סביר

למדי עם כותרת מאוד לא מחמיאה עליך."

"מה הכותרת?"

"מלונאי חסר נשמה ישתתף בסדרה תיעודית."

הרמתי את המזלג שלי. "את חושבת שאני חסר נשמה?"

"כן."

"זאת התכונה הגרועה ביותר שלי?"

"לא," היא אמרה. "אתה גם חמקמק מאוד."

"מאיזו בחינה?"

"אני יודעת שיש לך אח תאום שאתה מסרב להודות בקיומו מסיבה כלשהי." היא אמרה. "אתה לא מזכיר אותו בריאיונות שאתה נותן או בביוגרפיות שלך. אתה אפילו לא מזכיר את ההורים שלך, אז יהיה מאוד מעניין לראות אותך בסרט תיעודי כשאתה אף פעם לא נפתח לגבי שום דבר. אלא אם כן... אתה מתכוון לדבר על המשפחה שלך סוף סוף?"

החזקתי את המזלג שלי תלוי באוויר וחשקתי את שיניי בזמן שעיבדתי את הדברים שאמרה. "אני חושש שאין לי משפחה, גברת לורן. אמרתי לך כמה וכמה פעמים."

"חשבתי ככה." היא תחבה צדפה לפיה. "יש עוד משהו לא קשור שתרצה לשאול, אם כך?"

"את יוצאת עם מישהו חדש?"

"מה?" היא השתעלה.

"את יוצאת עם מישהו חדש?" חזרתי על השאלה וניסיתי להסתיר את קנאתי.

"מתי אתה באמת חושב שיהיה לי זמן לצאת עם מישהו, פרסטון?"

"אולי במהלך הזמן שבילינו כאן, כשאת מבלה את לילותייך בטרקלין הפרטי שבמלון, לוחשת בטלפון במשך שעות במקום להיות בחדרך."

"עברת בחדר שלי באמצע הלילה?"

"זה לא העניין." אמרתי. "לא היית שם. זה עוד מתמחה?"

"לא." היא שילבה את זרועותיה. "וזה בכלל לא 'הוא'. זאת אימא שלי."

"אימא שלך נמצאת ביפן, והיא שונאת לדבר בטלפון."

"נכון, אבל היא באמצע עוד תרגיל שנועד לעזור לה 'למצוא את עצמה' והיא נדרשת לדבר איתי במשך שעתיים על כל התקוות והחלומות שלה, כדי לשפר את ה'הילה' שלה." היא לגמה לגימה גדולה מהוודקה. "היא גם שכנעה את עצמה שהיא צריכה לעזור לי להיפטר מההילה השלילית שלי, אז בסוף אנחנו תמיד

מדברות יותר זמן."

"היא עדיין אומרת לך שמי שמנצח לא מוותר?"

"כל יום מזוין..."

שלוש עשרה

טארה

בלגיה, שווייץ, סין, לונדון, צרפת, אוסטרליה, מצרים, הרפובליקה הדומיניקנית, קנדה, מקסיקו...

דפדפתי בדפי הדרכון שלי כשהמטוס הפרטי של פרסטון חתך את השמיים. כל דף היה מוכתם בחותמות טריות מארצות שבקושי זכרתי את הביקור בהן, כל אחת מהן משמשת עדות נוקבת לשינוי הקיצוני שחל בחיי בשנתיים האחרונות.

שכרתי דירה יוקרתית בפארק אווניו, בבניין שהציע ארוחות ערב שבועיות על הגג עם השפים הטובים ביותר בעיר וכרטיסי כניסה מוקדמים להצגות בברודוויי. הארון שלי היה מלא בבגדי המעצבים שחלמתי ללבוש, ויותר לא הייתי צריכה לגנוב שום דבר כדי לשרוד (טוב, עדיין ניצלתי את ארוחת הבוקר החופשית פה ושם).

המשכורת שלי הייתה כפולה עכשיו משהייתה כשהתחלתי לעבוד והרווחתי בונוסים רבים. על אף כל הדברים האלה, עדיין הרגשתי אומללה בטירוף.

"תרצי חטיף, מיס לורן?" הופיעה מולי דיילת. "אולי תערובת האגוזים והפירות היבשים נטולת הגלוטן שאת אוהבת?"

הנהנתי. "תודה."

"בשמחה." היא שפכה את התערובת לקערת זכוכית והושיטה לי בקבוק מים. ואז היא סידרה את הכרית מאחורי ראשי ולחשה, "מר פרקר רוצה לדעת אם תרצי לעצור איפשהו לפני שננחת בניו יורק."

"לא, אני רק רוצה הביתה."

"בסדר גמור, גברתי." היא הלכה משם ואני לקחתי את הטלפון שלי ושלחתי אימייל לאווה.

נושא: נסיעה מהגיהינום (סוג של)

אני במטוס עם פרסטון ברגע, אז אני לא יכולה להתקשר אלייך, אבל אני כבר לא יכולה לחכות עד שאחזור הביתה ואספר לך על כל מה שהוא עולל לי השבוע.

הוא נתן לי יום חופש אחד, אווה. אחד! (ואני בכלל לא בטוחה שזה נחשב, כי הוא התקשר אליי בשתיים לפנות בוקר בלי שום סיבה. בלי שום סיבה מחורבנת אחת!)

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנב"ל פרסטון אינטרנשיונל

היא ענתה לי מייד.

נושא: השב: נסיעה מהגיהינום (סוג של)

רגע. את כותבת לי ממטוס פרטי אחרי שבילית שבוע במלון פרקר מספר 1 בעולם ואת רוצה לחזור הביתה ולהתלונן על החיים שלך????

אווה סנדרס

החברה הכי טובה של טארה לורן מפרקר אינטרנשיונל

חיה את החיים הטובים ביותר כרגע

נושא: השב: השב: נסיעה מהגיהינום (סוג של)

אני באמת מתחילה להרגיש שאין לי בכלל "חיים" משל עצמי...

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנב"ל פרקר אינטרנשיונל

הנדתי בראשי, הנחתי את הטלפון ובהיתי מבעד לחלון עד שהופיע בו קו האופק המוכר של ניו יורק.

נחתנו בגשם קל ולפני שהספקתי לנשום נשימה אחת מאוויר העיר המוכר, שמעתי את פרסטון מדבר עם הטייס.

"אנחנו צריכים לטוס לפריז," הוא אמר. "עכשיו. תגיד להית' לתדלק את המטוס ותביא אותנו לשם דחוף."

"כן, אדוני."

פתחתי את חגורת המושב והלכתי לקדמת המטוס. "שמעתי אותך אומר שאנחנו עומדים לטוס לפריז?"

"כן." הוא נראה לגמרי לא מוטרד, כאילו שלא הייתה לו שום סיבה לשאול אותי אם זה בסדר. "הייתה תקרית עם הצוות הניהולי הבכיר באחד מהמלונות

שלי. נצטרך לשהות שם שבוע."

"אני יכולה לפחות להגיע הביתה קודם ולקחת בגדים חדשים?"

"אני אקנה לך שם כל מה שתצטרכי." הוא הושיט לי כרטיס אשראי שחור של אמריקן אקספרס וראיתי ששמי היה כתוב כעת מתחת לשמו בתור משתמש מורשה.

"כרגע עבדתי איתך שבועיים רצופים במקסיקו."

"ועכשיו תעבדי איתי שבוע רצוף בצרפת."

"עם כל הכבוד," אמרתי, וחשתי כאב ראש ממשמש ובא. "אני צריכה מנוחה."

"תרגישי חופשי ללכת לישון." הוא הצביע על הסוויטה הפרטית שלו מאחור. "זאת טיסה שנמשכת תשע שעות."

"מה אם יש לי תוכניות בניו יורק השבוע?"

"יש לך?"

נאנחתי ונשכתי את שפתיי. ברור שלא היו לי. התוכניות שלו היו התוכניות שלי. החיים שלו היו החיים שלי, וכבר לא הצלחתי להפריד בין השניים.

"חשבתי ככה," הוא אמר. "בשבוע הזה יהיה לך יותר זמן לעבוד על המצגת שלך לסימולציה, כיוון שבקרוב תתחילי להשתתף בישיבות במקומי."

המטוס התחיל לנוע קדימה בדרכו להמריא וחזרתי למקומי. התחלתי לטרוק את הדלת, אבל פרסטון תפס אותה ונעץ בי מבט זועם. "יש בעיה, מיס לורן?"

"אתה. אתה הבעיה המחורבנת שלי."

הייתה לו החוצפה לחייך. וההוצפה להתקרב אליי עוד יותר. "אם את עדיין כועסת עליי, אני יכול לחשוב על דרך שבה נוכל לפתור את הבעיה אחת ולתמיד."

"אל תדאג, כבר חשבתי איך לפתור את הבעיה הזאת אחת ולתמיד ברגע שנגיע הביתה."

הוא הרים את גבותיו ונראה מבולבל, אבל לפני שהספיק לומר מילה, הנהג שלו הופיע.

"מר פרקר, המנהל של מלון לקסינגטון שבבעלותך נמצא על הקו ומבקש לשוחח איתך. הוא אומר שזה דחוף."

פרסטון נאנח והביט בי. "חכי רגע."

"ממש לא."

הוא יצא מהחדר, ואני הבטחתי לעצמי שלא משנה מה יקרה, ברגע שנחזור לניו יורק אני סוף סוף אעשה את מה שהייתי צריכה לעשות לפני חודשים רבים.

אני איתו סיימתי...

ארבע עשרה

טארה

מר פרקר היקר,

ברצוני להודות לך מקרב לב על שהיית בוס מניאק בשנתיים האחרונות. אני מאוד מעריכה את כל החרא שהאכלת אותי – במיוחד שיחות הטלפון באמצע הלילה, הישיבות הלא נגמרות, הנסיעות הארוכות בהתראה של הרגע האחרון, והנאומים המיותרים על שגיאות הדקדוק באימיילים שאני כותבת (אגב, מעולם, מעולם, לא ציינתי בפניך שאתה משתמש במשפט זיקה ממשיך וביותר מדי בינויים רומזים בשאתה כותב, אבל זה סיפור לפעם אחרת).

החל מרגע זה, מיציתי רשמית את העבודה עם מניאק מתנשא במוך, ואני בטוחה שיהיה לך מזל אם תמצא מישהי שיש לה אפילו חצי מהיכולות שלי לתפקיד העוזרת הבאה שלך (כן, אני מודעת לעובדה שהמשפט הקודם שלי לא נכון דקדוקית. תתמודד).

להתראות

טארה לורן

המכתב הזה לא נראה בכלל כמו מכתב התפטרות.

קראתי שוב את המאמר "איך להתפטר נכון," מחקתי את מה שכתבתי ונשמתי נשימה עמוקה. מזגתי לעצמי כוס יין רביעית וניסיתי לחשוב כמו מקצוענית – כי זה מה שאני - ואז הקלדתי טיוטה שנייה.

לחברת פרקר אינטרנשיונל,

אני כותבת מכתב בדי להודיע רשמית על התפטרותי מחברת פרקר אינטרנשיונל (והמנכ"ל היהיר והמתנשא שלה), שתיכנס לתוקף שבועיים מהיום.

זאת הייתה החלטה קלה מאוד, ביוון שהשנתיים האחרונות היו אומללות לגמרי. אני מאחלת לעוזרת הבאה של מר פרקר הרבה הצלחה (היא תזדקק לה),

ואם הבוס שלי ירצה שאעשה משהו בשבועיים הבאים, בבקשה אמרו לו שהוא יכול לעשות זאת בעצמו....

בברכה (לא באמת),

טארה לורן

עצרתי והתחלתי שוב, לצד כוס יין חמישית, עד שהמכתב נשמע מקצועי לחלוטין. עד שלא היה במילים שמץ של רוע או כעס. וכשהייתי מאה אחוז בטוחה שהוא מושלם, הדפסתי אותו על נייר וינטג' לבן מבריק (פרקר שנא שמכתבים חשובים מודפסים בנייר מדפסת רגיל), חתמתי עליו בעט שחור והתכוננתי נפשית להגיש אותו ביום שני על הבוקר.

חמש עשרה

טארה

"שני קפה קולומביאני גדול עם ארבע טיפות תמצית בטמפרטורה של 68 מעלות בדיוק?" דקלמה הבריסטה את ההזמנה שלי ביום שני בבוקר. "למיס לורן?"

"זאת אני," אמרתי. לקחתי את השתייה ופניתי לעבר המכונית. התיישבתי במושב האחורי, עצמתי את עיניי ועברתי על המילים ששיננתי במהלך סוף השבוע, מוודאת שהן נשמעות ברורות ומדויקות כפי שהיו על הנייר.

פרסטון פרקר היקר,

ברצוני להודות לך רשמית על כך ששכרת אותי לתפקיד העוזרת המנהלית שלך. אני מעריכה את כל מה שלמדתי בזמן שעבדתי בחברה שלך ובעת אני רוחשת כבוד לכל הכרוך בהפיכת מלון ל"בית מחוץ לבית" עבור אורחיו. אני גם מעריכה את העובדה שבחרת להעניק לי בונוסים רבים עבור עבודתי בקמפיינים השונים, ועל כך שקיבלת את עצתי בנוגע לעסקה של קייזרמן. אני מעריכה גם את העובדה שהענקת לי את המפתח המוזהב – פרס העובד המצטיין בפרקר אינטרנשיונל, לאחר שעזרתי לך להגיע סוף סוף לשולחן הדיונים עם פון שטרום.

אף על פי כן, מכתב זה הוא מכתב ההתפטרות שלי, עם שבועיים התראה מראש.

החל מהשלושה באוגוסט, לא אעבוד יותר בפרקר אינטרנשיונל ולא אמלא כל תפקיד בתור העוזרת המנהלית האישית שלך.

אני מאחלת לך הצלחה בחיפוש אחר עוזרת אחרת, ואעשה כל שביכולתי כדי להוביל את התהליך. אני מבטיחה לבצע את עבודתי על הצד הטוב ביותר עד יומי האחרון בתפקיד.

תודה שוב על כל ההזדמנויות שנתת לי. אני באמת מקווה שתוכל לתת לי מכתב המלצה מצוין בתמורה לעבודה המעולה שביצעתי במהלך השנים.

בברכה,

נשמתי נשימה עמוקה וחתמתי. זה מושלם, טארה. אל תשתפני. אל תשתפני.

כשהגעתי למשרדו של פרסטון, הוא כבר ישב מאחורי השולחן והמתמחה החדש הסיר את הכיסוי מעל מגש ארוחת הבוקר שלו.

"בוקר טוב, מיס לורן," אמר בחיוך. "הייתה איזו בעיה בטלפון שלך בסוף השבוע?"

חוץ מהעובדה שחסמתי זמנית את המספר שלך? "אולי." משכתי בכתפיי. "אני חושבת ששמעתי שלאנשים מסוימים נמאס מהשירות שהם מקבלים, אז אולי הם החליטו לנתק אותו."

"אני לא שמעתי את זה." הוא צמצם את עיניו לעומתי. "הייתה גם בעיה עם כתובת האימייל שלך בסוף השבוע? שלחתי לך הודעות אחדות."

"שלושים זה לא אחדות."

"אז קיבלת אותן?"

"כן."

"את מתכוונת לענות להן?"

"כן, מר פרקר." ראיתי שהמתמחה מתקשה לפתוח את בקבוק מיץ התפוזים, אז לקחתי ופתחתי אותו עבורו. "אני אענה על האימיילים האלה כשיהיה לי רגע."

"כשיהיה לך רגע..." הוא חזר על דבריי כאילו לא היה בטוח למה הכוונה. הוא נראה כאילו עמד לומר משהו גס רוח במיוחד, אבל אז הטלפון שלו צלצל והוא ענה.

ידעתי מייד שזה ג'ורג', לפי נימת קולו של פרסטון והעובדה שהפנה את תשומת ליבו למחשב. הוצאתי את מכתב ההתפטרות שלי מהתיק והנחתי אותו מתחת לבייגלים שלו.

נאנחתי בהקלה, יצאתי ממשרדו, נכנסתי למשרדי ונעלתי את הדלת מאחוריי. זרקתי את התיק על הרצפה והתבוננתי במשרד במה שתהיה, כך קיוויתי, אחת הפעמים האחרונות שאעשה זאת.

מעניין אם כדאי לי לקחת את כל מדפי הספרים כשאעזוב.

שוטטתי במשרד בלי למהר והתבוננתי בהערכה בכל הדברים שמעולם לא היה לי זמן לנצל. החל מספות השזלונג והטלוויזיה בעלת המסך השטוח שהייתה תלויה בפינה, ועד לחדר האמבטיה הפרטי הצמוד שבו הייתה גם מיטה קטנה לנמנום (חה!) וג'קוזי מפנק. נותר לי רק להניד בראשי מהמחשבה על הימים

הראשונים שבהם הותקנו. כשחשבתי שבאמת תהיה לי הזדמנות להשתמש בהם.

עד שהצלחתי להכריח את עצמי להתיישב לשולחן ולעבוד, השעה כבר הייתה עשר בבוקר, ואימייל חדש מפרסטון הופיע בראש תיבת ההודעות הנכנסות שלי.

נושא: הודעת ההתפטרות שלך

אני לא חושב.

פרסטון פרקר

מנכ"ל פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: הודעת ההתפטרות שלך

זה באמת לא פתוח למשא ומתן.

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנכ"ל פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: השב: הודעת ההתפטרות שלך

אז צפויות לך תסבוכת משפטית והשלכות כספיות (ומקצועיות) חמורות. אין לי ספק שאחרי שנתיים של עבודה בחברה את יודעת מה הצוות המשפטי שלי מסוגל לעשות, ושלא תרצי לעבור את זה.

פרסטון פרקר

מנכ"ל פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: השב: השב: הודעת ההתפטרות שלך

אתה מאיים לתבוע אותי כדי למנוע ממני להתפטר? ברצינות?

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנכ"ל פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: השב: השב: השב: הודעת ההתפטרות שלך

בדיוק להפך, מיס לורן. אני מציע בחום שתקראי את האותיות הקטנות בתחתית החוזה שעליו חתמת כשהתקבלת לעבודה. בנוסף, קראי בבקשה את

האותיות הקטנות המשניות בנוגע לקבלת הבונוסים שהוענקו לך בשנתיים האחרונות.

בשתסיימי, אנא בקשי ממתמחה אחר להביא לי את ארוחת הבוקר הנכונה (את יודעת שאני שונא חביתה אמריקנית).

פרסטון פרקר

מנב"ל פרקר אינטרנשיונל

[חוזההעסקהטארהלורן.pdf]

[תנאיםלחוזההעסקה.pdf]

[תנאיםלקבלתבונוסים.pdf]

גלגלתי את עיניי ושלחתי את המסמכים להדפסה. קראתי אותם ובידי עט אדום וסימנתי כמה סעיפים מפוקפקים בנוגע לנסיעות והנחות לעובדים, אבל לא היה שום דבר ברור לגבי התפטרות.

הדבר היחיד שהיה אפילו קרוב היה סעיף אי תחרות בנוגע ל"ניסיון לחפש מקום עבודה אחר תוך כדי עבודה בפרקר אינטרנשיונל בלי הודעה מוקדמת [למנהל]," אבל כבר מזמן ויתרתי על הניסיון למצוא משרה אחרת בזמן שעבדתי בשביל פרסטון. אחרי רצף של שמונה ריאיונות סופיים ושמונה דחיות שבאו בעקבותיהם, כבר לא היה לי זמן בחיים לתקוות שווא.

עברתי על החוזים פעם אחת אחרונה ושלחתי אותם לאווה כדי שתבדוק אם היא יכולה למצוא משהו שפספסתי, אבל כל מה שהיא אמרה היה, "על מה הוא מדבר, לעזאזל? אין פה כלום! שילך. להזדיין. (לא במשמעות המילולית או המינית. כאילו, במשמעות של תשכחי ממנו)."

הנדתי בראשי ושלחתי לפרקר אימייל.

נושא: האותיות הקטנות

קראתי את החוזה כמה פעמים. אין שום אותיות קטנות בנוגע לאפשרות שלי להתפטר...

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנב"ל פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: האותיות הקטנות

בואי למשרדי ואראה לך שיש בהחלט.

פרסטון פרקר

מנב"ל פרקר אינטרנשיונל

אספתי את המסמכים המודפסים וצעדתי למשרד שלו, משאירה את הדלת פתוחה לרווחה.

זרקתי את הדפים על שולחנו ושילבתי את זרועותיי. "אני לא מוצאת שום כללים לגבי ההתפטרות שלי בשום מקום."

"הם בעמוד האחרון."

הושטתי יד מעבר לכתפו, שואפת את הריח המשכר של הבושם שלו, ודפדפתי לעמוד האחרון. היו שם רק פסקה אחת בראש העמוד וחתימתי בתחתיתו.

"אתה מתייחס לסעיף שאומר שאני מסכימה לכל הכללים שלעיל?" שאלתי. "לכללים לעיל שלא מזכירים שום סנקציות על עזיבה?"

"לא," אמר בגיחוך. "אני מתייחס לחמש הפסקאות ממש מעל לחתימה שלך."

המבט שלי היה ריק בדיוק כמו אמצע הדף.

"טוב, תראה," אמרתי. "אני לא יודעת איזה משחק מוחות אתה מנסה לשחק כרגע, אבל הגשתי הודעה על התפטרות עם שבועיים התראה מראש, ואני מתכוונת להגיש אותה למשאבי אנוש ברגע שתפעל בהתאם לסעיף שש ותיתן לי את כל שווי ימי החופשה שצברתי. אני גם רוצה ממך מכתב המלצה שאוכל להביא לכל ריאיון עבודה שיהיה לי בעתיד."

הוא צחק, פתח את המגֵרה ושלף משם טוש מדגיש אפור. "אני לא משחק משחקי מוחות, מיס לורן, ובפעם הבאה שתחתמי על חוזה, אני בטוח שתסתכלי עליו קודם ביתר תשומת לב."

הוא התחיל לצבוע עם הטוש את החלק הלבן בעמוד, ומילים בפאקינג דיו לבן התחילו להופיע. הוא לקח את הזמן והדגיש את כל חמש הפסקאות, בלי למחוק מפניו את הגיחוך המזמין סטירה, ואז הושיט לי את הדף.

"הנה," אמר. "כמו שאמרתי, אני ממליץ לך בחום לקרוא את האותיות הקטנות."

עיניי קלטו את המילים "תקופת העסקה בלתי מוגדרת," וכמעט צרחתי. "למה לעזאזל לא סיפרת לי על זה קודם?"

"מעולם לא שאלת."

הרגשתי את דמי רותח וידי הייתה במרחק שניות אחדות מהסטירה שהגיעה לו.

"תיזהרי," אמר. "שנינו יודעים שכשאת כועסת את נוטה לומר דברים שאת לא מתכוונת אליהם."

"אני פאקינג שונאת אותך," רתחתי. "באמת פאקינג שונאת אותך."

הוא חייך בקור רוח מוחלט.

"לא יכול להיות שזה נחשב..." עדיין לא הצלחתי להאמין. "הדפסת את התנאים המקפחים ביותר בדיו לבן שאי אפשר לקרוא."

"אז?" הוא אמר. "מבחינה חוקית, זה לא פוטר אותך מלקרוא אותם, ובתור מישהי עם תואר במשפטים, אני בטוח שהמרצים שלך לימדו אותך להיזהר מיותר מדי אזורים ריקים בחוזה, מחשש שיש בהם סעיפים נסתרים."

"אז אתה מודה שהסתרת אותם בכוונה?"

"אני מודה שהיית צריכה לקרוא אותם." חייך. "תרצי לעבור על המסמכים של פון שטרום, עכשיו כשאת רשמית השותפה שלי בפרויקט הזה? נראה שזה יהיה המיזם המבטיח ביותר שלך עד כה."

עמדתי קפואה על מקומי ונעצתי בו מבט זועם.

"מצד אחר," הוא אמר ובקולו נשמעה כנות מסוימת, הגם שידעתי שהוא לא מתכוון לכך, "משהו אומר לי שאת צריכה מנוחה, אז תרגישי חופשייה ללכת הביתה ונוכל להמשיך מחר."

לא אמרתי דבר בתגובה. יצאתי בסערה מהמשרד שלו היישר אל המעלית והלכתי לכל הרוחות הביתה.

חמש עשרה (ב)

טארה

"אין מצב שאת יכולה לקרוא לעצמך עורכת דין אחרי שחתמת על משהו כזה." אווה התהלכה ברחבי הדירה אחרי הצהריים באותו יום, וקראה את הפסקאות המודגשות בחוזה שלי. "אני לא רוצה שתרגישי עוד יותר רע, אבל אני לא בטוחה שאני הייתי שוכרת אותך אם הייתי מסתבכת בצרות אחרי זה."

"הוא הדפיס את זה בדיו לבן, אווה. דיו פאקינג לבן." לקחתי כרית וצרחתי לתוכה בפעם המי-יודע-כמה.

אווה התעלמה ממני והמשיכה לקרוא: "העובדת מחויבת למעסיקה למשך כל תקופת החוזה, שיהיה לא פחות משבע (7) שנים, למעט במקרה של מותה טרם תום התקופה. העובדת מסכימה לא להגיש מכתב התפטרות או כל הודעה אחרת על בקשה על סיום העסקתה מיוזמתה ללא אישור בכתב מראש מהמעסיק. הסעיף הקודם בטל ומבוטל אם העובדת תגיש את ההודעה להלן בשנה האחרונה (השביעית) להעסקתה."

זרקתי כוס יין לעברו השני של החדר ופתחתי את בקבוק היין השלישי שלי להערב. לא הייתי מסוגלת לדמיין את עצמי עובדת בשביל פרסטון במשך עוד שנה, לא כל שכן שבע.

"העובדת מסכימה לדון בכל בעיה עם מעסיקה, שכן היא עובדת בכירה בדרגה C, ולפיכך לאחר שהשלימה מאה ועשרים ימי העסקה (120 ימים), לא תהיה יותר תחת סמכותה הבלעדית של מחלקת משאבי אנוש."

"טוב, מספיק. את יכולה לעזור לי לביים את מותי?" שאלתי. "אני חושבת שאני יכולה לחיות במנוסה במשך זמן מה."

"לא, תודה." היא הנידה בראשה. "כתוב פה שעל כל בונוס שאת מקבלת את מוסיפה שנה לחוזה. כמה בונוסים קיבלת?"

לפחות עשרים. "אוי, אלוהים." הצמדתי את הכרית אל פניי וצרחתי עוד יותר חזק. "למה זה קורה לי?"

"כתוב פה גם שאם הוא מת, את משוחררת מהחוזה מיידית, אז את תמיד יכולה ללכת על רעל או אלרגיה. הוא אלרגי למשהו?"

"לאנושיות בסיסית."

היא צחקה. "טוב, אולי תנסי לדבר איתו. אי אפשר לדעת. אולי הוא ישחרר אותך מהחוזה רק בגלל שהיית עובדת מעולה. כלומר, חוץ מלנסות לגרום לו לפטר אותך, איזו ברירה עוד יש לך?"

"חכי, מה אמרת על פיטורים?"

"הדרך היחידה שאת יכולה לצאת מהדבר הזה היא אם הוא יפטר אותך בגלל התרשלות בעבודתך וביצועים גרועים."

חייכתי. "אני בהחלט יכולה לעשות את זה."

שש עשרה

פרסטון

הרגשתי נבגד לגמרי.

במשך שנתיים עבדתי לצידה של האישה הזאת, לכל הרוחות, ומעולם לא חשבתי שיגיע היום שבו תהיה לה החוצפה להגיש את התפטרותה. היא הייתה העובדת בעלת השכר הגבוה ביותר בחברה, וההטבות שלה היו כל כך מעל ומעבר למה שכל מנכ"ל חברה ברשימת פורצ'ן **500** הציע, עד שג'ורג' הכריח אותי לעבור הערכה פסיכיאטרית מדי רבעון כדי לוודא שאני מודע "לאן לעזאזל היא מקבלת גישה."

ידעתי שהיו לנו מדי פעם ויכוחים עזים - שרבים מהם היו תוצאה של המתח האצור בינינו שהיא סירבה להכיר בקיומו - אבל סירבתי להאמין שהייתי בוס נורא כמו שהציגה אותי.

סירבתי גם להאמין שהיא לא רואה כמה ויתורים עשיתי עבורה. לא שכבתי עם אישה אחרת מאז שהכרנו, כי אף אחת לא עמדה ברף שהיא הציבה. ביליתי איתה יותר זמן מאשר עם כל אישה שיצאתי איתה בעבר, ובאמת שאני יכול להגיד שהיא מכירה אותי טוב יותר מכל אחד אחר. הייתי די בטוח שגם אני מכיר אותה טוב יותר מכל אחד אחר.

"אה, פרסטון?" ג'ורג' נופף בידו מול פניי. "פרסטון?"

"כן?"

"אנחנו נדבר על עבודה היום, או שאתה מתכוון להמשיך למלמל לעצמך?"

"אנחנו יכולים לדבר על עבודה. קדימה."

"יופי!" הוא כחכח בגרונו. "אז כפי שאתה יודע, פרקר אינטרנשיונל רוצה להיכנס לתחום מלונות מטיילים, בשל סיבה לא ברורה כלשהי שהמנכ"ל לא מוכן לחשוף, אבל הוא רוצה להתחיל ברשת פון שטרום."

"אתה לא צריך לדבר עליי בגוף שלישי," אמרתי. "אני כאן."

"מיס לורן תמיד מתעקשת שאדבר עליך בגוף שלישי כשאנחנו עומדים

להתחיל משהו חדש. זה דווקא עזר בעבר."

"אני לא רוצה לשמוע שום כלום על מיס לורן היום, לעזאזל." רתחתי. "זה ברור?"

הוא מצמץ בעיניו והניח את דף הנייר שמולו על השולחן. "בבקשה תגיד לי שלא פיטרת אותה. בבקשה."

לא הייתי מעז. "לא, אני רק כועס על משהו שהיא עשתה לאחרונה."

"אה!" ג'ורג' משך בכתפיו. "טוב, שמעתי איך היא העמידה במקום את צוות השיווק שלנו בסיאטל, אבל אי אפשר להאשים אותה. היא חסכה לנו הרבה כסף והמון פרסום שלילי. ובכל מקרה, נחזור לרשת פון שטרום. זאת רשת מלונות בדירוג שלושה כוכבים שפונה למשפחות, מטיילים, תיירים בתקציב מוגבל ו–"

"אתה חושב שיש לי נשמה, ג'ורג'?" קטעתי אותו.

"טוב, זהו. אני חושב שהגיע הזמן שאקבע לך עוד הערכה פסיכיאטרית." הוא הביט בשעונו. "עברו בערך שלושה חודשים מאז ההערכה הקודמת. תרצה שאברר אם הרופא יכול לפגוש אותך הערב?"

"תענה לשאלה," אמרתי. "אתה חושב שאני חסר נשמה?"

"תלוי. השיחה הזאת היא לפרוטוקול?"

"לא."

"אז עם כל הכבוד, פרסטון, אני באמת חושב שאתה מניאק גמור."

"זה לא מה ששאלתי."

"חשבתי שאנחנו לא מדברים לפרוטוקול," אמר ג'ורג'. "אתה בלי ספק המנכ"ל הכי ברוטלי שעבדתי עבורו אי פעם, והיו פעמים רבות שבהן חשבתי שאין לך נשמה. אני חושב שהעובדה שאין לך משפחה או חברים משרתת את האינטרסים שלך, אבל היא גם משפיעה מאוד לרעה על האופן שבו אתה מתנהג לפעמים."

"אתה חושב שאני חמקמק?"

"אתה יותר מחמקמק." הוא צחק. "אני עובד איתך כבר שמונה שנים ועדיין אין לי מושג מי אתה." הוא צחק בקול רם עוד יותר וקם על רגליו. "אני הולך להביא משקה אנרגיה, וכשאחזור אתה תהיה מר פרקר המרוכז כל כולו בעסקים, שאני מכיר ומעריץ. אני לא בטוח שאני יודע איך להתמודד עם הצד האחר הזה שלך." הוא טפח על כתפי כשיצא מהחדר, ומחשבותיי נדדו מייד לטארה ולמכתב ההתפטרות המזוין הזה.

חשבתי לשאול אותה איך אוכל להיות פחות "חסר נשמה" או פחות "חמקמק", אם זה מה שעשוי לגרום לה להרגיש בנוח ולהישאר. לו רק הייתה לי

הזדמנות להגיד לה שאני מוכן לעשות הכול כדי לגרום לה להסכים להישאר כאן, בפרקר אינטרנשיונל.

אולי נוכל לדבר על זה כמו מבוגרים.

"צהריים טובים, מר פרקר." טארה נכנסה למשרד שלי בחיוך. "הנה ארוחת הצהריים שלך."

"עכשיו זה התפקיד של המתמחים להביא לי ארוחת צהריים. את יודעת את זה."

"אה, אני יודעת," היא אמרה והניחה את המגש. "אבל כיוון שהיום יום נפלא כל כך, רציתי להביא לך אותה אישית. אני מקווה שתיהנה מהכול, בייחוד ממחית תפוחי האדמה."

"למה היא ירוקה, לעזאזל?"

"היא לא נראית לי כל כך ירוקה."

"היא בצבע של הסלט."

"אז אולי השף שם בפנים משהו," היא משכה בכתפיה. "הנה הדו"ח על מלונות W שביקשת קודם. הדגשתי את כל החלקים החשובים כמו שביקשת."

הסתכלתי על הדף וראיתי שהיא הדגישה את ה' הידיעה בכל משפט.

"שלחתי את אוסף החפתים והשעונים שלך לניקוי אצל צורף חדש, אבל נראה שחלק מהם אבדו."

"סליחה?"

"אל תדאג," היא אמרה. "בחנות מוכנים לתת לך שובר בסך עשרים דולר לניקוי הבא אם הם לא ימצאו אותם עד סוף היום. כלומר, שם החנות הוא 'משכון טוב וניקוי תכשיטים זול', אני מניחה שהם יעשו עבודה טובה עם חפצי הערך שלך, כמו באודמר פיגה או בפיליפ פטק."

"אני נשבע באלוהים, אם אפילו אחד מהשעונים או מהחפתים שלי לא יחזור עד סוף היום–"

"אז אתה תפטר אותי?" היא חייכה. "באמת?"

"אני בהחלט–" עצרתי והבנתי לפתע לאן היא חותרת. "אני איאלץ לשקול את כל האפשרויות שלי במצב כזה, מיס לורן."

אם את חושבת שאני אפטר אותך בגלל זבל שאני יכול לקנות מאה פעמים, את טועה ובגדול...

"טוב לדעת." היא לקחה מזלג ותקעה אותו ישירות בתוך המחית הירוקה. "יש משהו נוסף שאני יכולה לעשות עבורך היום, מר פרקר?"

תופפתי באצבעותיי על השולחן ודעתי הוסחה לרגע משפתיה הצבועות בוורוד עז ומשמלת הבז' הצמודה שלבשה. "זה הכול בינתיים, מיס לורן."

"אמתין בסבלנות לבקשה הבאה שלך." היא חייכה אליי חיוך איטי, מהסוג הנדיר שלא הצלחתי לגמרי לפענח, ואז יצאה מהחדר.

בשנייה שהדלת נסגרה הרמתי את שפופרת הטלפון והתקשרתי לסינתיה.

"כן, מר פרקר?"

"את יכולה בבקשה לדאוג שאחד המתמחים יביא לי ארוחת צהריים? עדיף בלי מחית תפוחי אדמה ירוקה?"

"אהמ."

"אהמ? כשאת אומרת אהמ את מתכוונת 'כן, מייד'?"

"לא, אדוני. התכוונתי שזה יהיה בלתי אפשרי. מיס לורן נתנה לכל המתמחים חופש מהיום ועד לסוף השבוע. היא אמרה שכך אתה מעדיף, כדי שתוכל להתרכז כולך בעסקה עם פון שטרום."

מה**?!** "אה, אני מבין." חשתי את דמי מתחיל לרתוח. "טוב, כשתהיה לך הזדמנות, תוכלי בבקשה לאסוף הזמנה חדשה עבורי מבית הקפה שאני אוהב?"

"אהמ, טוב." היא כחכחה בגרונה. "היא הוציאה אותי לחופש לפני שבועיים, אדוני. אני בדיוק נוסעת הביתה לניו ג'רזי. כנראה שכחתי לבטל את העקוב אחריי מהטלפון במשרד לנייד האישי."

ניתקתי את השיחה.

אוקיי, מיס לורן. שניים יכולים לשחק במשחק המזוין הזה**...**

שבע עשרה

טארה

ישנתי עד מאוחר בפעם הראשונה זה שנתיים.

התהפכתי לצד השני במיטה, הצצתי בשעון וראיתי שהשעה רק תשע בבוקר. לקחתי את הטלפון משידת הלילה וראיתי שתיבת המסרים שלי מלאה ומספר האימיילים החדשים שלי עומד על שלוש מאות ושבעה. מתוך הרגל, התפתיתי להתחיל לענות על כולם, להתקשר לנהג ולבקש שיביא אותי במהירות לעבודה כדי שאוכל להציל את מה שנשאר מהיום, אבל במקום זאת כיביתי את הטלפון.

אם פרסטון לא פיטר אותי בגלל חמישה שעוני אודמר "אבודים", הוא בהחלט יפטר אותי על כך שלא הגעתי לאחת מישיבות האסטרטגיה החשובות ביותר השנה. כיוונתי את השעון המעורר לשתים-עשרה בצהריים, התהפכתי שוב ונרדמתי.

מאוחר יותר אחר הצהריים, טיילתי בסנטרל פארק ואז התקשרתי לנהג שלי כדי לבקש שיאסוף אותי ליד דוכן פרחים.

"הכול בסדר, מיס לורן?" הוא זינק מהמכונית ופתח עבורי את הדלת. "כולם במשרד חשבו שקרה לך משהו ולא הצלחתי להשיג אותך בטלפון הנייד."

"הכול בסדר גמור. פשוט הייתי צריכה יום חופש."

"יום חופש?" הוא הביט בי כאילו דיברתי בשפה זרה. "את בטוחה שאת מרגישה טוב?"

"לגמרי." צחקתי ונכנסתי למושב האחורי. "אני בטוחה."

בזמן שנסענו, הדלקתי את הטלפון וראיתי שבתיבת הדואר האלקטרוני שלי יש עכשיו יותר מחמש מאות הודעות חדשות, והעמוד הראשון היה כולו מפרסטון.

נושא: את מאחרת בשעה.

נושא: ישיבת ההכנה לפון שטרום היום.

נושא: למה עדיין חסרים לי חמישה שעונים?

נושא: עכשיו את מאחרת בשעתיים...

משכתי בכתפיי וכיביתי את הטלפון שוב.

"אפשר לעצור קודם בסוויט סיזונס לקפה?" שאלתי.

"בוודאי." עיניו פגשו בעיניי במראה האחורית. "רעיון טוב, מיס לורן. מר פרקר תמיד מגלה יותר הבנה כשיש לו קפה ביד."

הקפה לא בשבילו, הוא בשבילי.

השתמשתי בכרטיס השחור של פרסטון בבית הקפה והזמנתי את כל הלקוחות שבפנים לכוס קפה בחינם על חשבונו, ואז קניתי עשר משקיות המתנה שלהם במחיר שמונים דולר לאחת, בלי שום סיבה.

כשהגעתי למשרד, פקידת הקבלה הראשית קמה ממקומה. "מיס לורן?"

"כן?"

היא ניגשה אליי בעיניים פעורות. "מיס לורן, את מודעת לעובדה שאת לובשת מכנסי טרנינג וגופייה? את יודעת מה דעתו של מר פרקר על קוד הלבוש כאן. תרצי שאתקשר לאשת הקשר שלך בנורדסטרום ואראה אם היא יכולה לשלוח לכאן במהירות חליפה?"

"לא, זה בסדר. אני בטוחה שלמר פרקר לא יהיה אכפת שאני נראית ככה היום."

היא בלעה רוק ופסעה לאחור. היא נראתה כאילו היא זו שלובשת טרנינג ולא אני.

חייכתי אליה וניגשתי לאזור המעליות. שמתי לב שכל האנשים בלובי בהו בי בדממה. כבשתי את צחוקי ולחצתי על כפתור הקומה העליונה.

אחרי כמה רגעים יצאתי מהמעלית, העברתי את הכרטיס בלוח הכניסה והלכתי לצד שלי בקומה.

"בוקר טוב, ג'ורג'." קלטתי אותו יושב במסדרון. "הכול בסדר?"

"בוקר טוב, מיס לורן?" הוא הביט בשעונו. "השעה ארבע אחר הצהריים."

"אוי, לא שמתי לב. טוב אז אני מקווה שהיה לך יום פורה."

"סביר להניח שהיה הרבה יותר פורה לו היית כאן." הוא הביט בבגדיי והניד בראשו. "מר פרקר רוצה לראות אותך. אני מציע שתחליפי בגדים לפני כן."

"לא, תודה." חייכתי והלכתי אל משרדו של פרסטון.

כשנכנסתי פנימה ראיתי שהוא עומד ליד החלונות, לבוש בחליפה בצבע

אפור כהה ובעניבת הכרום הכסופה שבהן אהבתי לראות אותו במיוחד. הוא העביר את ידיו בשערו שזה עתה סופר, ולשבריר שנייה כמעט ששכחתי למה אני שונאת אותו כל כך.

"ג'ורג' אמר שרצית לראות אותי?" שאלתי והוא הסתובב מייד. ברגע שעיניו פגשו בעיניי, התחרמנתי כולי. "אני כל כך מצטערת שאיחרתי בארבע שעות לישיבה היום." מיהרתי לפלוט את המילים לפני שהספיק להגיב. "הפסדתי משהו חשוב?"

"כלל לא, מיס לורן." הוא סקר את התלבושת שלי והתקרב אליי, והגיחוך המוכר כל כך עלה על שפתיו. "כשהבנתי שאת לא עומדת להגיע בשעה הרגילה שלך, אמרתי לכולם שנתחיל כשתגיעי."

"אז אולי לא הייתי צריכה להגיע בכלל."

"אולי." הוא צמצם את המרחק בינינו. "אבל כפי שאמרתי לך בעבר, את לא מסוגלת להתבטל במהלך היום."

"זה כנראה הדבר היחיד שאתה יודע עליי."

"אני יודע גם שאף פעם לא זיינו אותך כמו שצריך," אמר. "אבל זה לפעם אחרת." בלי להסיר את עיניו ממני, הוא שלף את הטלפון מכיסו וקירב אותו לאוזנו. "מיס וון, מיס לורן החליטה להגיע סוף סוף והיא לובשת בדיוק מה שציפיתי. אז האם תוכלי בבקשה לעלות למעלה עם הפריטים שהזמנתי הבוקר, כדי שהיא תוכל לבחור משהו הולם יותר לישיבה שלנו?"

הרגשתי את הלסת שלי נשמטת. נשכתי את שפתיי כדי להבטיח שהפה שלי יישאר סגור.

"אני מעריך את עזרתך בנושא, מיס וון." הוא סיים את השיחה והחזיר את הטלפון לכיסו. "את יכולה לקחת כמה זמן שתצטרכי כדי להתכונן, מיס לורן. הודות לך, כל העובדים בדרגה B או C לא רשאים לצאת מהבניין עד שהישיבה הזאת תסתיים. אז זה תלוי בך אם אנשים יוכלו ללכת הביתה וליהנות משארית היום שלהם, או שיצטרכו להיות חלק מאיזשהו משחק שאת מנסה לשחק עם הבוס שלך, שמוכשר ממך בהרבה."

בן זונה...

עמדתי שם בהבעה זועמת ושנאתי את העובדה שהפטמות שלי התקשו מתחת לגופייה שלבשתי.

"תרצי עזרה בלהתלבש?" הוא שאל ואז הביט מטה והבחין בתגובת גופי אליו. הוא משך בעדינות בכתפיית הגופייה שלי. "אני לא מתנגד לעזור לך להוריד את

זה."

רטובה ונבוכה, התרחקתי ממנו ויצאתי בסערה מהחדר.

הוא ניצח בסיבוב הזה. ניצחון מוחץ. אבל בלי ספק, אני אנצח בסיבוב הבא.

* * *

למחרת בבוקר התרווחתי בכיסא המשרדי שלי ולחצתי על "דחה שיחה" בכל פעם שפרסטון התקשר אליי.

אחרי עשר דחיות רצופות הוא נכנס למשרד שלי וצמצם את עיניו.

"אפשר לעזור לך במשהו, פרסטון?"

"פרסטון?" הוא הרים גבה.

"אה, נכון. אני אמורה לקרוא לך 'מר פרקר' אם אנחנו בעבודה?"

"אני מעדיף זאת, כי לאיש מהעובדים האחרים אסור לקרוא לי בשם אחר."

"טוב, אז אני אנסה לזכור זאת לפעם הבאה, פרסטון." משכתי בכתפיי. "איך אפשר לעזור לך הבוקר?"

"עכשיו כבר צהריים, לעזאזל."

"באמת?" חייכתי והסתובבתי בכיסא כדי להביט בשעון. "באמת שתיים בצהריים, נכון? וואו, הזמן ממש טס בזמן האחרון."

"מיס לורן..."

"כן?" הסתובבתי אליו בחזרה. "אמרת שאתה זקוק למשהו?"

"קודם כול, מכיוון שנתת למתמחים חופשה ללא אישור ושוב הגעת באיחור עצום, את יכולה לנסוע לסוויט סיזונס ולהביא לי קפה של אחר הצהריים."

"אני לא חושבת. אתה כבר לא צריך קפה מסוויט סיזונס," אמרתי. קמתי והלכתי לעבר ארון המשקאות שלי. "יש לי משהו הרבה יותר טוב ומהיר בשבילך." הוצאתי את מכונת הקפה הזולה הקטנה שאף פעם לא הייתה לי הזדמנות להשתמש בה, וממש יכולתי להרגיש אותו מתחרפן כשחיברתי אותה לשקע בקיר.

"זה מתחמם תוך משהו כמו שתי דקות, והקפה מוכן כמה שניות אחר כך," אמרתי ופתחתי את העטיפה של קפסולת קפה קולומביאני זולה דלת קפאין. "ואני יודעת כמה אתה מקפיד על השוקולד שסוויט סיזונס שמים בתחתית הכוס, אז..." הסרתי את העטיפה מנשיקת הרשי וזרקתי אותה לתוך כוס נייר. "בבקשה."

הנחתי את הכוס במקומה במכונה ולחצתי על כפתור ההפעלה. "עכשיו,

כשאתה ממש במרחק שניות מלהתענג על קפה 'בדיוק כמו' קולומביאני, מה עוד אתה צריך ממני?"

הוריד בצווארו תפח, אבל הוא שמר על ארשת פנים חתומה. "אחרי שתיסעי לסוויט סיזונס ותביאי לי את הקפה שאני רוצה, הדבר הבא שתעשי הוא–"

"לא הסכמתי לחלק הראשון."

"אני יודע היטב שתעשי את זה." הוא ירה בי מבט זועם. "הדבר הבא שתעשי הוא להביא לי את הדו"ח על עשרת מלונות המטיילים הטובים ביותר שעליו את עובדת בארבעת החודשים האחרונים, כדי שנוכל לעבור על החישובים."

"הפסקתי לעבוד עליו לפני זמן מה," אמרתי, "אבל אשמח לשלוח לך את עשרת האחוזים ממנו שעשיתי. אני בטוחה שתוכל לסיים את תשעים האחוזים הנותרים בכוחות עצמך. אחרי הכול, אתה המנכ"ל של החברה הזאת. לא יהרוג אותך ללכלך את הידיים במשך כמה ימים."

הוא שאף ארוכות ונראה כאילו הוא עומד להשמיע את ה"את מפוטרת" שהגיע לי בצדק, אבל לא עשה זאת. במקום זאת הוא פסע לאחור וחייך.

חיכיתי שיגיד את המילה האחרונה, שיתקוף אותי במשפט סופי, אבל הם מעולם לא הגיעו.

"תיהני מהמשך היום שלך, מיס לורן," אמר. "שמחתי לשמוע את דעתך בנושאים האלו." הוא יצא מהמשרד שלי בלי לומר מילה נוספת. בלי להביט לאחור ולגחך. כלום.

מבולבלת, מיהרתי לשולחני ודפדפתי ברשימת "דרכים לגרום לו לפטר אותי" שהכנתי. הקפה היה הדבר המרתיח ביותר ברשימה. לא לסיים את עבודתי היה במקום השני הצמוד.

המתנתי שעתיים לפני שהדפסתי את הדו"ח שלי (באמת עבדתי עליו קשה), אבל לא התכוונתי לצאת לקנות לו קפה. נכנסתי למשרדו ומצאתי אותו לוגם מכוס של סוויט סיזונס.

הוא הרים את מבטו ברגע שדרכתי על רצפת משרדו. "בדיוק התכוונתי להתקשר ולבשר לך את החדשות הטובות, מיס לורן."

"אתה מפטר אותי סוף סוף?"

"אמרתי חדשות טובות, לא דברים שלעולם לא יקרו." הוא לגם שוב מכוס הקפה שלו. "בדיוק סיימתי לשוחח בטלפון עם המנכ"ל של סוויט סיזונס. סיפרתי לו עד כמה אני נהנה מהקפה שלהם, ואיך עובדת מסוימת שלי הצליחה איכשהו לרכוש קפה בְּעלות של יותר משש ספרות בשנתיים האחרונות."

"אתה יכול להרשות לעצמך..."

"כן, אני בהחלט יכול להרשות לעצמי, נכון?" הוא חייך. "אז בגלל זה שכנעתי אותם להסכים לעסקת הזכיינות הראשונה שלהם, והם יבנו את בית הקפה המשרדי הראשון שלהם ממש כאן בבניין שלי."

הנדתי בראשי.

"הם כל כך התרשמו מהסכום שהצעתי," המשיך, "עד שהם עומדים להפעיל כאן דוכן במשך כמה שעות ביום החל ממחר, עד שתסתיים הבנייה של בית הקפה הרשמי שלהם." הוא הביט בי בעיניים מצומצמות. "כך תוכלי פשוט לרדת למטה כדי להביא לי את הקפה שלי כשאבקש, ואני לא אצטרך להתמודד עם האיחורים שאת תולה בפקקים, כשאת יוצאת לקנות קפה."

נשכתי את שפתיי כדי לעצור את עצמי מלצרוח ושקלתי לצאת מהמשרד.

"בכל מקרה," אמר ולגם עוד לגימה דרמטית מהקפה הארור. "אפשר לעזור לך במשהו?"

"לצערי. הנה הדו"ח שלי שביקשת." הושטתי אותו לעברו, אבל הוא לא נע קדימה כדי לקחת אותו.

"הדו"ח שלך כבר אצלי." הוא חייך והרים ערמת דפים. "לא נראה שהפסקת לעבוד עליו. למעשה, נראה שעדכנת אותו עוד אתמול בלילה. אני די מרוצה מחלק מהשינויים. הוא אפילו מקודד בצבעים כמו שאני אוהב."

"מאיפה השגת את הדו"ח שלי, מר פרקר?"

"מר פרקר?" הוא סקר אותי מלמעלה למטה. "חזרתי להיות הבוס שלך עכשיו?"

"מאיפה השגת את הדו"ח המזוין שלי?"

"השארת אותו בענן שלך, על השרת של החברה שאני הבעלים שלה, אז נכנסתי פנימה."

"התקשרת למחלקה הטכנית כדי שיפרצו לחשבון שלי?" שילבתי את זרועותיי. "ואתה באמת לא מבין למה אני רוצה לעזוב?"

"לא, התכוונתי להתקשר למחלקה הטכנית כדי שיפרצו לחשבון שלך, אבל ניחשתי את הסיסמה שלך בניסיון הראשון." הוא גיחך. "באופן אישי, חשבתי שתמציאי משהו הרבה יותר יצירתי מאשר שיזדייןהבוס, אבל אם זאת פנטזיה שתרצי שאעזור לך סוף סוף להגשים, אשמח מאוד לכופף אותך מעל השולחן שלי ממש עכשיו."

התעלמתי מהרטיבות בין ירכיי ויצאתי ממשרדו, טורקת את הדלת בדרכי

החוצה.

שבע עשרה (ב')

טארה

שבועיים מאוחר יותר

המניאק הזה באמת לא מתכוון לפטר אותי או לשחרר אותי מהחוזה הזה.

קרסתי בכיסא המשרדי שלי והנדתי בראשי נוכח הרשימה המלאה של הדרכים לגרום לפרסטון לפטר אותי. לא משנה מה ניסיתי לעשות, הוא לא נתן לעצמו להתרגז מדי, והוא תמיד היה עשרה צעדים לפניי. הייתה לו גם החוצפה להיראות סקסי בטירוף כל יום, ועד כמה שרציתי להתכחש אליו, המתח המיני בינינו היה כעת כל כך סמיך ומוחשי, עד שהייתי בטוחה שכולם במשרד מסוגלים לחוש בו.

וכדי להחמיר את המצב עוד יותר, עכשיו כשהיה לנו סניף של סוויט סיזונס בלובי, כל העובדים שנתקלתי בהם לא התאפקו וסיפרו לי עד כמה הם "אסירי תודה" שהצעתי את הרעיון הזה למר פרקר. רציתי להעמיד אותם על טעותם, לספר שזה היה מהלך מעוות מצידו, אבל חלק מהסכם הזכיינות היה שעל הדופן של כל כוס יהיה מודפס באדיבות טארה לורן, עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר. לא היה טעם לנסות להסביר לאף אחד.

לקחתי את הסיכומים שלי לסימולציה ונאנחתי. חלק בי רצה לוותר עליה וללכת הביתה, אבל חלק אחר בי באמת רצה לעזור לו לסגור את העסקה שאחריה רדף מאז שנפגשנו.

אני אגיע לשם כשיתחשק לי...

הבטתי בחוזה העבודה שלי בפעם המי יודע כמה וקראתי שוב את כל השורות שפספסתי במהלך השנים, בתקווה למצוא פרצה כלשהי.

"אין פרצות," קולו העמוק של פרסטון הכריח אותי להרים את עיניי. "אם את מתכוונת לנהל את רוב הישיבה בלונדון בסוף השבוע, אני מציע שתגיעי למצגת הסימולציה שלך."

הורדתי שוב את עיניי אל החוזה, סיימתי לקרוא את הפסקה ואז קמתי על

רגליי. "אתה יודע, אם אני הייתי מנכ"ל והייתה לי עובדת ששונאת אותי, הייתי פשוט משחררת אותה."

"מיס לורן, אם הייתי עושה את זה, לא היו נשארים לי עובדים."

"אתה לא מתכוון לשאול למה אני רוצה לעזוב אחרי כל הזמן הזה? לא מעניינות אותך הסיבות שלי?"

"את לא יכולה לעזוב, אז הסיבות שלך לא רלוונטיות."

"אף פעם לא אמרת לי את המילה 'תודה'. אפילו לא פעם אחת." התקרבתי אליו. "אפילו לא פעם מזוינת אחת."

"גם את לא."

"מה?" צמצמתי את עיניי לעומתו. "אתה חושב שאני אמורה להודות לך? על מה?"

"על זה שלא הגשתי נגדך תביעה בגין כל ארוחות הבוקר שגנבת, שלא האשמתי אותך בהונאת אשראי בגלל כל הקפה שקנית לאנשים בסוויט סיזונס מאחורי גבי." גם הוא צמצם את עיניו לעומתי. "על ששכרתי אותך כשלא היה לך שום ניסיון אמיתי במלונאות. היה לי ארון מלא במועמדים מתאימים."

"שבטח כבר היית שוכר ומפטר את כולם בגלל שאתה בוס מניאק."

"עוד לא סיימתי למנות את כל הדברים שעשיתי עבורך."

"אתה באמת חושב שיש עוד?"

"את מקבלת את המשכורת הגבוהה ביותר, ההטבות הרבות ביותר–"

"הכי הרבה כאבי ראש, נדודי השינה הגרועים ביותר, רמת המתח הגבוהה ביותר." הידקתי את שיניי. "אז, כן, אתה צודק. תודה. תודה רבה לך." גלגלתי את עיניי והתרחקתי ממנו, מתעלמת מקריאותיו שאחזור. הלכתי ישירות לחדר הישיבות, מוכנה לגמור עם המצגת הזאת, כדי שאוכל לפחות ליהנות מלילה במיטה שלי לפני שאהיה כבולה לעוד נסיעת עסקים לא רצויה איתו.

התיישבתי במקומי ליד שולחן הישיבות שסביבו עשרים איש וחיכיתי שפרסטון יגיע, מתעלמת מהעובדה שפניו אדומים.

הייתי לגמרי מוכנה להתנהגותו הגסה, כיוון שמצגות סימולציה היו לרוב קשוחות ביותר. איש לא דיבר מלבד המציג ומפרסטון, וההערות שלו היו לעיתים קרובות קשוחות ואכזריות ביותר.

"בוקר טוב לכולם." התחלתי לדבר ברגע שהוא התיישב. "שמי טארה לורן ואני מאוד שמחה להיות כאן. אני העוזרת המנהלית של מר פרקר ומנהלת הפרויקט הראשית במשא ומתן הזה."

"אני חושב שכדאי לך להתחיל מכך שאת מנהלת הפרויקט." פרסטון קטע אותי במבט קפוא. "כיוון שאת לא באמת שמחה להיות כאן, וכרגע אמרת לי שאת לא שמחה להיות העוזרת המנהלית שלי."

"עם כל הכבוד, מר פרקר, זה לא מה שאמרתי."

"זה מה שכתבת."

קפצתי את אגרופיי לצידי גופי וכחכחתי בגרוני.

אל תיתני לו לערער אותך. אל תיתני לו לערער אותך.

"בוקר טוב לכולם." חייכתי חיוך מזויף. "שמי טארה לורן ואני מנהלת הפרויקט במשא ומתן הנוכחי. כבוד רב הוא לי להיות כאן."

"אם היית מרגישה שזה כבוד, לא היית מנסה לעזוב," מלמל פרסטון בשקט.

"הייתי רוצה להתחיל את המצגת שלי, מר פון שטרום ונציגי החברה, בכך שאגיד לכם למה כדאי לכם לשקול למכור לנו את החברה שלכם." לחצתי על השלט והמסך שמאחוריי נדלק והקרין את מצגת הפאואר פוינט שהכנתי. "אמנם המותגים שלנו שונים, אבל אני מרגישה שמצאנו פתרון מצוין למיזוג." החלפתי את השקופית. "ולכן, אני רוצה קודם כול לדבר על ההבדלים בינינו."

"אנחנו כבר מודעים היטב להבדלים בינינו, מיס לורן." פרסטון נשען לאחור בכיסאו. "למה שלא תתחילי עם הפתרונות שלך לגישור על ההבדלים?"

"אני לא בטוחה שאפשר לגשר על ההבדלים בינינו."

"סליחה?"

לגמתי לגימה ארוכה מהמים. "סליחה." עברתי לשקופית הבאה. "הייתי רוצה להתחיל ממיזוג העובדים."

"לא, תתחילי ממיזוג פיננסי."

כבשתי את הרצון העז לצרוח והעברתי את השקופיות עד לחלק המתאים במצגת. "מיזוג פיננסי. הקמנו צוות של רואי חשבון מחברה עצמאית שיפקח על התוכניות שלנו, וכשהן יהיו מוכנות–"

"הן כבר מוכנות, מיס לורן." פרסטון נראה כועס יותר משראיתי אותו אי פעם. "וזאת הסיבה שאת מציגה את המצגת. אם כי בקצב שבו את מתקדמת, אולי נצטרך לשכור שחקנית שתגלם את התפקיד שלך."

"אני חושבת שזה יהיה בסדר גמור, כל עוד נוכל לשכור מישהו שיודע לסתום את הפה, לעזאזל, כדי לגלם את התפקיד שלך."

התנשמות קבוצתית מילאה את החדר. מישהו הפיל כוס על הרצפה, וקול ההתנפצות נשמע על רקע הדממה הפתאומית.

פרסטון מצמץ בעיניו ואז רכן בכיסאו. "מה אמרת לי, מיס לורן?" קולו נשמע צרוד.

"אני צריך שכולם חוץ ממיס לורן יצאו מהחדר." הוא נעץ בי מבט זועם. "עכשיו."

כולם הסתדרו בטור לכיוון הדלתות, משאירים אחריהם שובל של כוסות וניירות רועדים.

עמדתי נטועה במקומי, חשה בכובד משקלו של מבטו של פרסטון שקם על רגליו. הוא הלך אל הדלת ונעל אותה, ואז ניגש אליי באיטיות.

"מה אמרת לי?" הוא לקח את הניירות מידי והניח אותם על השולחן. "אני צריך שתגידי את זה שוב."

בלעתי רוק. "אני לא זוכרת שגמגמתי."

פרסטון הרים גבה. "לטובתך האישית, היה הרבה יותר טוב לו היית מגמגמת."

"בהתחשב בעובדה שאני לא יכולה להתפטר ואתה בבירור לא מוכן לפטר אותי, אני לא מבינה למה." צעדתי לאחור והוא צעד קדימה, ובתוך שניות מצאתי את עצמי צמודה לקיר. "אני חושבת שאתה כועס רק בגלל שהייתי גסת רוח אליך מול הצוות הניהולי שלך."

"אני כועס בגלל הרבה דברים," אמר וחשק את שיניו. "ואין לי שום כוונה לסבול אותם יותר."

"אז תקבל את הודעת ההתפטרות שלי."

"מיס לורן," הוא דיבר באיטיות והתעלם ממני. "אני אתן לך הזדמנות אחת אחרונה להציג את המצגת שוב היום, וכשזה יקרה–"

"אני אומר את אותו דבר, באותה צורה, אם תקטע אותי שוב."

"אני בהחלט אקטע אותך שוב, במיוחד אם את מתנהגת כמו עובדת כפוית טובה שאליה הייתי נדיב ביותר בשנתיים האחרונות. עובדת כפוית טובה שכל כך שונאת את העבודה שלה, ובכל זאת ממשיכה להגיע לעבודה כל בוקר."

"היא מחויבת על פי חוק לעשות את זה."

"היא לא מחויבת אישית לעשות את זה."

לפני שהספקתי להגיד מילה נוספת, שפתיו התנגשו בשפתיי וזרועותיי נכרכו סביב צווארו. הוא החליק את ידיו סביב ירכיי, הרים אותי ונשא אותי לשולחן הישיבות. הישבן שלי פגש את המשטח הקר כשהניח אותי, והוא דאג ששפתיו יישארו צמודות לשפתיי.

נשיקתנו הייתה פרועה וסוערת, מלאת תשוקה וחסרת אחריות. בזמן שידיו החליקו מתחת לשמלתי, פרמתי באיטיות את העניבה שלו. ניסיתי לפתוח קודם את כפתורי חולצתו, אבל הוא דחף אותי למטה לעבר השולחן, כך שגבי נצמד לזכוכית ועמד בין רגליי.

הוא גהר מעליי, תבע שוב בעלות על פי ולשונו ריקדה במעגלים כנגד לשוני.

הוא העביר את ידיו על בטני ונתן לאצבעותיו לנדוד מטה אל התחתונים שלי.

"אני מעדיף שלא תלבשי את אלה." הוא קרע אותם מגופי והחליק שתי אצבעות לתוכי.

"אהה..." נאנחתי כשהחדיר אותן עמוק יותר, מתגרה בעונג שלי ובודק עד לאן יוכלו להגיע.

"את פאקינג שונאת אותי?" הוא לחש.

"כן..." קולי היה צרוד. "כן."

"את בטוחה לגבי זה?"

"מאה אחוז."

הוא שלף את אצבעותיו מתוכי ונשך את השפה התחתונה שלי. בחוזקה.

במבט זועם, הוא העביר את ידיו לצידי גופי ופישק את רגליי, מרתק את ירכיי לשולחן. "אני רוצה שתגידי לי כמה את שונאת אותי אחרי שאסיים לאכול את הכוס שלך." הוא קבר את פניו בכוס שלי והעביר את לשונו בעדינות על פני הדגדגן.

האגן שלי התרומם אל פיו כשתנועות לשונו נעשו מהירות יותר. לא הייתי מסוגלת לעצור את אנחותיי גם לו ניסיתי.

תפסתי בשערו ואחזתי בו בעונג ובהלם מוחלט. צעקתי וביקשתי שיאט, אבל לשונו רק התקדמה מהר יותר. הוא ינק את הדגדגן שלי אל תוך פיו והעביר עליו את לשונו במעגלים בקצב חושני וקבוע, שגרם לבהונותיי להתכווץ.

הוא גנח ונישק את הכוס שלי כמו שנישק את פי, שולט בכל תנועה ותובע את שפתיי בלי מעצורים.

"אויייי. אוי אלוהים..." גבי התקמר מעל השולחן והכוס שלי רטט לנגד פיו.

"בבקשה... לאט... לאט יותר."

הוא סירב. במקום זאת שוב החליק שתי אצבעות לתוכי – ודחף אותי קרוב לקצה בשני מקצבים נפרדים.

הדגדגן שלי תפח כנגד שפתיו וניסיתי להילחם ברעידות שהתגברו בתוכי, אבל ללא הועיל. הוא המשיך בנשיקותיו, עוצמת הרעידות שולשה ולא יכולתי

להתאפק יותר.

צעקתי בקול כאשר אורגזמה אחר אורגזמה פילחה את גופי. "חרא..."

חשבתי שיפסיק – ייתן לי הזדמנות להתאושש, אבל הוא הרים את רגלי הימנית והניח אותה על כתפו. ואז רכן שוב וטרף אותי מחדש.

נקישה עדינה נשמעה בדלת כשהייתי באמצע העונג שלי, אבל פרסטון המשיך לינוק את הדגדגן שלי ולהסות אותי בין שאיפות האוויר.

הנקישה נשמעה חזק יותר בפעם הבאה, בליווי "זה חשוב, מר פרקר" בקול נמוך.

"שנייה אחת." הוא ניתק את פיו בכוח מהדגדגן שלי והביט בי בזעם כמו קודם. הוא צעד לאחור, סייע לי לרדת מהשולחן, סידר את השמלה שלי והחליק את שערי ורק אז ארגן את עצמו.

הוא סקר אותי פעם אחת אחרונה, ניגש לדלת ופתח אותה.

"כן?" שאל.

"מר פרקר, יש לך שיחה דחופה. אמרתי להם להמתין פעמיים, אבל הם אמרו שזה לא סובל דיחוי."

"מייד אגיע." הוא סגר שוב את הדלת וניגש אליי לסדר כמה שערות סוררות במקומן.

"אנחנו צריכים לסיים את זה," הוא אמר ואצבעו טיילה על חזי. "תישארי כאן."

חיכיתי שעה שלמה והוא לא חזר. רק שלח לי אימייל.

נושא: נסיעה ללונדון.

מיס לורן,

משהו מצער קרה ולבן אצטרך שתיסעי בלעדיי.

ההופעה שלך הייתה מבריקה (הכוונה לזאת שבין רגלייך. זאת שנוגעת לעסקה הבאה שלנו עדיין זקוקה לליטוש).

פרסטון פרקר

מנב"ל ובעלים, פרקר אינטרנשיונל

שמונה עשרה

פרסטון

מיהרתי למשרד שלי וכמעט חזרתי על עקבותיי כשראיתי מי יושב מול השולחן שלי. היו אלה מר וגברת פון שטרום, שבאופן טיפוסי היו חייבים לשחק משחקים ולפגוש אותי כאן קודם, במקום להישאר בלונדון ולפגוש אותי שם.

ידעתי שהחרא הזה הוא לא מקרה חירום.

שקלתי לקרוא לטארה לבוא. היא הייתה הרבה יותר מוצלחת ממני בטיפול בבולשיט של אנשים תוך שמירה על פנים חתומות. עם זאת, ככל שאסיים עם זה מהר יותר, כך אוכל לחזור אליה לחדר הישיבות מהר יותר.

"צהריים טובים." התאפקתי מלהיאנח כשהתיישבתי מאחורי שולחני. "מה מקרה החירום?"

"רצינו שתדע שבלי קשר לפגישה המתוכננת בלונדון בסוף השבוע הקרוב, אנחנו עדיין לא משוכנעים שנרצה להמשיך בעסקה," אמר מר פון שטרום.

"אין טלפונים בלונדון?" שאלתי. "יכולתם להתקשר."

"אנחנו מעדיפים את הגישה האישית," הוא אמר. "אנחנו פשוט לא בטוחים שאתה האיש הנכון להעביר לידיו את המותג שלנו."

"למה?"

"כי אתה בן זונה חסר לב." אשתו התיזה מבין שפתיה. "אם היינו פותחים את החזה שלך ברגע זה, אני בטוחה שאפשר היה למצוא בפנים ארנק במקום לב."

"את חושבת שהארנק יהיה ארמני או גוצ'י?"

היא צמצמה את עיניה ובעלה אחז בידה. "אנחנו רק רוצים לוודא שלא תהפוך את המותג שלנו לחלק מרשת אתרי הנופש הראוותניים עם המחירים המופקעים שלך."

"אני עומד להפוך את המותג הזול והמשפחתי שלכם לאתר נופש ברמה של חמישה כוכבים, עם מתקנים ושירותים במחיר שווה לכל כיס. אין שום דבר ראוותני או מופקע במלונות שלי."

"אתה גובה שנים-עשר דולר על בקבוק מים בחדר."

"כי אנחנו מייבאים אותם בטיסה מפיג'י." חשקתי את שיניי. "החרא הזה לא מחולק בחינם."

"כן, טוב–" מר פון שטרום הסיר את משקפי הקריאה שלו. "מעולם לא הבחנתי בהבדל משמעותי בטעם. לכל המים בבקבוקים תמיד יש אותו טעם, מבחינתי. עם זאת, אם אי פעם נגיע למשא ומתן סופי שלנו, נרצה לשמור על כל העובדים שלנו, ואנחנו רוצים שההטבות שלהם לא ייפגעו. אנחנו גם רוצים–"

הפסקתי להקשיב. שנתיים שאני רודף אחרי האיש הזה, ועדיין הייתי בדיוק במקום שבו התחלתי. וההפרעה שלו גם החזירה אותי למקום שבו התחלתי עם טארה.

בשלב שבו חזרתי להקשיב לשיחה וניהלתי מולו מלחמה שקטה על כך שהפריע למפגש שלי עם טארה, הוא ציטט מהאני מאמין שלו.

"מה אתה מנסה לומר, מר פון שטרום?" רציתי לחזור לחדר הישיבות בהקדם האפשרי. "תגיע לעיקר."

"אני רוצה עוד זמן לשקול את הצעתך ולחפש קונים אחרים. אולי מישהו מבני משפחתנו האחרים ירצה לנסות לנהל את העניינים."

"לגיטימי," אמרתי. נעמדתי והושטתי לו את ידי. "הפגישה הלכאורה דחופה הזאת הסתיימה."

"ותודה לאל על כך." אמרה אשתו בזעף וסירבה ללחוץ את ידי. "לפרוטוקול, הייתי מעדיפה הרבה יותר לדבר עם מיס לורן מעתה ואילך."

"תשובותיה יהיו זהות לתשובותיי."

"זה לא משנה," אמר מר פון שטרום והתעלם גם הוא מהיד שהושטתי אליו. "היא הרבה יותר אנושית משאתה תהיה אי פעם. תסלח לי על הביטוי, אבל אני בטוח שההורים שלך לא גאים במיוחד במניאק שהפכת להיות."

"ההורים שלי מתים, אבל אני בטוח שהם עדיין מתבוננים בי מלמעלה וגאים במיוחד במניאק שהפכתי להיות."

הוא הביט בי בחמלה מסוימת ונראה כאילו הוא עומד להתנצל, אבל אשתו משכה אותו החוצה מהחדר.

צלצלתי לקרוא לג'ורג' שהופיע במהירות. "ג'ורג'," אמרתי והבטתי בו. "הפגישה הזאת הייתה ההגדרה הקלאסית ל'לא מקרה חירום.' היית יכול לטפל בזה בעצמך."

"הם הופיעו רגע אחרי שקראתי לך," אמר ג'ורג' בדרכו החוצה. "מקרה

החירום הוא בקו אחד. מי שהתקשר אמר שזה עניין משפחתי."

חיכיתי מבולבל עד שהוא סגר את הדלת והרמתי את השפופרת. "כאן פרסטון פרקר. חסר לך שזה לא חשוב."

"זה חשוב, אדוני," אמר קול עמוק. "אבל אני חייב לומר לך, זאת לא שיחה שאני שמח לנהל."

"ועם זאת, הנה אנחנו כאן."

"קרתה תאונה מוקדם יותר היום בגשר טריבורו, אדוני. אחיך, ווסטון פרקר, נהרג."

שתיקה.

לא הייתי ממש בטוח מה לומר. שלפתי את הטלפון הנייד שלי והקלדתי "תאונה בוקר גשר טריבורו" בחלונית החיפוש של הדפדפן. עמוד מלא בכתבות הופיע. לא הצלחתי להביא את עצמי להקליק על אף אחת מהן.

"ארוסתו נהרגה גם היא בתאונה, אדוני," אמר הקול. "אולי אתה יודע איך ליצור קשר עם משפחתה?"

אפילו לא ידעתי שיש לו ארוסה. "לא."

"טוב, אני יודע שבטח הייתם קרובים–"

"לא היינו." קטעתי אותו. "לא היינו קרובים בכלל."

"אה. טוב, אחיך הקפיד מאוד על עדכון הצוואה שלו, ובתור נציג העיזבון שלו אני צריך שתפגוש אותי בבר־קפה רוזי-גאן שבהמשך הרחוב של המשרד שלך. הוא השאיר לך משהו חשוב."

ניתקתי את השיחה בלי לומר מילה נוספת. עמדתי קפוא וחסר תחושה ולא ידעתי בדיוק איך להרגיש.

אחי ואני לא דיברנו מעל לעשור, ואפילו כשדיברנו זה היה רק בשביל הורינו. הדבר המשותף היחיד בינינו היה המראה הזהה שלנו, כיוון שלמען האמת מעולם לא הסתדרנו. העניין של "הם תאומים! זה יעבור להם כשיתבגרו והם יהפכו לחברים הכי טובים" מעולם לא התרחש אצלנו, וכל מה שנשאר ממערכת היחסים שלנו זה כמה תצלומים מבוימים ישנים מאירועים חשובים.

התבוננתי בתצלומים מדי פעם. רציתי ליצור איתו קשר, אבל מעולם לא הצלחתי להביא את עצמי לעשות את זה. שמו גם מעולם לא הופיע ביומן השיחות שלי.

לא הצלחנו לבסס קשר במהלך שנותינו בקולג', וכשהורינו הלכו לעולמם זמן קצר לאחר שסיימנו את הלימודים, התקשרנו זה לזה רק בחגים. לאחר זמן מה

הפסקנו להתקשר לגמרי.

מעולם לא הודיתי בכך, אבל עקבתי אחריו דרך כתבות בעיתונות ובכל כתבי העת שעוסקים במלונות מטיילים, אבל זה הכול.

בתחושת בלבול, שלחתי לטארה אימייל מהיר וירדתי לרוזי-גאן.

הגעתי לקפה דקות אחדות לאחר מכן ופניתי ישירות לגבר בחליפה אפורה.

"אני פרסטון פרקר," אמרתי. "אתה הבחור שהתקשר אליי?"

"כן. אני האריס." הוא הושיט את ידו אבל לא לחצתי אותה. "שב, מר פרקר."

לא זזתי.

"בסדר, אם כך," הוא אמר ופתח את המחשב הנייד שמולו. "יש לי כמה דברים שתצטרך לחתום עליהם לפני שאוכל לתת לך את הדברים שאחיך השאיר לך."

"אנחנו לא אמורים לדון בלוויה שלו?"

"לא, אחיך הבהיר בצוואתו חד משמעית שהוא לא מעוניין בלוויה, אדוני." הוא הושיט לי חוזה סטנדרטי. רפרפתי במהירות על הפסקאות ואז חתמתי את שמי.

"בימים הקרובים מישהו מהמשרד שלי ייצור איתך קשר לגבי הגופה – שאותה אחיך ביקש לשרוף, יחד עם עניינים משפטיים נוספים, כיוון שאתה שאר הבשר הקרוב ביותר שלו. נצטרך לעבור על כל עסקיו ועל חוזים אחרים במשך זמן מה עד שהכול יהיה מסודר לגמרי. אגב, יש פה תערובת קפה מיוחדת בשם סדר. רוצה לטעום אותה?"

בהיתי בו.

"אוקיי." הוא כחכח בגרונו ושלף דף נייר ממעטפת מנילה. "אני פשוט אקרא לך מה הוא כתב, אתן לך את מה שצריך ואשחרר אותך."

"ויפה שעה אחת קודם."

"אם יקרה לי משהו, המכתב הזה מיועד לקרוב משפחתי היחיד שעודנו בחיים. אחי המניאק."

חייכתי. הייתה לי שורה זהה בצוואה עבורו.

"פרסטון, אני רוצה שתדע שתמיד הבנתי למה התנתקת ממני אחרי שאימא ואבא מתו. אף פעם לא היית מוצלח בהבעת רגשות או בהתמודדות עם צער, ואני לא חושב שלמשפחה או לחברים היה ערך בעיניך. מעולם לא היית מסוגל להעמיד אותם בראש סדר העדיפויות... אני יודע שתמיד היינו הפכים גמורים

מהיום שבו נולדנו, אבל תמיד אהבתי אותך ותמיד קיוויתי שתצליח."

"זה הסוף?" שאלתי. "הוא הוריש לי את המחשבות שלו?"

"לא." הוא הניד בראשו והמשיך לקרוא. "אני משאיר לך מכתב אישי עם דברים שהייתי צריך לומר לך קודם, ואת ויולט שלי." הוא שלף מחזיק מפתחות צמרירי בצבעי ורוד וחום שעליו חקוקות המילים "ויולט שלי."

"זה הנכס החשוב ביותר שלו?" שאלתי ולקחתי ממנו את מחזיק המפתחות. "אני אדאג לשמור אותו בכספת הבטוחה ביותר שלי. במחשבה שנייה, אין מישהו אחר שהוא היה מעדיף לחלוק את זה איתו?"

"זאת הייתה אמורה להיות ארוסתו, אדוני." הוא השפיל את מבטו. "אין לה קרובי משפחה חיים."

החנקתי אנחה. אחי היה הרבה יותר קטנוני ממני, אבל זה היה שפל. אפילו עבורו.

"אני מודה לך שהבאת אותי עד לכאן בשביל מחזיק מפתחות." הבטתי בשעוני וחשתי כאב לא מוכר בחזה. "בזבזת את זמני." התחלתי ללכת משם אבל הוא זינק ונעמד בדרכי.

"לא כל כך מהר, מר פרקר. ויולט היא לא מחזיק מפתחות."

"אז למה נתת לי אותו?"

הוא נאנח והרים את החוזה החתום. "לא קראת את האותיות הקטנות?"

"תמיד." הבטתי בהן שוב. "אני מסכים לטפל בכל העניינים הדרושים, לקבל כל מתנה ונכס משפחתי, וכמו כן אני מסכים, בתור שאר בשרו, לדאוג לכל היורשים של עזבונו של ווסטון פרקר, להלן העיזבון..." משכתי בכתפיי. "לאחי לא היו ילדים."

עיניו נפערו. "לא הייתם קרובים בכלל, מה?"

לפני שהספקתי להגיד לו לעוף מדרכי, גבר נוסף בחליפה אפורה נכנס לקפה, אוחז בידה של פעוטה־חובקת־דובון צעצוע.

הסתכלתי במחזיק המפתחות שבידי וקלטתי שהוא העתק של אותו דובון. הקמע הנוסף במחזיק המפתחות היה תמונה של הילדה הקטנה שפסעה לעברי.

מה, לעזאזל? הרגשתי כאילו העולם עצר מלכת. לאחי יש בת?

זה דבר אחד להחביא ארוסה, אבל בת?

כאב פועם התפשט בחזי, וקיוויתי שכל זה רק חלום רע.

הילדה הקטנה התבוננה סביבה מבולבלת מעט, אבל אז עיניה פגשו בעיניי. היא בהתה בי ואני בהיתי בה בחזרה.

ככל שהסתכלתי בה יותר, כך הבנתי שעינינו זהות. ירוק אזמרגד עם רסיסי אפור בהיר.

"בואי, ויולט." הגבר השני הוביל אותה קרוב יותר ואז הצביע עליי. "את יודעת מי האיש הזה?"

היא הנהנה. "הוא התאום של אבא שלי. דוד פרסטון."

מצמצתי, המום לחלוטין מהעובדה שהיא ידעה מי אני. כמו כן, לא הייתי בטוח איך אני מרגיש לגבי ה"דוד".

"את יודעת איפה דוד פרסטון גר?"

היא הרימה אליי את מבטה ואז הביטה בדובון שלה. "הוא גר בדוב שלי."

"לא, הוא גר כאן בניו יורק. בדיוק כמוך וכמו אבא שלך."

הרגשתי פרץ של רגשות אשמה. אפילו לא ידעתי שאחי עבר לניו יורק. חשבתי שהוא עדיין מתגורר בקליפורניה.

"את תגורי איתו קצת, בסדר?" הגבר בחליפה עדיין דיבר. "את מבינה מה אני אומר לך?"

היא הנהנה ואני הנדתי בראשי.

"אני לא חושב," אמרתי. "אין לי מושג ירוק איך מטפלים בילדה."

"אז אתה עומד ללמוד." מר האריס טפח על כתפי.

"לא יכול להיות שכל מה שצריך לעשות הוא למסור אותה לאדם זר בבר. איפה שירותי הרווחה?"

"אתה שאר בשר שלה, מר פרקר." הוא הנמיך את קולו. "אתה קרוב המשפחה היחיד שנשאר לה. אין לה מושג מה קרה להורים שלה, וחשבתי שבן משפחה צריך להיות זה שיספר לה."

"מה?" האשמה בחזי הפכה במהירות לכאב מוכר שהכרתי טוב מדי.

"האנשים שלי יתקשרו בימים הקרובים לאנשים שלך, כדי להעביר עוד מידע על מצב עסקיו של אחיך וכל הדברים שהשאיר לוויולט," הוא אמר והתעלם משאלתי. "אשת הקשר העיקרית שלך היא העוזרת המנהלית שלך? מיס טארה לורן?"

"כן."

"תוכל להוציא את הטלפון שלך ולתת לי את כתובתה ואת מספר הטלפון שלה בבית?"

"יש לה שלושה מספרי טלפון ושתי כתובות," אמרתי ודקלמתי את כולם מהזיכרון. "אם זה מקרה חירום אמיתי ואתה לא מצליח להשיג אותה, נסה את

החברה הטובה ביותר שלה, אווה סנדרס, במספר 555-1703."

"וואו." הוא חייך, כאילו לא הפך כרגע את עולמי על פיו. "אני אפילו לא יודע את המספר של החברה שלי בעל פה. מאוד מרשים שאתה יודע את הפרטים של כל העובדים שלך בצורה כזאת."

"אני לא יודע כלום על ילדים." בהיתי בוויולט. "אני מתכוון לזה."

"אבא שלי מגיע?" שאלה ויולט. "אימא אמרה שהוא יקנה לי גלידה אם אני אתנהג יפה היום."

שלושתנו התבוננו בה. איש לא העז לענות.

"נהיה בקשר, מר פרקר." מר האריס טפח שוב על גבי והושיט לי תיקייה ענקית שעליה כתוב ויולט רוז פרקר. "למרבה הצער, אני צריך עכשיו ליצור קשר עם מישהו בנוגע לעיזבון אחר, אבל אני מאוד משתתף בצערך."

החליפה השנייה הביט בי בחמלה ואז שניהם יצאו מבית הקפה – והשאירו אותי עם הפעוטה.

בלי להוריד ממנה את העיניים, סימנתי למלצר.

"כן, אדוני?" הוא התקרב אליי.

"אני צריך וויסקי. כפול. עכשיו."

"אדוני, אנחנו לא יכולים להגיש לך שום דבר עד שתוציא את התינוקת שלך מהמקום."

"איזו תינוקת?"

הוא הצביע על ויולט.

"אתה מגזים," נאנחתי. "ויולט, בת כמה את?"

"שלוש וחצי!" היא אמרה בגאווה.

"היא בת שלוש וחצי," אמרתי. "היא לא תינוקת."

"אדוני, אתה לא יכול להביא תינוקת לבר."

"אני לא הבאתי אותה לפה בכלל."

"כללים הם כללים, אדוני." הוא הרים את ידיו בכניעה והלך משם.

ויולט לחשה משהו לדוב שלה ואז התקרבה אליי. "דוב ואני רעבים. אנחנו יכולים לקבל פיצה?"

לא אמרתי כלום. הייתי המום לגמרי מאירועי היום.

עברתי מכמעט לשכב עם טארה בחדר הישיבות, ללאבד את אמונו של פון שטרום, ללהיות דוד - והכול בשעה אחת.

"אני ממש רעבה, דוד פרסטון." משכה ויולט במכנסיי. "ואני צריכה פיפי."

אלוהים אדירים.

תשע עשרה

טארה

התהפכתי במיטה במטוסו הפרטי של פרסטון ולא יכולתי לישון. כל מה שחשבתי עליו היה האופן שבו הביא אותי לאורגזמות רבות באמצעות פיו לפני כמה ימים. האופן שבו רציתי שיחזור לחדר ויסיים את הדברים כפי שהבטיח.

מצד אחר, ברגע שכתב לי על כך שאיאלץ לטוס ללונדון בלעדיו, ידעתי שמשהו מאוד לא בסדר. הוא מעולם לא החמיץ פגישה בינלאומית ומעולם לא העביר יום בלי ליצור איתי קשר, אז ארבעה ימים היו בפירוש שיא.

חלק בי רצה ליצור קשר ולשאול אם הוא בסדר, אבל נכוויתי כל כך הרבה פעמים כששאלתי על חייו האישיים. אלוהים, עדיין כעסתי על חלק מהדברים שאמר לפני שלשונו המיומנת גרמה לי לשכוח אותם.

לא הצלחתי להבין איך היה יכול לומר שעשה כל כך הרבה דברים עבורי. למעט הבונוסים בעבודה וההנחה על הדירה.

התיישבתי, פתחתי את הלפטופ שלי וקראתי את האימייל שהייתי אמורה לשלוח לו בשבת. פה מדהים או לא, עדיין רציתי לעזוב, ולא הייתה לי שום כוונה להפסיק לנסות. קראתי אותו שוב פעם אחת אחרונה ולחצתי על מקש שְׁלַח, ברגע שהמטוס התחיל להנמיך לקראת הנחיתה.

נושא: החוזה שלי

מר פרקר,

אני מקווה שהכול בסדר. אני מבינה שעשיתי טעות שלא קראתי את האותיות הקטנות בחוזה ההעסקה שלי, אבל בכל זאת אני מעוניינת לעזוב את החברה שלך. הקדשתי לך שתיים מהשנים היפות ביותר בחיי ואני מרגישה שלכל הפחות תוכל להתגמש ולשחרר אותי.

ברצוני לשוחח איתך על הנושא בהקדם האפשרי.

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנב"ל פרסטון אינטרנשיונל

תשובתו הגיעה לאחר שניות בודדות.

נושא: השב: החוזה שלי

מיס לורן,

הבול לא בסדר.

בן, עשית טעות שלא קראת את האותיות הקטנות בחוזה ההעסקה שלך, ומבחינת החוק אני לא מחויב להתפשר.

עם זאת, יש לי מצב חירום ואני זקוק לעזרתך.

אם תסכימי לסייע לי בבך (ובבמה נושאים אחרים), אשחרר אותך מהחוזה שלך.

תפגשי אותי בדירה שלי כשתחזרי.

פרסטון פרקר

מנב"ל ובעלים, פרקר אינטרנשיונל

קראתי את האימייל פעמים אחדות בזו אחר זו, מרוב הלם שהוא מוכן לשחרר אותי. כיביתי את הטלפון, הדלקתי אותו מחדש וקראתי את המכתב שוב כדי לוודא שעיניי לא מתעתעות בי.

לא בזבזתי זמן ואמרתי לנהג להסיע אותי במהירות לדירתו ברגע שירדתי מהמטוס. עליתי במעלית לקומה שלו והתכוננתי למה שיהיה בתקווה, מקרה חירום אמיתי.

מהיכרותי איתו, זה בטח לא.

נקשתי על הדלת חמש פעמים והמתנתי לתשובה. כשנקשתי שוב, הוא פתח את הדלת במכנסי ג'ינס כהים וחולצה שחורה שנצמדה לשריריו בכל המקומות הנכונים. הוא סקר את השמלה הקצרה בצבעי בז' ואפור שלבשתי, ושפתיו התעקלו בחיוך סקסי.

"אמרת לי שאיבדת את השמלה הזאת לפני חודשים," אמר.

"לא, אמרתי שאני לא מוכנה ללבוש אותה שוב, מפני שכשלבשתי אותה לא הפסקת לבהות בי."

הוא עדיין בהה. "היכנסי."

"לפני שאני נכנסת, אני צריכה להגיד משהו."

"אני מקשיב."

"אני רק רוצה שתדע שמה שקרה איתי בחדר הישיבות לא יכול לקרות שוב. "

"סליחה?" הוא הרים גבה.

"אתה יודע על מה אני מדברת." אמרתי והנמכתי את קולי. "אסור שזה יקרה שוב, ואני לא אתן לזה לקרות."

"את מתייחסת לכל הטעויות שעשית בסימולציה שלך, או לעובדה שצרחת 'אל תפסיק' בזמן שאכלתי את הכוס שלך?" הוא בחן אותי מלמעלה למטה. "אני צריך שתהיי קצת יותר מדויקת לגבי מה 'זה' בדיוק..."

"שניהם. שניהם 'זה'."

"זה לא הגיוני." הוא חייך. "את אומרת שלא נהנית לגמור לי בפה?"

הסמקתי. "זה לא העניין."

"תעני לשאלה." הוא צמצם את עיניו לעומתי. "נהנית לגמור לי בפה? שלוש אורגזמות לא הספיקו?"

לא אמרתי כלום.

"הייתי מעדיף שנהיה במשרד שלי, כדי שאוכל להשכיב אותך על השולחן שלי ולמנוע ממך לזוז כל כך הרבה, אבל כיוון שאת לא מעוניינת בזה יותר..."

קולו נמוג בגיחוך, והוא פתח את הדלת מעט יותר והזמין אותי להיכנס.

הוא הוביל אותי אל חדר האוכל. הבחנתי בכתם סגול ענקי על הספה האיטלקית החביבה עליו.

בבקשה אל תגיד לי שקראת לי לכאן כדי למצוא דרכים לנקות לך את הספה.

הוא מזג לי כוס יין וישב מולי ליד השולחן, אבל לא אמר דבר. הוא פשוט בהה בי וחרמן אותי יותר ויותר עם כל דקה שחלפה.

"זה באמת מקרה חירום?" שאלתי. "או שאתה מנסה לגרום לי לשכב איתך בתמורה לשחרור מהחוזה שלי?"

"שנינו יודעים שאני לא צריך להביא אותך לדירה שלי כדי לנסות את זה, טארה." חיוכו דעך באיטיות והוא כחכך בגרונו. "זה באמת מקרה חירום."

"מישהי חדשה ומיוחדת נכנסה לחיי," אמר לבסוף. "זה היה פתאומי ובלתי צפוי, אבל כבר יש לי רגשות כלפיה. רגשות שאני לא מצליח להסביר, אבל אכפת לי ממנה מאוד. אני רוצה שמערכת היחסים החדשה שלנו תצליח, מכיוון שמדובר במחויבות ארוכת טווח מבחינתי, אבל אני צריך עזרה בהתאמתה לאורח

החיים שלי."

דקירת קנאה פגעה בי ישר בחזה. לקחתי את כוס היין שלי ושתיתי את כולה בלגימה אחת.

"אני צריך שתעזרי לי לתכנן כמה דברים עבורנו, ושתמצאי לעצמך מחליפה בפרקר אינטרנשיונל. לאחר מכן, אם את כל כך נחושה בדעתך לעזוב, אשחרר אותך בעוד שישה שבועות."

"אני לא אתכנן את החתונה שלך. לעולם."

"מה?" הוא נראה מבולבל.

"אני גם לא אתכנן את מסיבת האירוסין שלך." לא הצלחתי להפסיק לדבר. "ואם אתה חושב לרגע שאני לא אספר לארוסת הבזק החדשה הזאת, שהפה שלך היה עליי לפני כמה ימים ושדיברת פה במסדרון שלך על לעשות את זה שוב, אז אתה טועה טעות חמורה. טעות חמורה."

הוא הביט בי כאילו יצאתי מדעתי. ואז אותו חיוך מזמין סטירה שחצי אהבתי וחצי שנאתי עלה על פניו. כמעט הרמתי את ידי כדי למחות אותו מפרצופו.

"דיברתי על האחיינית שלי," הוא אמר.

מה? "אה." לחיי התחילו לבעור. "לא ידעתי שיש לך אחיינית."

"גם אני לא." הוא השתתק ובפעם הראשונה אי פעם נראה פגיע. "אחי הלך לעולמו והשאיר אותה באחריותי." הוא הסיט ממני את מבטו והבחנתי בערמת הספרים בקצה השולחן: לגדל ילדים, טיפול בפעוטות, אבות והורים יחידניים, איך לאזן קריירה ומשפחה.

בדיוק באותו רגע, טופפה אל החדר פעוטה יפהפייה חומת שיער ובידה סוכריה על מקל אכולה למחצה. "דוד פרסטון, אני יכולה לקבל עוד אחת?"

כשהתקרבה, ראיתי שעיניה היו באותו גוון יפהפה כמו שלו. פיה היה מכוסה בסוכר אדום וכחול.

הוא הסיר בשבילה את העטיפה מסוכרייה חדשה והיא חייכה והביטה בי. "ברח לי על הספה היום," אמרה.

זה מסביר את הכתם.

מתוך הרגל, שלפתי את הטלפון כדי לטפל במצב. הפניתי את תשומת ליבי בחזרה אליה וסימנתי לה להתקרב. "איך קוראים לך?"

"ויולט." היא חשבה לרגע. "ויולט רוז פרקר."

"זה שם מקסים."

"תודה! איך קוראים לך?"

"טארה." השתהיתי בדיוק כמוה. "טארה רוז לורן."

"אני אוהבת את השם שלי יותר מאת שלך."

"גם אני." צחקתי. היא הסתובבה וביקשה מפרסטון לפתוח לה עוד סוכריה על מקל.

לאחר שהסכים והיא הלכה משם עם שתי סוכריות חדשות, נאנחתי. "כמה סוכריות היא אכלה היום?"

"אני לא יודע. אולי עשרים."

"אולי עשרים? יצאת מדעתך?"

"לא, אבל לא סיימתי לקרוא את למה לצפות כשלא מצפים לפעוט. מתחשק לך לשתף אותי בסיכומים שלך?"

גלגלתי את עיניי, צעדתי למטבח שלו ופתחתי את המקרר. כל המדפים היו מלאים בבקבוקי מים, קינוחים ויין. שום דבר שמתאים לפעוטה. נכנסתי לאחד מחדר האורחים העצומים שלו והבחנתי שהוא עדיין ריק בדיוק כפי שהיה כשהתחלתי לעבוד עבורו.

"אתה צריך להפוך את חדר האורחים הזה לחדר בשבילה." אמרתי כשחזרתי לסלון. "זאת תהיה התחלה טובה לחיים החדשים שלה."

לפני שהספקתי לשאול מתי התכוון לקנות מצרכים, שמעתי קולות השתנקות מבשרי רעות. ואז הקאה.

"אני לא מרגישה טוב." ויולט דידתה לחדר והרימה את עיניה אל פרסטון. "כואבת לי הבטן."

נאנחתי. "אתה יכול לקרוא לנהג שלך ולהביא את כיסא הבטיחות שלה, בבקשה?"

"הנהג בדרך," הוא אמר והקיש בטלפון שלו. "איזה כיסא בטיחות?"

ויולט הקיאה שוב לפני שהספקתי לענות לו.

עשרים

פרסטון

שעתיים מאוחר יותר הנחתי את כיסא הבטיחות החדש של ויולט ליד השידה שלי. רשמתי לפניי להשתמש במפתח הצמרירי שאחי השאיר לי כדי לקחת דברים מדירתו מאוחר יותר.

ויולט שכבה מתחת לשמיכה במיטה שלי, ושתתה ג'ינג'ר אייל בקשית מיוחדת ללגימות קטנות כשדמעות זולגות על פניה. כאילו גם הדובון שלה חולה, היא הגישה את הקשית לשפתיו כל כמה דקות.

טארה מחתה בממחטת נייר את הדמעות מפניה של ויולט והנידה בראשה לעברי. "שכחת לציין את כל שאר הדברים שנתת לה לאכול בימים האחרונים."

"לא חשבתי שיש בעיה עם פיצה."

"אין," היא אמרה. "אבל היא לא יכולה לאכול פיצה כמה ימים ברצף עם סוכריות על מקל לארוחת בוקר, ולא משנה כמה פעמים היא תבקש."

הדוב ביקש.

"נרשם." התבוננתי בה מודדת לוויולט חום ומכריחה אותה לאכול את הכף האחרונה ממרק העוף עם האטריות. היא שמרה את התרופה בטעם ענבים לסוף, ואמנם ויולט התעקשה שהיא לא עייפה, אך נרדמה כעבור דקות אחדות.

עמעמתי את האורות וסימנתי לטארה לבוא אחריי לסלון. היא התיישבה על הספה שלי, פתחה את המחשב הנייד שלי והקלידה את הסיסמה.

"מתי תספר לה על ההורים שלה?" שאלה.

"מתישהו השבוע." עדיין התלבטתי באיזו גישה לנקוט. "מקום טוב יותר" אף פעם לא התאים לי, "בגן עדן" פשוט יביא לשעות על גבי שעות של שאלות איפה הוא נמצא בדיוק, ו"נהרגו" נראה לי אכזרי שלא לצורך.

"אתה צריך למצוא לה מטפלת זמנית בינתיים," אמרה טארה. "אני אשיג כמה המלצות, ואז היא תוכל לשמור עליה בסוויטה הפרטית שלך במשרד בזמן שאתה עובד, עד שתמצא מישהי קבועה שתוכל להשגיח עליה כאן. אתה גם צריך

להביא לכאן בדחיפות מעצבת פנים ולסדר לה חדר. היא צריכה מקום משלה ולהתרגל לגור איתך." היא המשיכה למנות את כל הדברים שוויולט תצטרך. כשסיימה, השעה הייתה מעט אחרי חצות.

"אתה צריך ממני עוד משהו הלילה?" היא שאלה.

"אני צריך שתהיי בת הזוג שלי לגאלה של מר ניו יורק בסוף השבוע."

"לא. אני עדיין חושבת שזה לא יהיה–"

"הולם?" גלגלתי את עיניי. "המילה הזאת עפה מהחלון בחדר הישיבות, ואני מאוד בספק שלמישהו יפריע אם תהיי בת הזוג שלי. אם לא שמת לב, את איתי כל הזמן."

"בסדר. אז כל מה שאני צריכה לעשות זה לעזור לך עם ויולט במשך שישה שבועות, למצוא לי מחליפה וללכת איתך לגאלה בסוף השבוע, ואז אוכל להשתחרר מהחוזה. יש אותיות קטנות?"

"אין אותיות קטנות." הושטתי אליה את ידי. "זאת הצעה כנה בעל פה, ואני מבטיח לדבר איתך בכנות לגבי הכול עד שהעסקה תסתיים."

"אני אעשה אותו דבר." היא לחצה את ידי וקמה ללכת למעלית הפרטית שלי.

הלכתי אחריה ולחצתי על הכפתור למטה. "תודה."

"מה**?**" היא הסתכלה עליי כאילו ראתה רוח רפאים. "מה אמרת לי?"

"אמרתי תודה. למה את מסתכלת עליי ככה?"

"כי אף פעם לא אמרת לי את זה. מעולם."

דממה.

"טוב, התכוונתי לזה." התבוננתי בה כשנכנסה למעלית. "תודה רבה, על הכול."

"בבקשה."

עשרים ואחת

טארה

אותו סוף שבוע

נשכתי את לשוני בפעם המי-יודע-כמה באותו ערב. אני לא יודעת למה חשבתי שנוכחותה של ילדה בחייו של פרסטון תרכך אותו קצת. עכשיו הייתי בטוחה שהוא תמיד יהיה מניאק. אפילו אחרי שהשגתי לו את המטפלת הטובה ביותר בעיר, שכרתי את המעצבת הטובה ביותר לחדר הילדים, ווידאתי שמישהו בכל תחום יוכל לעזור לו בכל דבר שוויולט עשויה להזדקק לו, הוא עדיין היה אותו פרסטון.

בקושי דיברנו מאז שהוא לקח אותי לגאלה ודאג להציג אותי בפני כולם בתור "העוזרת המנהלית שלי שעוזבת ולא תהיה פה עוד הרבה זמן." לא הייתה טיפת הומור בקולו כשאמר את זה, ואם האדם שמולו חשב שזאת בדיחה, הוא הוסיף ואמר, "קשה למצוא עובדים טובים בימינו..."

הרגשתי שהיה טיפשי מצידי להקדיש חצי יום להכנות לאירוע הזה, בתקווה שיחמיא לי לפחות.

הוצאתי יותר מאלפיים דולר על שמלת מיני בתפירה אישית בצבעי ורוד ואפור, ועל זוג נעלי סטילטו כסופות ומנצנצות חדשות של כריסטיאן לובוטין. האיפור שלי היה מושלם והשיער שלי גלש בתלתלים והיה אסוף בסיכות מנצנצות בהתאמה אישית.

בתחושת עלבון, הוצאתי את הטלפון שלי ושלחתי הודעת טקסט מהירה לאווה.

אני: תשכחי מכל מה שאמרתי על זה שאולי יש לאיש הזה צד רך יותר. הוא התנהג אליי כמו חרא כל הערב, ואני לא יכולה לחכות עד ששת השבועות שלי יעברו.

אווה: אל תיתני לו להתנהג אלייך בצורה כזאת עוד רגע אחד נוסף. עופי משם. אני אתקשר אלייך בשאנחת בצרפת מחר.

"נחמד לראות אותך עם מישהי באירועים האלה לשם שינוי, פרסטון." מנכ"ל רשת מריוט נעמד מולי בדיוק כשהחזרתי את הטלפון למקום. "נחמד לפגוש אותך פנים אל פנים, מיס לורן. שמעתי עלייך דברים נהדרים."

"שמעת שהיא עוזבת?" שאל פרסטון.

"לא שמעתי." מנכ"ל מריוט חייך ושלף כרטיס ביקור. "מאחר שהוא הזכיר זאת, אשמח אם תשקלי לעבוד איתנו."

"טוב, כל עוד מי שאני כפופה לו הוא לא מניאק, אני אשקול את זה בחיוב."

עיניו התרחבו ואני הסתובבתי ופניתי לעבר היציאה.

פרסטון הופיע לצידי כעבור שניות אחדות, מתאים את צעדיו לצעדיי. "הגאלה עוד לא הסתיימה, טארה."

לא עניתי. המשכתי ללכת.

"טארה–"

"מיס לורן בשבילך, לנצח." הסתובבתי אליו. "מספיק גרוע שבזבזתי שנתיים מחיי כשעבדתי בשבילך והתייחסת אליי כמו לזבל, אבל לא אתן לך להרוס את ששת השבועות האחרונים שלי. סיימתי לצפות למשהו ממך וסיימתי עם היום. מספיק." הלכתי משם בסערה כשהוא בעקבותיי.

כשהגעתי ללובי הוא תפס מאחור במרפקי ומשך אותי לחדר השירותים הקרוב ביותר.

"סיכמנו שאת תשתתפי איתי באירוע," לחש בזעם. "זה אומר שאת הולכת כשאני הולך. זה גם אומר–"

"לך להזדיין," קטעתי אותו ונעצתי בו מבט זועם. "שמעת מה אמרתי לך כרגע? אני איתך סיימתי. אני אעזור לוויולט בששת השבועות הקרובים כי היא תחת אחריותך, למרבה הצער, אבל אני אעשה את המינימום הנדרש בכל דבר אחר." עכשיו כבר רתחתי. "אני שונאת אותך."

הוא שחרר את המרפק שלי. "את שונאת אותי?"

"לא דיברתי ברור?" ניסיתי להתרחק ממנו אבל הוא תפס במותניי וריתק אותי למקומי.

אישה נכנסה לשירותים והתקרבה לכיור. היא קלטה אותנו במראה ויצאה במהירות.

פרסטון ניגש לדלת ונעל אותה. לאחר מכן התקרב אליי והכריח אותי לסגת לאחור, עד שהישבן שלי נלחץ אל מתלה המגבות.

הוא הביט מטה אל השמלה שלי והצמיד את מצחו למצחי. "אני יודע למה

את כועסת עליי, טארה."

"אמרתי לך לא לקרוא לי ככה יותר."

"רצית שאגיד לך שאת נראית פאקינג סקסית הערב?" הוא העביר את אצבעו לאורך עצם הבריח שלי והלהיט את קצות העצבים שלי. "שאגיד עד כמה הייתי רוצה שנישאר בדירה שלך, כדי שנוכל לסיים את מה שהתחלנו בחדר הישיבות במקום לבוא לכאן?"

"לא."

"כן." שפתיו רפרפו על שפתיי. "ידעתי שלא תסכימי לזה – למרות שאת יודעת היטב שאת רוצה. אני בטוח שאין לך מושג כמה קשה להתמודד עם זה שרוצים מישהי מסוימת במשך יותר משנתיים."

"רציתי שמישהו מסוים יתנהג אליי כראוי במשך יותר משנתיים," סיננתי. "תאמין לי, אין לך מושג כמה קשה להתמודד עם זה."

"לפרוטוקול, הוא מעולם לא שנא אותך."

"חבל שלעולם לא אוכל לומר אותו דבר."

"חשבתי שקבענו שנהיה כנים זה עם זה בשבועות האחרונים?"

"אני כנה."

ידו החליקה בין רגליי והוא העביר אותה על פני הכוס שלי. "לפי התחושה פה, בכלל לא נראה שאת שונאת אותי."

"זה לא אומר כלום. אני מעבר לשנאה בשלב הזה."

הוא צמצם את עיניו ונשך את שפתי התחתונה. "תוכיחי."

הוא הצמיד את שפתיו לשפתיי והשקר שלי החזיק מעמד שתי שניות שלמות, כיוון שלא הייתה לי ברירה אלא להתמסר לו. כרכתי את זרועותיי סביב צווארו ונאנחתי כשהעביר את ידיו במעלה שמלתי.

פרסטון נישק אותי בפראות. עיניו נשארו צמודות לעיניי, אבל הוא לא נתן לי כל הזדמנות להכתיב את הקצב. הוא שלט בלשוני בלשונו, ומחץ את הישבן שלי בכל פעם שניסיתי להוביל.

הוא תלש את שפתיו משפתיי וצעד לאחור. "תסתובבי." הוא אחז במותניי וסובב אותי כשפניי מופנות למראה באורך מלא, כך שהשתקפותנו היו ממש מולי.

הוא נעץ בי מבט דרך המראה ופתח באיטיות את הרוכסן בגב שמלתי – ונתן לה ליפול לרצפה בערמה של משי. הוא פתח את החזייה שלי והוריד אותה מכתפיי, ואז נתן לה ליפול בדיוק באותה איטיות. הוא החליק מאחור על תחתוני

התחרה שלי, קרע אותם עליי, והכניס אותם לכיסו.

עמדתי עירומה לחלוטין בנעלי סטילטו מול המראה, והתבוננתי בו כששתל נשיקות חזקות וגסות על עצם הבריח שלי. הרגשתי אותו נושך את עורי בכל פעם שהשמעתי קול.

"תתכופפי ותחזיקי בשיש." לחש ונשך את עורפי.

בלעתי רוק, רכנתי קדימה ותפסתי בשיש הקר.

הצצתי אל הרצפה, אבל הוא כרך את אצבעותיו בתוך שערי ומשך את ראשי בעדינות כלפי מעלה, כך שפניי הופנו שוב למראה.

"אני רוצה שתשאירי את העיניים שלך עלינו," אמר ופתח את אבזם חגורתו בידו השנייה. "כדי שתוכלי לראות עד כמה תמיד שנאת אותי."

"אני תמיד אשנא אותך."

פרסטון גיחך ושחרר את שערי. הוא הוציא מכיסו קונדום ורק אז נתן למכנסיו ליפול לרצפה. הוא פרש את כף ידו על גבי ונעץ את ברכו בין ירכיי כדי לפשק את רגליי מעט יותר.

בלי הסיר את עיניו מעיניי במראה, הוא לבש את הקונדום בנחת – מגלגל אותו באיטיות על כל אורך איברו העצום. כשסיים, אחז בירכיי והצמיד את קצה איברו לפתח הרטוב שלי. הוא התחכך בי בהתגרות במשך שניות אחדות, ורק אז התחיל למלא אותי סנטימטר אחרי סנטימטר.

הוא אחז בי בחוזקה, ועשיתי כמיטב יכולתי לשמור על ארשת פנים חתומה במראה. ניסיתי לא לתת לו את הסיפוק שבידיעה כמה טוב היה לי להרגיש אותו בתוכי.

נשכתי את השפה התחתונה כדי להחניק את גניחותיי, ושנאתי את העובדה שהוא יודע שהוא יכול לקרוא אותי בקלות. ששנתיים של מתח מיני בינינו התפרקו סוף סוף בדו קרב כוחני ומלא תשוקה.

"אהה..." לא יכולתי לעצור את עצמי מלצעוק כשסוף סוף כולו היה בתוכי. "אלוהים אדירים..."

בלי התראה הוא יצא ממני וחדר בחזרה – בעוצמה שכמעט הפילה אותי לרצפה. לפתתי את השיש חזק יותר והפכתי מגורה עוד יותר כשהתבוננתי בבבואתו במראה הולמת בי שוב ושוב.

צליל גופו הנחבט בגופי הדהד מהקירות ועקבי הסטילטו שלי שרטו את הרצפה בכל פעם שנכנס לתוכי שוב.

הוא שחרר את ירכיי ועבר ללטף את שדיי ולמולל בעדינות את הפטמות שלי.

"לעזאזל, פרסטון..." מלמלתי והתבוננתי בו תופס בעלות על גופי בשני מקצבים שונים.

לפתע הרים את ידי השמאלית מהשיש והצמיד אותה לכוס שלי.

"תיגעי בדגדגן שלך בשבילי," לחש והעביר את ידו השמאלית לשערי, כדי למשוך בו בחוזקה. "עכשיו."

הורדתי את ידי והעברתי שתי אצבעות סביב הדגדגן.

"כך את רוצה שמי שאת שונאת יתנהג אלייך?" הוא סינן, נועץ בי מבט דרך המראה. בהבעתו היו מעורבבים כעס, תאווה, ומשהו אחר שלא הצלחתי בדיוק לפענח.

"זה מה שרצית?" שאל בקול מעט קשוח יותר.

לא הייתה לי הזדמנות לענות. כל מה שיכולתי לעשות הוא לגנוח כשזיין אותי חזק יותר ויותר.

"תגידי לי!" הוא נהם ומשך בשערי עד שראשי נטה למעלה והכוס שלי רטט כנגד הזין שלו. "את עדיין שונאת אותי?"

לא הצלחתי להוציא דבר מבין שפתיי מלבד אנחות.

"מיס לורן," הוא אמר בחיקוי של נימת קולי מקודם. "את עדיין שונאת אותי?"

"אני... אני עומדת לגמור," היה כל מה שהצלחתי להגיד.

תנועותיו נעשו חזקות עוד יותר ואליהן הצטרפו סטירות על הישבן שלי. חשתי כיצד רגליי קורסות תחתיי. אחזתי את השיש בשתי ידיי וניסיתי להתנגד, אבל הרגשתי את האורגזמה גוברת עליי.

צעקתי את שמו, עצמתי את עיניי וחשתי איך גלי עונג מציפים את גופי בזה אחרי זה. הרגשתי אותו מייצב אותי, חשתי כיצד חדר אליי עוד כמה פעמים, הגיע לפורקן וקרא בשמי בקשיחות.

מבטינו הצטלבו במראה ונותרנו מחוברים דקות אחדות. היינו ספוגי זיעה

ונראינו כמו אחרי זיון. ידעתי שאין סיכוי שנוכל לחזור לגאלה בלי לעורר חשד.

בלי לומר מילה הוא הרים את מכנסיו. ואז הרים את החזייה שלי והלביש אותה על שדיי באיטיות. הוא רכס אותה והצמיד נשיקה לגבי, ואז עזר לי ללבוש את השמלה.

"הנה," הוא אמר, פשט את המקטורן והניח אותו על כתפיי.

הוא חגר את חגורתו והביט בי. "לא ענית לשאלה שלי."

"שאלת יותר מאחת."

הוא החליק את שערי. "את יודעת על איזו שאלה אני מדבר, טארה."

"לא, אני לא שונאת אותך, פרסטון... לא כל כך."

"הממ." הוא הצמיד את ידו לגבי התחתון והוביל אותי לדלת.

כשפתח את המנעול, קלטתי שמאחורי הדלת יש תור ארוך של נשים ממתינות. הרגשתי את לחיי מאדימות והשפלתי את מבטי.

פרסטון צחק צחוק גרוני והוביל אותי ליציאה.

"מר פרקר! מר פרקר!" נעמדה מולנו כתבת בלונדינית. "אני כתבת ממדור הרכילות, רציתי לדעת אם יש לך משהו לציטוט להגיד על היותך בין חמשת המועמדים הסופיים למר ניו יורק השנה."

"אמרתי לך שוב ושוב מה אני חושב על חמשת המועמדים שלכם."

"ואם אגיד לך שאתה אחד מהשניים הסופיים, תיתן לי ציטוט?"

"אני אתן לך ציטוט כשאהיה מספר אחת."

"אז תוכל לומר לנו מי בת הזוג שלך הערב? היא נראית לי מוכרת, אבל אולי תאפשר לנו הצצה קטנה למצב מערכת היחסים שלך?"

פרסטון הוביל אותי על פניה ואל הרכב שלו. הוא נתן לי להיכנס ראשונה והחליק פנימה אחריי.

"לדירה שלי, סיימון," אמר והביט בי. "ואני צריך שתרים את המחיצה, בבקשה."

"כן, אדוני." המחיצה התגלגלה באיטיות אל התקרה וסיימון הגביר את המוזיקה מלפנים.

עברנו שני גושי בניינים לפני ששפתיו נצמדו לשפתיי וידיו התפתלו בשערי.

הוא פתח את החגורה שלו והוציא קונדום, ואז לחש, "אני רוצה שתרכבי על הזין שלי כל הדרך הביתה."

גחנתי מעליו ולקחתי את הזין שלו אל תוך פי – מפתיעה אותו לגמרי.

הנעתי את ראשי מעלה ומטה באיטיות, אחזתי בבסיס איברו והאזנתי לאנחת העונג שלו.

"לעזאזל..." הוא פיתל את ידיו בשערי. "טארה."

העברתי את לשוני במעגלים על הכיפה שלו ואז החלקתי אותו עמוק יותר במורד גרוני. הזין שלו התקשה עוד יותר בפי אבל לא האטתי.

נשימתו נעשתה כבדה יותר ככל שעינגתי אותו, וחשתי ברגליו נדרכות מתחתיי.

"אם את לא רוצה לטעום אותי או לתת לי לגמור לך בפה," הוא אמר בלחש, "את צריכה לזוז."

לא זזתי. לקחתי את כל אורכו במורד גרוני שוב, ואחזתי בברכיו כשגמר בפי. בלעתי כל טיפה.

הוא משך אותי אליו באיטיות והביט בעיניי. הוא נראה כמתרשם עמוקות, ונעץ בי מבט שאמר שאנחנו רק מתחילים להתחמם הלילה.

כשהגענו לבניין שלו, נכנסנו למעלית הפרטית והתנשקנו כאילו אנחנו מנסים לפצות על הזמן שאיבדנו. היה שמץ של חרטה בעיניו, ותהיתי אם הוא יכול היה לראות רגש דומה בעיניי.

כשלנו החוצה מהמעלית בקומה שלו, הוא פתח את הדלת והאורות נדלקו מייד.

"אוי, תודה לאל!" קול נשי שבר את הטראנס שבו היינו. "חזרת מוקדם."

התנתקנו זה מזה וראינו את המטפלת של ויולט מזנקת מהספה.

היא נעלה את נעליה בזעם ודחפה צעצועים וספרים לתיקה. ויולט ישבה ליד החלון, על ראשה אוזניות, ונראתה עצובה ביותר.

"קרה משהו, מיס ג'ולי?" שאל פרסטון. ואז מלמל אליי, "אני אצטרך להתרגל לזה."

"כן. הבת שלך–"

"היא האחיינית שלי."

"שיהיה." היא משכה בכתפיה. "האחיינית שלך היא פרחחית. מוכשרת, אבל פרחחית." היא ניגשה אליו והושיטה לו המחאה. "אני לא אפדה את ההמחאה עבור השבוע הבא. הימים האחרונים הספיקו לי מעל ומעבר. להתראות ובהצלחה."

היא יצאה בלי לומר מילה נוספת. הורדתי את המקטורן של פרסטון מכתפיי ועמדתי להיפרד ממנו לשלום, אבל משהו אמר לי להישאר.

הוא ניגש לוויולט, ופניה אורו מייד.

"אני לא אוהבת את ג'ולי, דוד פרסטון." היא הורידה את האוזניות. "אני רוצה את אבא שלי."

פרסטון נאנח והושיט לה את ידו. "אנחנו יכולים לדבר על אבא שלך בחדר שלך?"

"בסדר!" היא לקחה את הדובון שלה ואחזה בידו של פרסטון, הציצה בי וחייכה. "היי, טארה."

"היי, ויולט." הבטתי בפרסטון. "אני, אה... אני פשוט–"

"תישארי." אמר וריתק אותי למקומי במבטו. הוא סימן לי לבוא איתו ועם

ויולט לחדר השינה החדש שלה.

התיישבתי בפינה שבה ערמה המעצבת תצוגה מרשימה של דובונים ופופים תואמים. צפיתי בפרסטון מסתבך בניסיון לסייע לוויולט ללבוש את הפיג'מה האהובה עליה וכבשתי צחקוק.

"דוב רוצה מיץ תפוחים לפני השינה," היא אמרה.

"למה שהדובון שלך יצטרך מיץ תפוחים?" הוא שאל.

"כי הוא צמא."

הוא נעץ בה מבט ריק ואז הביט בי לעזרה.

"אני אביא." הלכתי למטבח, מדלגת בדרך מעל הצעצועים והספרים שנותרו פזורים על פני הרצפה. כשחזרתי עם קופסת המיץ, ויולט הצמידה את הקש לשפתיו של דוב הצעצוע שלה במשך חמש שניות ואז שתתה את כל המיץ בעצמה.

"כמה מתוחכם מצידך." פרסטון חייך וכיסה אותה בשמיכות ואז לקח את ידה בידו. "ויולט, ההורים שלך... הם היו בתאונת דרכים."

"תאונת דרכים." היא חזרה.

"כן, תאונת דרכים מצערת," הוא אמר והשתהה לרגע. "והם מתו."

היא מצמצה בעיניה. "כמו סבא וסבתא שלי?"

הוא קפא ויכולתי לראות שהוא מזועזע מהמילים שאמרה. "בערך. כן."

"הם יחזרו?"

"לא, ויולט," אמר. "הם לא."

היא נראתה מבולבלת. "הם בעננים עם סבא וסבתא?"

הוא היסס לפני שענה. "כן."

"אה..." היא חשבה כמה רגעים והעבירה את מבטה מפרסטון לדובון. "אתה יכול לקרוא לי ולדוב את הסיפור על הקשת עוד פעם?"

"כמובן." הוא הדליק את מנורות הלילה בצבעי הוורוד והצהוב, ואז לקח את הספר מהשידה. הוא קרא לה את הסיפור פעמיים, וכשהגיע לאמצעו בפעם השלישית, היא נרדמה.

הוא נישק את מצחה וכיבה את האור, ואז אחז בידי ומשך אותי לסלון.

"לא הבנתי שאבא שלי מת עד שהייתי בת שש." אמרתי. "זה היה הסבר ראשון מצוין."

"תודה." הוא אמר. "אני מניח שהיא תצטרך להישאר במשרד עד שאמצא מטפלת חדשה?"

"אני אקבע כמה ריאיונות חדשים, אבל בינתיים אני חושבת שכדאי לך לבקש מסינתיה. היא יכולה לשמור עליה בסוויטה הפרטית שאתה כמעט לא משתמש בה. כך תוכל להציץ כל שעה ולבדוק מה שלומה, ואם היא תזדקק לך, לא תצטרך למהר כל הדרך הביתה."

"כשאת אומרת 'סינתיה', את מתכוונת לאותה סינתיה שרוצה לשכב איתי?"

הוא גלגל את עיניו. "לא נראה לי."

"היא היחידה בין העובדים המנהליים שיש לה תואר בהתפתחות הילד. היא גם אוהבת ילדים."

הוא לא נראה משוכנע.

"זה יעזור אם אגיד לך שיש לה חבר עכשיו?"

"מאוד."

"טוב, אז יש לה." צחקתי והתרחקתי ממנו. "בכל מקרה, לגבי מה שקרה הערב..."

"מה לגבי זה?" הוא צעד קדימה ואז בחזרה לאחור, התקדם שוב ותפס במותניי לפני שהצלחתי להתרחק.

"כן, זה היה לא הולם," אמר. "וכן, זה עומד לקרות שוב," הוא לחש, שפתיו צמודות לשפתיי. "יש רק סיבה אחת למה זה לא קורה ממש עכשיו."

"דוד פרסטון?" קולה העדין של ויולט גרם לנו להביט מטה, והוא שחרר אותי מאחיזתו.

"כן, ויולט?"

"דוב מפחד," היא אחזה בידו. "הוא רוצה לישון במיטה שלך."

"באמת?"

היא הנהנה והצמידה את דוב לחזה בידה השנייה.

"בסדר." הוא הרים אותה והחזיק אותה צמוד אליו. "אפשר ללוות את טארה למעלית קודם?"

"כן." היא חייכה והתרפקה על חזהו.

הוא ליווה אותי למעלית הפרטית ונישק את מצחי לפני שלחץ על הכפתור.

"אני חושבת שאשן עד מאוחר ביום שני," אמרתי כשנכנסתי לתא המעלית. "אני תוהה אם הבוס שלי יבין."

"הוא לא."

"אני אפגוש אותו בצהריים."

"הוא יפגוש אותך בשבע."

עשרים ושתיים

פרסטון

ביום שני בבוקר, נכנסה סינתיה לסוויטת השינה הפרטית שלי עם קופסה מלאה חוברות צביעה.

"אני לא יכולה להודות לך מספיק על שנתת לי הזדמנות לעשות פה משהו נוסף, מר פרקר." היא אמרה. "אני עדיין לא מצליחה להאמין שמיס לורן המליצה עליי. חשבתי שהיא שונאת אותי."

"למה שתשנא אותך?"

"היא אף פעם לא סיפרה לך מה עשי–" היא כחכחה בגרונה ולא סיימה את המשפט. "אין לי מושג." היא הניחה את הקופסה ואני היטבתי את השמיכה סביב ויולט הישנה.

"אני אהיה במשרד שלי אם תזדקקי לי," אמרתי. "אני בכל זאת אבדוק מה שלומה כל שעה בערך עד שאבטח בך, או עד שנמצא מטפלת קבועה, ברור?"

"ברור." היא הנמיכה את קולה. "אל תדאג. אני אמשיך עם העמדת הפנים שהיא האחיינית שלך ולא ילדת האהבה הסודית שלך. העיניים שלה מגלות הכול."

הנדתי בראשי ולא טרחתי להגיב. התבוננתי בוויולט הישנה עוד כמה דקות ואז הלכתי למשרד שלי.

כשהגעתי, ראיתי שהקפה הקולומביאני שלי ממתין לי, הרשימה הקצרה והלו"ז שלי היו מסודרים להפליא, וידעתי באותו רגע שהעוזרת הבאה שלי לעולם לא תהיה טובה כמו טארה.

וגם לא תיחקק בזיכרון באותה מידה.

מתמחה נכנסה למשרד עם מגש ועליו ארוחת בוקר. ידיה רעדו עם כל צעד.

"יש משהו נוסף שאני יכולה להביא לך הבוקר?" היא הניחה את המגש.

"למה את רועדת?"

"זה היום הראשון שלי פה, אדוני," היא אמרה. "ושמעתי שאתה השטן

בהתגלמותו ושלעבוד עבורך זה גיהינום עלי אדמות, אז רציתי לוודא שאני משאירה רושם טוב."

מצמצתי בעיניי.

"שמעתי גם שאתה מפטר אנשים על המקום, ואני ממש צריכה את המשרה הזאת."

"את יכולה לצאת מהמשרד שלי עכשיו."

"בסדר, רגע." פניה הסמיקו. "האמת היא שהפלתי את הבייגל עם הפלפל שלך, אבל הוא היה על הרצפה רק חמש שניות. הרמתי אותו מייד וניגבתי אותו בחולצה שלי."

"מה?"

היא צעדה לאחור, מתנשפת כמעט עד עילפון, ויצאה.

לפני שהתחלתי אפילו לעכל מה היא עשתה לבייגל שלי, לעזאזל, טארה נכנסה למשרד שלי, מתנודדת מעט על עקביה. הזין שלי התקשה מייד.

"בוקר טוב, מר פרקר."

"טארה."

היא הסמיקה. "מר פרקר, קבעתי שני ריאיונות למטפלות אחר הצהריים וריאיון עם המחליפה הפוטנציאלית שלי הבוקר." היא ניגשה לשולחני, לקחה את הבייגל עם הפלפל, זרקה אותו לפח והחליפה אותו בבייגל רגיל. "אתה צריך לקבל שיחה ממחלקת מיתוג בשתיים, יש לך פגישה בסקייפ עם ג'ורג' שבסיור בסין בארבע..."

בהיתי בשפתיה כשדיברה, והקשבתי לה רק בחצי אוזן.

"אתה גם צריך לוודא שחתמת על מכתב ההמלצה שלי לחֶברות שאני מתכוונת להגיש להן מועמדות בימים הקרובים."

"עוד לא כתבתי לך מכתב המלצה."

"וכיוון שאני לא סומכת עליך שתעשה את זה בזמן הקרוב, כתבתי אותו בעצמי." היא חייכה. "שלחתי לך אותו באימייל, וכל מה שנשאר לך לעשות הוא לחתום."

"אני אחשוב על זה."

"הבטחת."

"באמת?"

"כן." היא צמצמה את עיניה אליי. "כן, הבטחת, ואני מצפה לראות את המכתב החתום באימייל שלי בשעה הקרובה."

"אני אשלח אותו בעוד שעתיים."

"אתה צריך ממני משהו נוסף?"

"יהיה נחמד לקבל את הפה שלך."

"אני לא שוכבת איתך בעבודה."

"הקירות פה אטומים לרעש." תופפתי באצבעי על השולחן. "את יודעת, כי את דאגת לבידוד."

"עשיתי את זה כדי שלא אצטרך לשמוע אותך קורא לי מהמשרד שלך."

"זאת תשובה שלילית בנוגע לפה שלך?"

"זאת תשובה שאומרת שאני אפגוש אותך אחר הצהריים."

עשרים ושלוש

טארה

שתיתי מהקפה שלי ונרתעתי בכאב כשנשענתי אחורה בכיסאי. כל שריר בגופי כאב לאחר סוף השבוע והתקשיתי להתרכז בעבודה. התקשיתי גם לעכל את ההזדמנות להציץ אל הצד הרך של פרסטון. כל דבר, החל מהאופן שבו הלביש אותי אחרי הסקס בגאלה, ועד האופן שבו הוא מדבר עם ויולט, גרם לי לתהות אם כדאי לנו לנסות להיות יחד אחרי שאעזוב את העבודה אצלו.

זה רק הסקס שמדבר, טארה. הוא עדיין מניאק. אל תאמיני לזה.

בזמן שעברתי על עֲרֵמה של קורות חיים לתפקיד העוזרת הבאה שלו, הוא שלח לי את מכתב ההמלצה החתום שלי. חייכתי והתחלתי לכתוב לו 'תודה', אבל הוא מייד שלח אימייל נוסף.

נושא: המחליפה שלך

עד כמה התקדמת בחיפושים? (הריאיון הנוכחי הוא סוג של בדיחה?)

פרסטון פרקר

מנכ"ל ובעלים, פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: המחליפה שלך

יש לי עוד עשרה מועמדים לבחון ושישים קורות חיים חדשים לקרוא היום. (בבלל לא. היא בוגרת הרווארד עם ניסיון ניהולי בביר. למה?)

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנכ"ל ובעלים, פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: השב: המחליפה שלך

אם קורות החיים שאת עוברת עליהם לא מרשימים כמו שלך, אל תטרחי איתם.

(היא בדיוק שאלה אותי למה אני לא רוצה להיות כמו מלונות הילטון "הטובים הרבה יותר." בבקשה תעיפי אותה מהמשרד שלי. עכשיו.)

פרסטון פרקר

מנכ"ל ובעלים, פרקר אינטרנשיונל

צחקתי, נעלתי את נעלי העקב וצעדתי למשרד שלו.

"אני חושבת שתוכל באמת להרוויח אם תעשה כמה דברים כמו שעושים בהילטון." המועמדת עדיין דיברה. "יש להם אפליקציה כזאת שבה האורחים יכולים לבצע הזמנה ישר מהטלפון, והלוגו שלהם גורם לך להרגיש בבית תכף ומייד. אם הייתי העוזרת המנהלית שלך – ואני צריכה להיות - הייתי הופכת את שני הדברים האלה למטרות הראשונות שלי."

פרסטון נעץ בה מבט זועם ותופף באצבעותיו על שולחנו. הווריד בצווארו התנפח יותר ויותר עם כל מילה שאמרה.

"סליחה על ההפרעה," אמרתי ואילצתי אותה להסתובב אליי. "מר פרקר, יש משהו דחוף שעליך לטפל בו, אז תצטרך לקצר את הריאיון עם מיס פרובי."

"אני לגמרי מבינה." היא נעמדה והושיטה לו את ידה.

הוא בהה בה.

כחכחתי בגרוני וסימנתי לו ללחוץ את ידה.

"נהיה בקשר," אמר בקול צרוד.

"אני מקווה!" היא תפסה את התיק שלה וחלפה על פניי, סוגרת את הדלת בדרכה החוצה.

"יש לנו אפליקציה שמאפשרת לאורחים לבצע הזמנות במלונות שלי?" הוא הביט בי.

"יש לנו. ולפני שתשאל, כן, הלוגו שלך יותר טוב מזה של הילטון."

"אני מודע לכך לחלוטין." הוא חייך. "לא התכוונתי לשאול."

"מובן שלא..."

"יש איזושהי דרך שאוכל לשלם לך יותר כדי שתישארי כאן ותעבדי בשבילי? אני יכול להבטיח שלא אלחיץ אותך מדי."

"בחיים לא."

"אפילו עם יותר אופציות?" הוא קם והתקרב אליי. "יותר הטבות?"

"אני כבר מקבלת את רוב ההטבות האפשריות ואופציות מאוד נדיבות."

"עוד שנה אחת לא תהרוג אותך."

"אני באמת חושבת שכן."

הוא צחק בקול נמוך וסגר את המרחק בינינו, ואז רכן לנשק אותי.

"אסור לנו." דחפתי אותו ממני והתרחקתי. שלפתי את הטלפון שלי. "יש לך פגישה של שעתיים עם–" הצצתי בלוח הזמנים שלו. "פ.ט.ל בעוד כמה דקות. אתה הוספת את זה? אני לא אישרתי שום פגישה עם פ.ט.ל שיווק היום. למה הם פוגשים אותך כל כך הרבה פעמים השבוע?"

"כי 'פטל' לא מתייחס לפ.ט.ל שיווק," הוא אמר, חלף על פניי ונעל את הדלת. "פשוט חשבתי שהפה של טארה לורן זה לא ניסוח שהולם לתת לעוזרת המנהלית שלי לאשר."

צחקתי ושפתיו פגשו בשפתיי בנשיקה.

"אני צריך שתטפלי בכל הפגישות הבינלאומיות הקרובות שלי לבד."

"באמת?"

"כן." הוא העביר את אצבעותיו בשערי. "התחלתי להעביר את החפצים האישיים של ויולט לדירה שלי, אבל עדיין לא מצאתי את הדרכון שלה. אני לא מרגיש נוח להשאיר אותה כאן לבד בזמן שאני בדרכים."

"חשבתי שאמרת שאתה לא מבין כלום בילדים?"

"אני יודע שהם לא אוהבים להישאר לבד." הוא העביר אצבע על שפתיי. "אני צריך לשלוח איזה מתמחה לנסיעה איתך?"

הנדתי בראשי. "רק את הנהג שלי."

"הבוס שלך מתייחס אלייך קצת יותר יפה עכשיו?"

"לא." חייכתי. "הוא פשוט ממש טוב בסקס."

הוא צחק ודחף אותי אל הקיר. "תבטלי את שארית הלו"ז שלי להיום..."

עשרים וארבע

פרסטון

כמה לילות לאחר מכן התעוררתי מכאב – חשתי דפיקות לב חזקות בחזה. לא משנה כמה כדורים נגד חרדה לקחתי, הן חזרו שוב ובעוצמה רבה יותר בכל לילה, ותמיד הביאו עימן זיכרונות מאחי. הזיכרונות תמיד היו זהים: ווסטון ואני רבים בחצר בית ילדותנו. אנחנו רבים בהסעה לבית הספר. אנחנו רבים על כל דבר ובכל מקום.

נאנחתי, התגלגלתי לצד השני ומצאתי את עצמי פנים אל פנים עם זוג עיני כפתור סגולות.

מה לעזאזל...

התיישבתי וראיתי את ויולט ישנה בצד השני של מיטתי. זה היה הלילה החמישי ברצף שהיא התגנבה למיטה שלי באמצע הלילה ועדיין ניסיתי להתרגל לזה. נישקתי את מצחה, כיסיתי אותה בשמיכה והלכתי למטבח.

פתחתי את המקרר והנדתי בראשי למראה כל קופסאות המיץ, הפירות והחטיפים הקטנים של ויולט. הודות לטארה, הייתה לה כעת תזונאית אישית שהכינה ארוחות לשבוע מראש ווידאה שהמקרר והמקפיא שלי יהיו תמיד "שמונים אחוז אוכל לפעוטות ועשרים אחוז למבוגרים."

הוצאתי קופסת מיץ תפוחים ושקית עוגיות בצורת חיות ולקחתי אותם לספה. פתחתי את הלפטופ שלי וחיפשתי עבודה שאוכל להתרכז בה בשעות הקרובות, אבל בפעם הראשונה זה זמן רב מאוד, הדבר האחרון שרציתי לעשות הוא לעבוד.

כיביתי את המחשב והוצאתי את הטלפון. גללתי מטה עד לשמה של טארה ובהיתי בו. ואז לחצתי על מקש החיוג.

צליל החיוג נשמע פעם אחת. פעמיים. ולפני שהספקתי לנתק ולהגיד לה שהשיחה הייתה טעות, היא ענתה בקולה המוכר והמתנשם.

"הלו?" אמרה. "הלו?"

"שלום, טארה."

"אתה מתקשר אליי לגבי השיפוץ של גרם המדרגות בגרנד רוז? אני יכולה להשיג לך את הנתונים בתוך שתי דקות."

"בכלל לא."

"אה, אז מדובר בלוח הזמנים לנסיעה שלי? אני מחכה שהזוג פון שטרום יאשרו את המקום לשתי הפגישות האחרונות, אבל הכול מוכן לנסיעות לסקוטלנד ולאמסטרדם."

"אני לא מתקשר גם בנוגע לזה."

"אה... אז במה מדובר?"

נאנחתי. "אני לא מצליח לישון."

"לא ידעתי שאתה מסוגל לישון."

"בניגוד לשמועות במשרד, אני ישן לפחות חמש שעות בלילה."

"שמעתי שאמורים לישון שמונה."

"גם אני שמעתי את זה," אמרתי. "אבל אף פעם לא ממישהו שבאמת מצליח לעשות את זה."

היא צחקה. "בדיוק בגלל זה כולם חושבים שאתה בוס נוראי."

"את עדיין חושבת ככה?"

"בהחלט. אתה הבוס הנורא ביותר שהיה לי אי פעם."

"אני הבוס היחיד שהיה לך אי פעם."

"זה עדיין לא משנה את מה שאמרתי." צחוקה נשמע שוב והבנתי שבשנתיים האחרונות מעולם לא דיברנו בטלפון בלי שנושא השיחה המרכזי יהיה העבודה.

"חשבת על אחיך?" היא שאלה.

לא עניתי.

"מצטערת, לא הייתי צריכה לשאול."

"אל תצטערי," אמרתי. "באמת חשבתי עליו." עצרתי לרגע. "חשבתי שזאת אשמתי שלא היינו קרובים, אבל אני באמת לא יודע איך הייתי יכול לתקן את המצב. חבל לי גם שלא פגשתי את ויולט בנסיבות אחרות."

היא המשיכה לשתוק והקשיבה.

"אני פשוט לא מוצלח בכל החרא הרגשני הזה, וכל מה שהוא רצה לעשות זה לדבר על הרגשות שלו כשההורים שלנו מתו. כאילו שלדבר על איך שהוא מרגיש יחזיר אותם לחיים."

"איך הם מתו?" היא שאלה ברכות. "אם לא אכפת לך שאני שואלת."

"הם נרצחו. נורו בראש בביתם בגלל כספת ריקה." חשקתי את שיניי

כשנזכרתי בשיחת הטלפון שקיבלתי. בשוטר שאמר, "דברים כאלה קורים כל הזמן," מייד לאחר מכן. כאילו נתן לי דו"ח על מהירות מופרזת. "ווסטון ואני מעולם לא התאוששנו אחרי זה. תמיד התמודדנו עם דברים בצורה שונה, וכך קרה גם עם האבל."

"אחיך היה הבעלים של רשת **W**, מלונות המטיילים שאתה עוקב אחריהם כל הזמן?"

"כן." חייכתי. "הוא פנה לכיוון של מלונות זולים ואני הלכתי על מלונות היוקרה. הוא ראה משהו לטווח הארוך שאני לא ראיתי, וניסיתי לפצות על כך מאז."

"אז אין פלא שאתה מנסה למצוא דרך להיכנס לתחום הזה עם פון שטרום," היא אמרה. "אני די בטוחה שגם אחיך התעניין מאוד ברשת שלך."

"למה שלא יהיה? אני תמיד מספר אחת."

היא צחקה והגברתי את הווליום כדי שאוכל לשמוע אותה טוב יותר.

"היית ערה ועבדת?"

"כן, בטח."

"המילים 'כן בטח' משמעותן תמיד שאת משקרת לי, טארה."

"טוב, אז רק כן. כן."

"מה עשית?"

"תספר לי עוד איך זה להיות מספר אחת שנה אחר שנה," היא החליפה נושא. "אני לא חושבת ששמעתי אותך משוויץ מספיק בזמן האחרון."

"מה עשית, טארה?" חזרתי. "תפסיקי למרוח אותי."

"עשיתי מה שאני תמיד עושה כשמאוחר בלילה ואני חושבת על הבוס שלי."

"אני לא מתכוון לשחק איתך משחקי ניחושים."

"אוננתי עם הוויברטור שלי, בסדר?" היא התרגזה. "זה בסדר מבחינתך?"

כבשתי צחוק. "זה יותר מבסדר." קמתי והלכתי אל ארון המשקאות שלי ומזגתי לעצמי שתי כוסיות וויסקי. "מה הייתה הפנטזיה שלך הלילה?"

"כרגיל." קולה היה רך. "שום דבר מיוחד."

"ספרי לי."

"עכשיו?"

"מייד."

היא שמרה על שתיקה ואני גמעתי את הכוסית הראשונה.

"מה הרגיל, טארה?"

היא כחכחה בגרונה, עדיין בלי לומר דבר, והייתי בטוח ששמעתי את זמזומו הקל של הוויברטור שלה ברקע.

"אני צריך לחזור על השאלה?"

"לא... זה בדרך כלל מתחיל בזה שאנחנו מתווכחים ואז אנחנו מוצאים את עצמנו עושים סקס על השולחן שלך."

"אני צריך שתתארי את זה יותר טוב," אמרתי. "אני מכופף אותך מעל השולחן או מזיין אותך עליו?"

היא התנשמה. "עליו."

"את יודעת שזאת לא חייבת להישאר רק פנטזיה, נכון?"

"נכון..." קול הוויברטור נשמע מעט חזק יותר.

"אבל נצטרך לבצע כמה שינויים." הורדתי את הכוסית השנייה.

"למשל?"

"טוב, קודם כול אני אצטרך שתשבי לי על הפנים לפחות שעה, כדי שאוכל שוב לטעום את כל מה שאני אוהב בכוס שלך, ואז אני אוכל להבטיח שתמלאי את כל שאר ההוראות שלי במשך היום."

נשימותיה נשמעו מעט כבדות יותר.

"אחרי זה, אני אכופף אותך מעל הכיסא שלי ואמלא אותך בזין שלי עד שתהיי על גבול האורגזמה. וכשאהיה בטוח שאת קרובה לסף – כשאהיה בטוח שהכוס שלך נמצא ממש שניות מאורגזמה, אני אהפוך אותך ואזיין אותך על השולחן עד שתתחנני אליי שאתן לך לגמור." עצרתי. "רק אם זה מה שאת רוצה..."

נשימותיה נשמעו עוד יותר רמות ממקודם, ויכולתי לשמוע אותה ממלמלת חרישית.

"זה מה שאת רוצה?" שאלתי.

"כן."

"יופי. נעשה את זה ברגע שתחזרי מאירופה."

"אה, אהמ..." היא נאנחה רכות. "בסדר."

חיכיתי עד שנשימותיה חזרו לקצב הרגיל. "אני חושב שכדאי לנו לדבר בטלפון שלא בענייני עבודה לעיתים יותר קרובות." חייכתי.

"אני אשמח."

"אני גם חושב שלא כדאי לך לבוא לעבודה עד סוף השבוע."

"מה?"

"שמעת אותי," אמרתי. "הנסיעה מתחילה בעוד יומיים, ואם אראה אותך הבוקר, אני לא אתן לך לצאת מהמשרד."

"אתה לא רוצה שאבוא ולפחות אעשה לך מצגת-סימולציה?"

"מעולם לא היית צריכה לתרגל בעבר," אמרתי. "המצגות שלך תמיד מושלמות."

"יופי שסוף סוף אמרת לי את זה, עכשיו כשאני עוזבת."

"בבקשה."

"לא אמרתי תודה."

"התכוונת להגיד."

היא צחקה. "אז כיוון שאני בחופש היום, זה אומר שלא תשלח לי אימיילים?"

"ממש לא. זה רק אומר שאת לא חייבת לענות עליהם כל כך מהר."

"רשמתי לפניי. טוב, אז אני הולכת להתקלח. נדבר אחר כך."

"נדבר אחר כך." ניתקתי את השיחה והתיישבתי על הספה. מסיבה מוזרה כלשהי, התחשק לי להתקשר אליה שוב, למצוא משהו לדבר עליו במשך עוד כמה שעות.

בזמן שתהיתי על כך, שמה הופיע על המסך שלי בהודעת טקסט.

טארה: אתה עדיין מתכוון להתחיל את היום שלך בארבע וחצי בבוקר?

אני: כן.

טארה: אכפת לך אם אני אתקשר אליך בזמן שאתה נוסע ומתבונן בבל המלונות שלך? [אימוג'י של מים] [אימוג'י של מים] [אימוג'י של מים]

אני: בכלל לא. [אימוג'י של מטרייה] [אימוג'י של מטרייה] [אימוג'י של מטרייה]

צחקתי והנחתי את הטלפון שלי בצד.

בדיוק כשהנחתי את כוסיות השוט במקום, שמעתי קול טפיפת רגליים קטנות במסדרון.

היא גררה אחריה שמיכה, אחזה בדובון שלה וטיפסה לידי על הספה. הרימה את קופסת המיץ שלי ושקשקה אותה – ואז הזעיפה פנים כשהבינה שהיא ריקה.

"זה המיץ שלי ושל דוב." ויולט צמצמה את עיניה לעומתי. "לא שלך."

חייכתי והתאפקתי לא לצחוק. "אני אזכור את זה."

היא נשכבה על כריות הספה והניחה את דוב לידי. ואז היא אמרה לי ללכת לישון גם.

"לילה טוב, דוד פרסטון," היא אמרה.

"לילה טוב, ויולט."

עשרים וחמש

טארה

"את שומעת אותי?" קולה של אווה קרקר בסקייפ. "הלו? הלו?"

"אני שומעת אותך." חיברתי את האוזניות והבטתי מחוץ לחלון המטוס.

"בסוף לא התקשרת אליי אחרי הגאלה," היא אמרה ופניה הופיעו על מסך המחשב הנייד שלי. "מה הבוס שלך אמר כשהשארת אותו שם לבד? ובבקשה תגידי לי שלא הגעת לעבודה השבוע."

"לא בדיוק," הודיתי. "אנחנו סוג של, אהה–"

"סוג של אהה, מה?"

"עשינו סקס בשירותים, ואז שוב במכונית שלו, ועשינו סקס במשרד שלו כמה פעמים מאז." השתתקתי. "את שופטת אותי?"

"לא, אני מביאה פופקורן." היא צחקה. "לא היה לי זיון כבר הרבה זמן, אז אני צריכה שתחזרי אחורה ותיתני לי פרטים מדויקים. אחרי זה אולי אני אשפוט אותך."

חייכתי והתכרבלתי מתחת לשמיכה, ושחזרתי כל רגע עם פרסטון בימים האחרונים – אפילו את שיחות הטלפון בשעות הלילה המאוחרות, שלא כללו שום עבודה. הרגשתי איך אני מסמיקה עם כל מילה, ובסתר ליבי קיוויתי לראות אותו שוב בסוף הנסיעה.

"וואו." אווה נופפה בידה על פניה. "אני חושבת שאני צריכה ללכת להחליף תחתונים כשנסיים לדבר."

צחקתי.

"תרגישי חופשי ליהנות מכל הסקס שאת רוצה איתו, אבל תעשי לי טובה," היא אמרה והביטה ישר בעיניי. "אל תתני לסקס להסיח את דעתך מהעובדה שהוא בוס נוראי, שהוא הכריח אותך להסכים להישאר בעבודה שישה שבועות במקום שבועיים, ושהוא באמת חושב שמה שהוא עשה בשבילך משתווה למה שאת עשית בשבילו בשנתיים האחרונות."

"אני לא אשכח."

"ושלא תעזי לפתח רגשות כלפי הילדה הקטנה שלו."

"היא האחיינית שלו."

"את יודעת למה אני מתכוונת." היא הנידה בראשה. "אני יודעת איך הראש שלך עובד בכל מה שקשור לגברים סקסיים רווקים עם ילדים."

"אני לא מפתחת רגשות כלפי ויולט." התגלגלתי לצד השני והחבאתי את הבגדים לדובון שקניתי בסקוטלנד. "תאמיני לי. איך שבוע האופנה בפריז?"

"חשבתי שלעולם לא תשאלי!" היא השתפכה על מעצבים ותצוגות אופנה במשך יותר משעה, ובדיוק כשעמדה לספר לי כמה נורא הבוס שלה, הוא התקשר אליה בטלפון.

"זה הבוס שלי," אווה גלגלה את עיניה. "אני צריכה ללכת."

"נדבר אחר כך." סגרתי את הלפטופ ועברתי לסלון שבמטוס, שם העברתי את אצבעי על האות P שהייתה מגולפת בסלסולים על כל רהיטי העץ. הוצאתי את הסיכומים שלי לקראת הפגישה הבאה וקרסתי על הספה.

"ערב טוב, מיס לורן." דיילת שלא הכרתי נכנסה לתא. "תרצי ארוחת ערב?"

"כן. אני יכולה לקבל פסטה ללא גלוטן וסלט ירקות עם שרימפס? אם לא, אפשר לראות את התפריט ללא גלוטן להיום?"

"המה?"

"התפריט ללא גלוטן," אמרתי. "אם זה אותו תפריט כמו בפעם הקודמת, אני פשוט אזמין את ארוחת הערב הרגילה."

היא הביטה בי בבלבול. "אה, אני אצטרך לראות מה יש לנו."

אחרי כמה רגעים היא חזרה עם סלט רגיל וקערת תפוחים פרוסים. "אני מצטערת, מיס לורן. אין לנו שום דבר ממה שהזכרת. הקולגה שלי אומרת שמעולם לא היה לנו תפריט כזה בטיסות, אבל זאת הפעם הראשונה שאנחנו טסים עם פרקר אינטרנשיונל, אז אני אדאג שיהיה לנו הכול בפעם הבאה."

"את בטוחה?"

"מאה אחוז," היא אמרה. "יש לנו סלסלת שוקולדים עם שמך עליה, אבל בפתק של מר פרקר כתוב לתת לך אותה בעוד כמה ימים." היא חייכה והלכה משם, ואני נשארתי מבולבלת.

לפני שהספקתי ללכת אחריה ולהראות לה בדיוק היכן נמצאים התפריטים והארוחות נטולות הגלוטן, הנהג שלי חסם את דרכי.

"אכלת את כל הארוחות נטולות הגלוטן, ויל?" חייכתי. "יכולת לפחות לחלוק

איתי."

"בכלל לא, מיס לורן," הוא אמר ונראה קצת מבועת. "זאת אשמתי שהן לא בטיסה היום, ואני מתנצל."

"איך זאת אשמתך? זה בטח סתם בלבול בחברת ההסעדה."

"לא." הוא הניד בראשו. "מר פרקר תמיד מזמין אוכל מקייטרינג עולמות אחרים לפני כל טיסה שאת עולה עליה. התפקיד שלי הוא לאסוף אותו שעה לפני ההמראה ולהעמיס אותו על המטוס, אבל כיוון שהיינו בעיכוב, לא הספקתי לבצע את האיסוף מהקייטרינג".

קפאתי. לקייטרינג עולמות אחרים היו רק חמישה סניפים ברחבי המדינה, ואף אחד מהם לא היה קרוב אפילו לניו יורק.

"הוא מטיס את האוכל מהחוף המערבי?"

"כן, גברתי."

"כל פעם?"

"בכל טיסה וטיסה." הוא הנהן. נשענתי לאחור.

"בבקשה אל תספרי לו על הטעות שלי," הוא אמר. "הוא מאוד יכעס אם יגלה."

"אני לא אספר." שפשפתי את מצחי, המומה לגמרי.

"אבל וידאתי שכל מנהלי החנויות החשובות יודעים שאת מגיעה העירה, בדיוק כמו שמר פרקר תמיד עושה, והם יסגרו את החנות עבורך ברגע שתגיעי."

"מעולם לא ידעתי שמר פרקר מתקשר מראש." הנדתי בראשי. אף פעם לא עבר בדעתי לשים לב שהחנויות היו כמעט תמיד ריקות כשערכתי קניות בחו"ל.

עוד לא סיימתי למנות את כל הדברים שעשיתי עבורך.

מילותיו של פרסטון מהוויכוח שלנו התנגנו במוחי וכחכחתי בגרוני. "אפשר לשאול אותך משהו, ויל?"

"כמובן."

"למה מר פרקר נותן למנהלים הבכירים שלו את סלסלות השוקולדים האקראיות האלה? אני לא מתלוננת, אבל זה גם עניין של קייטרינג?"

"הוא לא נותן למנהלים הבכירים שלו כלום." הוא חייך. "הוא עושה את זה רק עבורך."

"בתור מנחת פיוס?"

"לא," אמר והטה את ראשו הצידה. הוא הנמיך את קולו, כאילו היה נבוך לומר את הדברים, "אני זוכר שהוא אמר לי שזה עוזר לך להירגע בימים... אהמ...

מסוימים בחודש."

הלסת שלי נשמטה והחוורתי. תמיד הייתי יותר מדי לחוצה באופן כללי ולא שמתי לב לתזמון. חשבתי שהשוקולדים החודשיים היו עוד סוג של "פינוק" סטנדרטי למנהלים בדרג C, כיוון שהשוקולדים היו בדרך כלל שונים בכל פעם.

"ויל?" הבטתי בו.

"כן?"

"אתה יכול לספר לי על דברים קטנים אחרים שמר פרקר עושה עבור העוזרים האישיים שלו?"

"חוץ מלפטר אותם או לגרום להם להתפטר?" הוא צחק. "אין לי מושג."

"לא, אני מתכוונת לדברים שהוא בדרך כלל נותן למי שנמצא בתפקיד הזה. נגיד, טיסות פרטיות לפגישות ורכב צמוד לעבודה, אבל מה עוד?"

הוא הרים גבה. "מר פרקר בדרך כלל הטיס את העוזרים הפרטיים שלו במחלקה ראשונה בטיסה מסחרית, כיוון שמעולם לא ידע אם יתפטרו באמצע הנסיעה." ויל משך בכתפיו. "את הראשונה שטסה במטוס הפרטי שלו. ואת יודעת, עכשיו כשאני חושב על זה, העוזרים הקודמים שלו אף פעם לא קיבלו משרד משלהם, בטח לא משרד פינתי. הם לרוב קיבלו שולחן גדול יותר בחדר משותף עם המתמחים הבכירים. אה, ועבדתי אצלו שנים עד שהוא התחיל לתת לי כל מיני בונוסים." הוא צחק.

"אז אפשר להניח שההנחה על הדירה שלי והכרטיסים החינמיים להצגות בברודוויי וכאלה הם לא הנורמה?"

"ממש לא, מיס לורן." הוא שלף את הטלפון שלו והושיט לי אותו כדי להראות לי אימייל מפרסטון. הוא נשלח לפני יותר משנה. "את אף פעם לא ראית את זה, אגב. תגידי לי כשתסיימי לקרוא. אולי ייקח לך קצת זמן." הוא קרץ לי והלך.

נושא: מיס טארה לורן (נא לאשר קריאה)

צוות מינהלה יקר,

אני שולח לכם את ההודעה הזאת מפני שלכולכם יש קשר יומיומי, ישיר או קבוע, לעוזרת הנוכחית שלי, טארה לורן.

בידוע לכם, נכון לעכשיו היא החזיקה מעמד בתפקיד יותר מכל עוזר אישי שהיה לי בעבר, והייתי רוצה לשמור על המצב כפי שהוא לזמן ארוך בכל האפשר.

העבודה שלה מלחיצה דיה, ולכן אני מצרף רשימה של כל הדברים שצריכים להתבצע על בסיס יומי, שבועי או חודשי בכדי להבטיח שלא תצטרך להילחץ משום

דבר נוסף...

אני צריך שכל מטלה ברשימה תתבצע בלשונה. או ש..

מצורפת הרשימה.

פרסטון פרקר

מנכ"ל ובעלים פרסטון אינטרנשיונל

פתחתי את הקובץ המצורף וראיתי שאורכו שמונה עמודים. נכלל בו כל דבר, החל מארוחות הבוקר והצהריים שאני אוהבת, דרך השעות הטובות ביותר לטפל בניקוי היבש שלי ולתקן את נעלי העקב שלי, וכלה בכך שאם אי פעם אומר את המילים "אני צריכה לקנות את זה," יש לקנות אותו ולדאוג שיהיה בהישג יד אם אי פעם אזכיר אותו שוב. המסמך גם חשף שיש שוער בבניין המגורים שלי שתפקידו לטפל רק בי. שבכל פעם שאמר לי שאני נראית לחוצה והציע לי להצטרף ל"ארוחת ערב משותפת לדיירים על הגג בחינם, עם השף הלוהט הבא בעיר," ארוחת הערב מעולם לא הייתה באמת לדיירים. היא תמיד נועדה רק לי.

כשהגעתי לסוף הרשימה, ויל הופיע שוב.

"זה ענה לך על השאלה, מיס לורן?"

"כן." הנהנתי. הייתי המומה לגמרי.

"יופי. תרצי לראות את הרשימות המעודכנות שהוא שלח לנו כשהגעת לשנה ואז לשנתיים בתפקיד?"

עשרים ושש

פרסטון

נושא: הפגישה היום עם הנציגים מלונדון + המחליפה שלי (ריאיונות?)

רק מעדכנת שסבב הפגישות היום היה מוצלח. (בבקשה)

אני מצרפת את הסיכומים שלי כדי שתוכל לעיין בהם.

איך הולכים הריאיונות בינתיים?

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנכ"ל ובעלים פרקר אינטרנשיונל

[סיכומיםפגישותלונדון.pdf]

נושא: השב: הפגישה היום עם הנציגים מלונדון + המחליפה שלי (ריאיונות?)

שמעתי. (תודה) הייתי מעדיף שתשלחי תמונה.

פרסטון פרקר

מנכ"ל ובעלים, פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: השב: הפגישה היום עם הנציגים מלונדון + המחליפה שלי (ריאיונות?)

אם אתה רוצה תמונה, תצטרך להיות יותר ספציפי... [חיוך]

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנכ"ל ובעלים, פרקר אינטרנשיונל

לפני שהספקתי להגיד לה בדיוק מה רציתי, ג'ורג' נכנס למשרד שלי.

"אוקיי," הוא אמר. "יש לנו בעוד שעה ריאיון עם מישהו שהיה מנהל מחלקה באוניברסיטת ניו יורק, ואז ריאיון לבדיקת רקע לעוד מישהו שטוען שעבד בטויס

אר אס ו –" הוא הפסיק לדבר כשקלט את ויולט משחקת על הרצפה במשרדי.

היא הרימה את מבטה מחוברת הצביעה וחייכה אליו. "רוצה לשחק?"

הוא צעד לאחור. "פרסטון, מה זה?"

"זו ילדה, ג'ורג'. לא מה אלא מי."

"אתה יודע למה התכוונתי." הוא מצמץ. "בבקשה אל תגיד לי שאתה צריך שאנהל תביעת אבהות, כי לפי איך שזה נראה, היא בוודאות שלך ואתה בוודאות תפסיד."

חייכתי. "היא האחיינית שלי, ג'ורג'. אספר לך הכול בזמן ארוחת הצהריים."

הבעתו התחלפה ממבוהלת לאוהדת. "היא קוראת לך דוד פרסטון?"

"כן," היא ענתה במקומי. "הוא גר בתוך הדוב שלי."

זרקתי אליו מבט שאומר "אין לי מושג על מה היא מדברת," והצצתי בדוב שישב באותו רגע על השולחן שלי ו"אכל" את הגזרים של ויולט.

"אנחנו יכולים לקבוע תאריך אחר לריאיונות," אמר ג'ורג' והתיישב על הרצפה ליד ויולט. "הם לא כל כך חשובים."

"אני די בטוח שהם חשובים. יש לי קצת פחות מחודש למצוא מחליף או מחליפה לטארה."

"טוב, מה שמעולה בעוזרת מנהלית כמו מיס לורן," הוא לקח צבע. "זה שהיא עשתה עבודה כל כך יעילה, שיש לך בסיס טוב למדי כדי למצוא את האדם המתאים. וחוץ מזה, משפחה קודמת לכל, ואם אתה רוצה להשיג בחזרה את הנשמה שלך, הגיע הזמן שתלמד את זה."

עשרים ושבע

טארה

"ברוכה הבאה הביתה, מיס לורן." הדיילת חייכה כשחזרנו לניו יורק מאוחר בלילה. היא הושיטה לי את שאריות סלסלת השוקולדים שלי ומארח נשא את תיקיי למכונית הממתינה.

ויל התיישב מאחורי ההגה ועיניו פגשו בעיניי במראה האחורית. "טוב לחזור הביתה. אני לוקח אותך לדירה שלך הערב, מיס לורן?"

"לאן עוד אני יכולה לנסוע בשעה כזאת?"

"לשום מקום." הוא חייך. "רק שאלתי."

הוא יצא לדרך והמתנתי כמה דקות לפני שיצרתי קשר עם פרסטון. לא רציתי להאמין בכך, אבל התגעגעתי אליו במהלך הנסיעה. אמנם שוחחנו בכל ערב והוא שלח לי הודעות שגרמו לי להירטב, אבל עדיין הייתי רוצה שיהיה שם איתי.

אני באמת רוצה לראות אותו הערב...

הצלחתי לחכות עשר דקות עד שנכנעתי ואז ראיתי שכבר שלח לי הודעה.

פרסטון: כבר נחתת?

אני: כן.

פרסטון: מתי את מתכוונת לעדכן אותי אישית על כל הפגישות? קראתי את הסיכומים שלך אבל חסרות לי התחזיות.

אני: אני יכולה לעשות את זה הערב, אם צריך.

פרסטון: צריך. אני בדירה שלי. תעלי במעלית הפנימית.

"ויל, תוכל לקחת אותי לביתו של מר פרקר במנהטן במקום אליי?"

"כמובן, מיס לורן."

חצי שעה מאוחר יותר, נשאתי את תיקיות המסמכים שלי וכמה שקיות במעלית הפרטית של פרסטון.

בשנייה שהדלתות נפתחו, ליבי האיץ את פעימותיו למראהו. הוא עמד במטבח בטישירט לבנה ובמכנסי ג'ינס, חייך אל ויולט והושיט לה שקית

פופקורן.

"היי, טארה!" היא רצה אליי ושפכה פופקורן בכל צעד. "רוצה לראות איתנו לשבור את הקרח?"

"בטח." הנחתי את המסמכים על הספה והבטתי בפרסטון. "חשבתי שפעמיים ברצף יספיקו," הוא אמר. "זה הסרט היחיד שהיא רוצה לצפות בו."

הבטתי בסלון שלו, המומה מכמות הבלגן. צעצועיה של ויולט היו פזורים בכל מקום, ובצק עוגיות חצי אפוי היה מונח על שולחן הקפה. שולחן העבודה של פרסטון היה מבולגן עוד יותר, והייתי צריכה למצמץ פעמים אחדות כדי לוודא שמה שאני רואה אמיתי. פרסטון שהכרתי היה מתקשר לשירות הניקיון ברגע שהשולחן שלו התמלא בניירת.

ויולט קלטה את לוגו הדובונים על השקית שבידי ומשכה בה כאילו ידעה שנועדה בשבילה.

"קניתי לך משהו כשלא הייתי פה." הורדתי והושטתי לה את השקית.

היא הניחה את הפופקורן שלה בצד, קרעה את נייר העטיפה וצווחה כששלפה את סט הבגדים הראשון. "פיג'מות חדשות לדוב!"

היא ניגשה לדובון שלה בלי לפתוח את שאר הבגדים ומיהרה להלביש אותו מחדש בבגדים הכחולים והוורודים.

"תודה." פרסטון ניגש אליי ונישק אותי נשיקה ארוכה ותקיפה, כשהוא מלטף בעדינות את גבי מעלה ומטה, עד שהייתי לגמרי קצרת נשימה, ומעך את הישבן שלי לפני ששחרר אותי.

"אין לך טלוויזיה בדירה," לחשתי לפרסטון. "איפה אתם צופים בסרט?"

"הייתי צריך להוסיף משהו לפני כמה ימים, כשהבנתי עד כמה נזדקק לה." הוא כרך את ידו סביב מותניי ונתן לוויולט להוביל אותנו במסדרון אל המרפסת שלו.

ברגע שיצאנו החוצה, הלסת שלי נשמטה. במקום רהיטי העור המפנקים שהיו שם פעם, הוא התקין ארבע שורות של מושבי תיאטרון, ולא מעט ספות עור נוספות מסביב. מעקה הזכוכית שהקיף את המרפסת היה מחוזק כעת בסורגים צהובים לילדים, והמסך שלפניי נראה כאילו נלקח מבית קולנוע.

"אתה יודע," אמרתי, "אדם נורמלי היה פשוט קונה טלוויזיה."

"וזאת בדיוק הסיבה שלא עשיתי את זה."

"כמה זה עלה?"

"פחות מכמה ששילמתי עבור סניף של סוויט סיזונס."

"שש ספרות?"

"שבע."

התאפקתי לא לצחוק. "מה קורה כשיורד גשם?"

"מחר מגיעים לבנות כיסויים נשלפים לטלוויזיה ולריהוט," אמר. "אני גם בונה אחד בפנים, לימים שלא יתחשק לה לצאת לכאן." הוא נראה כאילו צורת המחשבה הזאת מעשית לחלוטין. "התכוונתי לשאול לדעתך, אבל לא רציתי להסיח את דעתך מהישיבות. את חושבת שזה יותר מדי?"

"כשזה בא ממך?" חייכתי. "לא, בכלל לא."

ויולט התיישבה בכיסא בשורה הראשונה והסתובבה להביט בנו. "תפעיל את הסרט, דוד פרסטון!"

הוא צחק והוציא את השלט מכיסו, ואז הוביל אותי לשורה השנייה.

"תרצה לעבור על הסיכומים שלי כשהסרט ייגמר?" לחשתי.

"לא." הוא נישק אותי. "אנחנו יכולים לעשות את זה מחר."

"ששש!" ויולט הסתובבה והביטה בנו. "דוב לא יכול לשמוע את הסרט כשאתם מדברים. אתם צריכים להיות בשקט."

צחקנו והיא היסתה אותנו שוב.

ברגע שהסתובבה בחזרה למסך, פרסטון משך אותי לחיקו ונישק אותי "בשקט" עד סוף הסרט.

* * *

בבוקר, התקלחתי בחדר השינה שלו והוא דאג לשלוח את אחת החליפות שלי לפתח ביתו.

נסענו למשרד ביחד במכונית שלו. כל אחד מאיתנו טיפל באימיילים ובשיחות הטלפון שלו בזמן שוויולט ישנה בכיסא הבטיחות שלה.

כיוון שנותרו רק שבועות ספורים להסכם שלנו, ניסיתי להזכיר לעצמי שכל זה רק זמני, וכשיגיע הזמן להתפטר מפרקר אינטרנשיונל שוב נהיה זרים זה לזה.

"תפסיקי לחשוב ככה." הוא רכן אליי ונישק אותי כאילו קרא את מחשבותיי - ומחק כל אחת ואחת מהן.

לעזאזל.

כשהגענו לקומה שלו נפרדנו, ואמרתי שאעדכן אותו על הנסיעה שלי בצהריים.

למרבה הצער, הרגשתי כאילו שעת הצהריים לעולם לא תגיע, כיוון שזה היה תורי להשתתף בריאיונות למחליפה שלי, ולא חשבתי שנמצא את האחת היום.

נשמתי עמוקות וחייכתי אל המרואיינת השלישית שישבה מולי. "את יכולה לספר לי למה את רוצה לעבוד בפרקר אינטרנשיונל?"

"טוב, זאת הפעם השנייה שאני מתראיינת למשרה הזאת, אז אני מקווה לעשות רושם טוב יותר הפעם." היא הביטה בכף ידה.

"אהמ.. אז בסדר. טוב, אני יודעת שאת מסיימת תואר במשפטים, אבל כתוב פה שעבדת במכירות בחנות הדגל של רשת בורדרס ספרים לפני שהם פשטו רגל. תוכלי לספר לי קצת על המשרה הקודמת שלך?"

"זאת הייתה עבודה ממש מעולה. כל כך חבל שהם סגרו, את יודעת?"

"כן, אבל תוכלי לתת לי קצת פרטים על מה שעשית שם?"

"אה, כן, חכי רגע." היא הרימה את כף ידה אל פניה. "אני חושבת שפה פישלתי בפעם הקודמת. רגע." היא התחילה לקרוא את המילים מכף ידה בקול רם מספיק עד שהצלחתי לשמוע אותן. "להגיד משהו על מכירות ויחידות. לא להזכיר שמות או פרטים כדי שלא יוכלו לשאול יותר מדי שאלות מדויקות. לזכור שקורות החיים שלי כתובים על כף היד השנייה. לא להסתכל יותר מדי על כפות הידיים." היא הורידה את כף ידה השמאלית ואז הביטה בימנית.

צבטתי את זרועי כדי לוודא שזה באמת קורה.

"טוב, אז ככה." היא כחכחה בגרונה. "אני אשמח לדון במשרה הקודמת שלי, אם - ורק אם - אקבל הזדמנות לריאיון שני. בנקודת הזמן הזאת, קורות החיים שלי מדברים בעד עצמם."

בהיתי בה והתפתיתי לומר את מה שפרסטון היה אומר אם היה יושב לצידי. עופי מהמשרד שלי, לעזאזל. עכשיו.

"אני אהיה איתך בקשר," אמרתי, קמתי על רגליי והושטתי לה את ידי.

"וואו, באמת?" היא חייכה. "ידעתי שאני אצליח להגיע לסבב השני הפעם!" היא לחצה את ידי ויצאה מהמשרד שלי.

ברגע שהדלת נסגרה מחקתי את שמה מהרשימה. כיוון שנשארה לי חצי שעה פנויה עד הצהריים, החלטתי לבדוק מועמדת נוספת, אבל אז ראיתי אימייל עם הכותרת "מצטערים לשמוע" בתיבה שלי.

נושא: מצטערים לשמוע (אוורי־קון)

מיס לורן,

תודה על מכתבך המתחשב בתגובה להצעת העבודה שלנו. אנחנו מצטערים שלא נעבוד יחד בשלב הבא בקריירה שלך, ומאחלים לך הצלחה בהמשך.

מקס ריינולדס

מנכ"ל אוורי־קון

מה לעזאזל?

מעולם לא שלחתי להם מכתב דחייה להצעת העבודה. התחלתי לכתוב ולהסביר שהם כנראה טעו, אבל אימייל "מצטערים לשמוע" נוסף נחת בתיבה שלי, הפעם מהחברה שהתראיינתי אליה בשבוע שעבר. נדרשו לי חמש שניות תמימות לבדוק את תיבת הדואר היוצא שלי ולהבין מה קרה.

אוף! פרסטון!

יצאתי בסערה מהמשרד שלי לעבר משרדו, אבל הוא לא היה ליד שולחנו. הלפטופ שלו היה פתוח וכוס הקפה עדיין העלתה אדים.

"פרסטון?" קראתי.

אין תשובה.

מבולבלת, הלכתי לחדר השינה הפרטי שלו בהמשך המסדרון וראיתי אותו ישן במיטה כשוויולט מכורבלת לחזהו ונוחרת בעדינות.

רציתי להתנפל עליו, אבל החלטתי שלא הוגן לעשות את זה כשהוא ישן, אז כיביתי את האורות. ניגשתי וכיסיתי אותם בשמיכה, אבל לפני שהספקתי להתרחק פרסטון תפס במפרק ידי.

הוא פקח את עיניו, נעץ בי מבט ואז קם באיטיות.

"תודה על הפסקת הצהריים הארוכה," אמרה סינתיה שנכנסה לחדר. היא הביטה בידינו המשולבות והטתה את ראשה.

פרסטון לא ניסה לשחרר את ידי. הוא נישק את מצחה של ויולט ולחש לסינתיה שאנחנו עומדים לדון במשהו חשוב.

"אל תקראי לי אלא אם כן זה מצב חירום," אמר.

הוא הוביל אותי מחדר השינה אל המשרד שלו ונעל את הדלת מאחוריו.

"אני כועסת עליך בטירוף כרגע," אמרתי.

"מה עוד חדש?" שפתיו פגשו בשפתיי בתוך שניות, וזרועותיי הקיפו את צווארו. הוא העביר את ידיו סביב מותניי, חפן את הישבן שלי, הרים אותי ונשא אותי אל השולחן שלו.

"חכה," אמרתי והתנתקתי ממנו. "למה פרצת לחשבון האימייל שלי ושלחת

מכתבי דחייה להצעות עבודה?"

"בפעם המיליון: השימוש במילה 'לפרוץ' מרמז שלא ניחשתי את הסיסמה שלך." הוא חייך והעביר את אצבעו על שפתיי. "אבל הסיסמה החדשה שלך, סקסעסהבוס, מוצאת חן בעיניי הרבה יותר מהקודמת."

"אמרת שאין לך בעיה עם זה שאתפטר."

"מעולם לא אמרתי את זה."

"אתה יודע למה אני מתכוונת... למה שתשלח מכתב דחייה לאוורי־קון בלי לספר לי?"

"עומדים להגיש נגד מנכ"ל אוורי־קון כתב אישום בגין עברות מרמה חמורות. את לא צריכה ספינה טובעת בקורות החיים שלך אחרי שעבדת עבור הטוב ביותר."

"ומה לגבי חברת ה-**H**? גם נגד מר הורפורד עומדים להגיש כתב אישום?"

"לא." הוא חייך. "אני פשוט לא מחבב אותו."

"אלוהים..." ניסיתי להדוף אותו אבל הוא אחז בי בחוזקה.

"יצא לו מוניטין, טארה."

"גם לך."

"לפנייך, מעולם לא שכבתי עם עובדת ומעולם גם לא פיטרתי מישהי מפני שלא הסכימה לשכב איתי."

שתקתי.

"לא שלחתי מכתבי דחייה לאחרים." הוא נשמע כן. "רק לשני אלה."

"מבטיח?"

"מבטיח." הוא נישק את מצחי והעביר את ידו על ירכיי. בתוך רגע לא הייתי מסוגלת לדבר. הוא החליק את ידו בין רגליי וחייך כשקלט שאין שם תחתונים לקרוע מגופי.

הוא רכן למטה, הפשיל את החצאית שלי למעלה באיטיות והצמיד נשיקות לעורי. ואז צעד לאחור והתיישב בכיסאו. הוא הנמיך אותו עד שהיה בגובה השולחן בלי להוריד את עיניו ממני.

"שבי לי על הפנים," אמר.

"כאן?"

"כן." הוא הביט ישר בעיניי. "כאן."

הוא לא נתן לי הזדמנות להסס, תפס במותניי ומשך אותי קדימה. "תחזיקי את המדף."

צייתתי, אחזתי במדף העץ והתמקמתי מעליו. בלי מילה נוספת, הוא חפן את הישבן שלי וקבר את פניו בכוס שלי.

נאנחתי כשלשונו השתעשעה בשפתיי. "אוי, פאק..."

הוא מצץ בעדינות את הדגדגן שלי לתוך פיו ושחרר אותו חליפות – ציפורניי שרטו את העץ.

עצמתי את עיניי וזרקתי את ראשי אחורנית. הוא המשיך בקצב הפרוע שלו. לא הצלחתי להתרכז בדבר מלבד הלחץ שנבנה בין ירכיי ותחושת פיו השולט בעונג שלי.

"חכה... לאט יותר..." הרגשתי את הכוס שלי פועם כנגד פיו. "פרסטון..."

הוא גנח וסטר לישבני, בלי להתייחס כלל להנחיותיי.

"אה... אה..." הקשתתי את גבי וניסיתי להחזיק מעמד עוד קצת, אבל לא היה לי סיכוי.

האורגזמה הגיעה במהירות ובעוצמה. לפתתי את המדף בזמן שגופי התכווץ כפי שלא עשה מעולם.

הוא ליטף בעדינות את מותניי וחיכה עד שאפסיק לרעוד, ורק אז עזר לי לרדת. מחייך, הוא הושיב אותי על שולחנו והצמיד את ידיו לרגליי הרועדות.

"אפשר לחזור לחדר השינה שלך ולשכב לרגע?"

"בוודאי שלא." הוא גיחך. "עכשיו אנחנו הולכים לטפל בפנטזיה הזאת שסיפרת לי עליה בטלפון."

עשרים ושמונה

פרסטון

הסקס עם טארה היה בלתי פוסק וחסר שליטה. הוא הפך לחלק החדש בשגרת היום שלי ולחלק האהוב עליי ביום. כל פעם הייתה מספקת יותר מקודמתה, ואם כי הייתה לי תחושה שאנחנו משלימים את מה שפספסנו במשך שנתיים, חלק מסוים בי הצטער שאנחנו לא יכולים לחזור לאחור ולהתחיל מחדש.

"את בסדר?" ליטפתי את שערה כשנצמדה אליי בחדר האמבטיה שלי. רגלה הייתה כרוכה סביב מותניי והישבן שלה היה צמוד לכיור.

"כן, אבל אני צריכה ללכת הפעם," היא הסמיקה. "אני צריכה להיות מבריקה בריאיון הזה מחר ואני צריכה להתכונן לפחות שעתיים."

"זה הריאיון השישי שלך למשרת עוזרת מנהלית. חשבתי שאת רוצה לעבוד בשביל עצמך."

"נכון," היא אמרה. "אבל אני צריכה להתחיל באיזשהו מקום. מקום שאתה לא נמצא בו."

"הממ." נישקתי את שפתיה ויצאתי ממנה באיטיות. זרקתי את הקונדום לפח. "אני יכול לעזור לך להתכונן למחר, אם את רוצה."

"זה מה שהיינו אמורים לעשות."

"אז את יכולה להישאר פה הלילה."

"ניסיתי את זה אתמול, ואז מצאנו את עצמנו עושים סקס בחדר הכביסה שלך, פרסטון."

"מה את מנסה להגיד?"

היא צחקה ונישקה אותי, מסמנת לי להרים את שמלתה מהרצפה. "אני אחזור מאוחר יותר אם אסיים."

"אם?"

"כן, אם. במילים אחרות, אם פרסטון לא ישלח לי המון הודעות זימה שיסיחו את דעתי מהעבודה."

"אני לא אתחיל לשלוח לך הודעות לפני שיעברו ארבע שעות מעכשיו."

"תודה."

אחזתי בידה וליוויתי אותה למעלית, ואז נישקתי אותה פעם אחת אחרונה כדי להזכיר לה לחזור. בדקתי שוב את ויולט והתיישבתי בחדר העבודה שלי.

לא התחשק לי לעבוד הלילה, אז לקחתי את מכתבו של אחי, אבל הנחתי אותו בחזרה. במקום זאת הוצאתי את מעטפת המנילה עם המסמכים של ויולט ופיזרתי אותם על השולחן.

דפדפתי בדרכון שלה וראיתי שהיו לה ארבעה עמודים מלאים בחותמות. צרפת, אנגליה, תאילנד, אוסטרליה, מקסיקו, יפן, וחותמות רבות מהרפובליקה הדומיניקנית.

לא ידעתי שווסטון נסע כל כך הרבה.

קראתי את התיק הרפואי שלה ושמרתי את תאריך הלידה שלה בלוח השנה שלי. דפדפתי באלבום תמונות קטן, והתעלמתי מהכאב בחזי כשנתקלתי פנים אל פנים בווסטון שעוזר לה לעלות על סוס. ווסטון נושא אותה על כתפיו. ווסטון מנשק ברונטית יפה וויולט מחייכת ברקע.

בדיוק כשפתחתי את ארון המשקאות שלי, שמעתי צליל דלתות נפתחות ונסגרות וצליל של דברים שנופלים על הרצפה.

התרוממתי, פניתי אל המסדרון וקפאתי במקומי. ויולט עמדה בפתח החדר, בוכה ואחוזה בדובון שלה.

"ויולט?" התכופפתי לגובה עיניה. "מה קרה?"

"אני לא מצליחה למצוא את אימא ואבא." דמעות זלגו במורד פניה. "אתה יכול לעזור לי?"

הצמדתי אותה אליי והיא בכתה חזק יותר. "זה בסדר, ויולט. זה בסדר." הרמתי אותה ונשאתי אותה לחדרי.

הדלקתי את האורות, הפשלתי את השמיכות והשכבתי אותה במיטה ליד הדובון שלה.

"אני מצטער, ויולט." לחשתי וניגבתי את דמעותיה. "אני אשתדל לטפל בך הכי טוב שאפשר, בסדר?"

"אני יודעת, כי אתה גר בדוב שלי." היא חייכה אליי ברכות.

"למה את מתכוונת, ויולט?" חשבתי שהיא תפסיק כבר להגיד את המשפט המוזר הזה, אבל היא עדיין אמרה אותו לפחות פעם ביום. "למה את חושבת שאני גר בדובון שלך?"

"אני יכולה להראות לך." היא התיישבה ותפסה בדובון, הפכה אותו ופתחה את הרוכסן בגבו. היא שלפה חוברת כחולה קטנה שעליה היה כתוב המשפחה של ויולט: אנשים שאוהבים אותי, ופתחה אותה.

בעמוד הראשון הייתה תמונה יפהפייה של אבי ואימי מול ביתנו הישן.

"זאת סבתא רוז." היא הצביעה על אימי וחייכה. "יש רוז גם בשם שלי." היא הצביעה על אבי. "וזה סבא פ'. הם בעננים עכשיו."

היא עברה על פני עמודים נוספים עם תמונות של הוריי, עד שהגיעה לתצלום של אחי וארוסתו. "אלה אבא ואימא שלי. עכשיו גם הם בעננים."

היא דפדפה עד לעמודים האחרונים של החוברת ושם היו שתי תמונות שלי, תצלומים משערי מר ניו יורק שלי. "וזה דוד פרסטון – אתה. רואה? אתה גר בדוב שלי." היא הביטה בי. "אתה בוכה?"

"לא."

"העיניים שלך רטובות."

"הן לא רטובות ואני לא בוכה."

"אתה נראה כאילו אתה בוכה." היא חיבקה אותי. "זה בסדר, דוד פרסטון. הם בעננים עכשיו."

עשרים ותשע

טארה

"הסוף המר"

"נכון שאת שמחה שלא התפטרת מהעבודה, מתוקה?" חייכה אימי כשפגשתי אותה בשדה התעופה כמה שבועות מאוחר יותר. "תגידי לי שלא טעיתי כל הזמן."

"מה? לגמרי טעית. בדיוק אמרתי לך שהתפטרתי ושהיום האחרון שלי בעבודה הוא ביום שישי הבא."

"טוב, את תצטערי על זה בסופו של דבר, טארה. שום דבר טוב בחיים לא קורה למי שמוותר."

הנדתי בראשי וסימנתי למכונית. הדבר היחיד שהצטערתי עליו הוא שהזמנתי אותה לבלות סופשבוע שלם בניו יורק. מאחר שפרסטון וויולט טסו לדיסני וורלד לכבוד יום ההולדת שלה, ואווה התחילה עבודה חדשה בסוף השבוע, חשבתי שאראה לאימי באופן אישי את העיר היחידה שעדיין לא ביקרה בה.

ידעתי שהייתי צריכה לחכות עוד כמה חודשים.

"צהריים טובים, מיס לורן." ויל יצא מהמכונית ופתח עבורנו את הדלת האחורית. "צהריים טובים גם לך, גברת לורן."

אימי חייכה והתיישבה ראשונה. "יש לך לו"ז עבורנו, טארה?"

"כן, אבל הוא מתחיל רק מחר. אני צריכה לקחת מהמשרד כמה דברים ואז לעבוד בדירה לפחות שעתיים."

היא בהתה בי במשך כמה רגעים. "הבוס שלך היה באמת כל כך נורא, חמודה? את בטוחה שאת לא סתם מדמיינת?"

"היא לא סתם מדמיינת," אמר ויל וחייך אליי דרך המראה האחורית. "תאמיני לי."

אמרתי "תודה" בלי קול והוא קרץ אליי.

"טוב, אני מניחה שזה נכון," אמרה אימי ונראה שקיבלה את המצב סוף סוף.

התחלתי להחליף נושא ולשאול אם יש משהו מיוחד שתרצה לאכול היום, אבל אימי מיהרה להזכיר לי שהיא לא מקבלת ויתור, בשום מצב.

"תראי את ביל גייטס!" היא הביטה בי. "הוא לא ויתר."

"הוא לא סיים את הלימודים בקולג'."

"סטיב ג'ובס לא ויתר."

"גם הוא לא סיים את הלימודים."

"טוב, אלן דג'נרס–"

"היא החזיקה מעמד סמסטר אחד בלבד."

"טוב, אלה רק שלוש דוגמאות." היא שלפה את הטלפון שלה. "אני אמצא לך אנשים אחרים שתוכלי להתרשם מהם ולשקול מחדש את ההחלטה שלך."

הבטתי מחוץ לחלון והתאפקתי לא להיאנח.

עד שהגענו לדירה, אימי הספיקה לקרוא לי את הביוגרפיות של יותר משמונים "אנשי עסקים" שלא ויתרו, ולא היה לי כוח להגיד לה ש:

א. איש מהם לא היה בחיים.

ב. מחציתם היו דמויות בדיוניות מרבי מכר.

השוער הכניס אותנו בחיוך לבניין והיא סוף סוף הניחה למשחק שלה. בדקתי את תיבת הדואר שלי וגיליתי שהיא מלאה בגלויות יפהפיות וצבעוניות מְעובדים בפרקר אינטרנשיונל.

מיס לורן היקרה,

בבקשה אל תעזבי אותנו לבד איתו.

תודה.

מיס לורן היקרה,

אפשר לבוא איתך? (באילו, רק אני). אני לא חושבת שהמשרה שלי בטוחה אם את לא בסביבה.

תודה.

מיס לורן היקרה,

הבוס שלך לגמרי מובן שתישארי פה.

לפחות זה מה ששמעתי.

פרסטון פרקר

צחקתי וקראתי את שאר הגלויות, וגיליתי שעל כל גלויה ששלח מתמחה, היו עוד חמש מפרסטון. עד כמה שהמחווה נגעה לליבי ועד כמה שנהניתי להיות איתו, ידעתי שעדיף לנו לעבוד בנפרד.

קיוויתי שהוא מרגיש כמוני לגבי המשך השילוב של חיינו הפרטיים.

"וואו." אימי הסתובבה בלובי. "כמה המקום הזה עולה לך לחודש? בעצם לא, אל תגידי לי. אני אפילו לא רוצה לדעת."

צחקתי ולחצתי על כפתור המעלית. "זה יקר, אבל הבוס שלי משלם את הרוב."

"הוא ימשיך לשלם עוד קצת אחרי שתעזבי?"

"אני לא בטוחה. לא שאלתי." ידעתי שגם אם לא, יש לי מספיק כסף בחשבון הבנק כדי לשלם על הכול בעצמי למשך זמן לא קצר.

כשנכנסנו למעלית, אימי רכנה לעברי וחיבקה אותי – בהפתעה גמורה. "אבא שלך היה מאוד גאה בך אם היה יכול לראות אותך עכשיו, את יודעת?"

"למרות שוויתרתי על משהו והתפטרתי?"

"בהחלט." היא חייכה. "אבא שלך ויתר יותר מכל האנשים שאי פעם הכרתי. למה את חושבת שדחפתי אותך כל כך לכיוון השני?"

צחקתי ושחררתי אותה מהחיבוק רק כשהמעלית הגיעה לקומה שלי. כשהדלתות נפתחו, הראיתי לה את חדר הספא משמאל, וכשהגענו לדלתות שהובילו אל הכניסה לדירתי, פרסטון התנתק מהקיר שנשען עליו וחייך אליי.

"לא אמרת לי שיש לך חבר." אימי השיבה על עצמה אוויר בידה בצחוק. "מי זה?"

"אני פרסטון פרקר," אמר והושיט את ידו. "אני מתנצל על כל הדברים שנאלצת לשמוע עליי במשך השנתיים האחרונות. נחמד לפגוש אותך סוף סוף, גברת לורן."

"מה?" עיניה של אימי נפערו והיא לחצה את ידו. "טארה, זה הבוס שלך?"

"הבוס הנוראי שהיא שונאת." הוא תיקן אותה בחיוך.

היא עמדה מוכת אלם לחלוטין, והמשיכה ללחוץ את ידו ולבהות בו. ציפיתי שהיא תשחרר את ידו, אבל נראה שזה לא עומד לקרות בזמן הקרוב. "אימא?" כחכחתי בגרוני. "אימא."

"אוי, סליחה." היא שחררה סוף סוף את ידו אבל עדיין בהתה בו.

פרסטון צחק ומשך אותי אליו לחיבוק. "איך אימא שלך הגיעה לניו יורק?"

"במטוס, כמובן."

הוא הרים את גבותיו. "היא טסה בטיסה מסחרית?"

הנהנתי.

"למה?"

"כי ככה אנחנו, האנשים הרגילים, מתניידים ממקום למקום."

הוא צחק ושחרר אותי. "היית יכולה להשתמש באחד המטוסים שלי."

"אני עדיין לא חושבת שאתה צריך ארבעה."

"בגלל זה יש לי חמישה." הוא חייך. "אימא שלך מוזמנת להשתמש במטוס פרטי בדרכה חזרה הביתה."

"גם לי מותר להשתמש בהם כשאתחיל את העבודה החדשה שלי?"

"רק אם את טסה לפגוש אותי." הוא נראה כאילו התחשק לו להצמיד אותי לקיר ולנשק אותי, אבל למרבה המזל הוא הצליח לרסן את עצמו מול אימא שלי.

"טארה, זה הבוס שלך?" אימי שאלה שוב. "חשבתי שאמרת שאת שונאת כל מה שקשור אליו."

"נכון." אמרתי והבטתי בו. "חשבתי שאתם בדרך לדיסני וורלד."

"היינו, עד שמישהי מסוימת התחילה לבכות כי היא רצתה שגם טארה תבוא," הוא אמר. "לא, סליחה, דוב רצה שטארה תבוא. הם מחכים במכונית עם סיימון."

חייכתי. "טוב, הייתי שמחה לבוא, אבל אפשר ביום אחר? אני מחכה למשלוח של כמה דברים מהמשרד ואימא שלי רוצה לראות את ניו יורק."

"אני מוכנה לנסוע לדיסני וורלד," אימי אמרה. "היום. איתו. מתי שתרצו."

התאפקתי לא לצחוק ופרסטון אחז בידי בחוזקה. "אני אבקש מוויל לחכות למשלוח שלך," אמר. "את צריכה לקחת משהו מהדירה קודם?"

"אני לא מאמינה שאתה שואל אם אני רוצה לארוז לפני שאני נוסעת."

"זאת שאלה של כן או לא, טארה."

"לא," אמרתי. ואז הוספתי בגרמנית, "אני זוכרת שהבוס שלי אמר שיקנה לי כל מה שאני צריכה כשנגיע. אני תוהה אם ההצעה עדיין בתוקף."

"יש לך מזל שאימא שלך עומדת ממש כאן," הוא השיב בגרמנית מושלמת, ואז אמר באנגלית, "יופי, אז אנחנו יכולים לצאת. אלא אם כן גברת לורן צריכה לקחת משהו מהדירה שלך, או רוצה לסייר בה קודם?"

"אני יכולה לראות את הדירה שלה מבפנים כשנחזור." אימא התחילה ללכת לכיוון המעלית, ושנינו צחקנו והלכנו בעקבותיה.

כשנכנסנו למעלית, פרסטון קיבל שיחת טלפון. אימי הדפה אותי קלות

בכתפי.

"אני לוקחת בחזרה את כל מה שאמרתי על לוותר," היא לחשה. "עם בוס שנראה כך... במיוחד כשהוא בלי ספק מעוניין בך, אסור לך להתפטר לעולם. כבר מאוחר מדי לבקש את המשרה שלך בחזרה?"

שלושים

פרסטון

הבטתי בטארה שישנה לצידה של ויולט בזמן שהמטוס נסע על פני מסלול ההמראה. היא החזיקה את דוב בידה האחת ושקית סוכריות על מקל בצורת מיקי מאוס בידה השנייה. בניגוד אליי, לטארה לא הייתה שום בעיה להגביל את כמות הממתקים היומית של ויולט, והייתי אסיר תודה על שהצטרפה לנסיעה.

יום שישי הקרוב היה יום העבודה האחרון שלה, ואם כי לא הייתי בטוח במאה אחוז לגבי המחליף שלה, הייתי לחלוטין בטוח בנו. הייתי נחוש בדעתי שברגע שמסיבת הפרידה תסתיים, אשאל אותה אם נוכל להמשיך את מה שזה לא יהיה שמתרחש בינינו בשבועות האחרונים.

לא הייתה לי שום כוונה לצאת עם אחרות, וידעתי, בלי שמץ של ספק, שהרגשות שלי כלפי טארה עמוקים יותר מרק סקס.

"מאוחר מדי להחזיר אותה לעבודה?" אימא של טארה נכנסה לתא הנוסעים. "אתה יכול לספר לי ואני אמצא דרך לגרום לה לשנות את דעתה."

"היא קיבלה את ההחלטה הנכונה." הבטתי שוב בטארה. "הגיע הזמן שהיא תמשיך בכיוון אחר."

"אתה חושב שיש לה פוטנציאל להיות יועצת משפטית של חברה?"

"לא," אמרתי בכנות. "אני חושב שיש לה פוטנציאל להיות מנכ"לית. היא תהיה מבוזבזת בכל תפקיד אחר."

אמה חייכה ולקחה קערה עם תפוחים. "אתה יודע, השינה שלה מאוד קלה והיא שונאת הצהרות גדולות." היא הביטה בי כאילו שהייתה מסוגלת לקרוא את מחשבותיי. "תגיד לה איך אתה מרגיש. זאת אומרת, זה מה שהייתי עושה לו הייתי במקומך."

"אין לי מושג על מה את מדברת." חייכתי. "אנחנו רק ידידים, והיא עובדת שלי לשעבר."

"בילית איתכם שלושה ימים, ועכשיו זאת הפעם היחידה שאתם לא נוגעים

זה בזה." היא נעצה בי מבט ידעני ופנתה בחזרה לאחורי הסוויטה. "אתם הרבה יותר מרק ידידים."

כשהדלת נסגרה מאחוריה, שקלתי להעיר את טארה ולהציע לה להצטרף אליי בקדמת התא, אבל הטלפון שלי זמזם על השולחן. אימייל מג'ורג'.

נושא: מכתב ההמלצה של טארה לורן

פרסטון, בבקשה אל תגיד לי שנתת לטארה את מכתב ההמלצה למשרה הבאה שלה.

ג'ורג' טאנר

יועץ משפטי, פרקר אינטרנשניונל

נושא: השב: מכתב ההמלצה של טארה לורן

מובן שנתתי. שמחתי מאוד לעשות את זה. אפילו כתבתי את המכתב האחרון בעצמי.

פרסטון פרקר

מנב"ל ובעלים, פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: השב: מכתב ההמלצה של טארה לורן

זה לא זמן טוב להתבדח איתי, פרסטון. אני רציני. בלי-טיפת-חיוך רציני.

ג'ורג' טאנר

יועץ משפטי, פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: השב: השב: מכתב ההמלצה של טארה לורן

גם אני (יבולת להשתמש במירבאות במקום שני המקפים האלה, אגב).

פרסטון פרקר

מנב"ל ובעלים, פרסטון אינטרנשיונל

נושא: השב: השב: השב: השב: מכתב ההמלצה של טארה לורן

אז המלצת עליה באופן אישי לתפקיד של ממלאת מקום הפרקליט הראשי?! נחמד. ממש חמוד. הבעיה היחידה היא החברה המזוינת שהיא תלך לעבוד בה.

ראה מצ"ב.

ג'ורג' טאנר

יועץ משפטי, פרקר אינטרנשיונל

פתחתי את הקובץ המצורף ואיבדתי את זה.

מה, לעזאזל?

שלושים ואחת

טארה

"לחיי העוזרת המנהלית הטובה ביותר בתולדות פרקר אינטרנשיונל אי פעם!" הרימה סינתיה כוס שמפניה. "טארה לורן!"

כולם בחדר הריעו ושתו ואני חייכתי לכולם את החיוך המוצלח ביותר שיכולתי. עד עכשיו היו שירים לפרידה, דקלום קבוצתי בחרוזים בשם "בבקשה אל תעזבי אותנו, טארה," ומעין ריקוד דרמטי בשם "לא, באמת, בבקשה אל תעזבי אותנו, טארה."

מסיבה כלשהי, פרסטון לא היה כאן. מאז שחזרנו מדיסני וורלד הוא נראה עצבני. כאילו כעס על משהו.

כנראה כי הזוג פון שטרום טרם חתם על החוזה.

"תודה רבה לכולם על המסיבה הזאת," אמרתי כשאני עומדת על כיסא. "היא באמת מאוד חשובה לי. אמנם אני חייבת לעזוב, אבל אני אעשה כל שביכולתי לעבור מדי פעם כדי לשתות קפה בסוויט סיזונס ולפטפט איתכם מתי שרק אוכל." חשבתי רגע. "טוב, עם חלקכם."

כולם צחקו.

"תדאגו לתת למחליף שלי, טיילור, את כל התמיכה שיזדקק לה."

"מה השם האמיתי שלו?" שאלה סינתיה.

"טיילור."

כולם מלבדי ומלבד טיילור צחקו, אז משכתי בכתפיי וירדתי מהכיסא.

הוצאתי את הטלפון ושלחתי לפרסטון אימייל.

נושא: מסיבת הפרידה שלי.

אתה מפספס אותה.

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנכ"ל פרסטון אינטרנשיונל

נא להעביר בקשות עתידיות לעוזר החדש שלו טיילור מילטון בכתובת taylormilton@parkerhotels.com

נושא: השב: מסיבת הפרידה שלי.

ידוע לי.

פרסטון פרקר

מנכ"ל ובעלים, פרקר אינטרנשיונל

נושא: השב: השב: מסיבת הפרידה שלי.

קרה משהו? אתה יכול לספר לי (אתה לא מתנהג כרגיל כל השבוע).

טארה לורן

עוזרת מנהלית לפרסטון פרקר

מנכ"ל פרסטון אינטרנשיונל

נא להעביר בקשות עתידיות לעוזר החדש שלו טיילור מילטון בכתובת taylormilton@parkerhotels.com

הוא לא ענה. אחרי שהעוגה השלישית נאכלה והשירים האחרונים הושרו, חבריי לעבודה התחילו לצאת מהחדר.

המתנתי עד שרק כמה אנשים נותרו ויצאתי לכיוון המשרד שלו.

"חכי רגע," חסמה סינתיה את דרכי. "אני רוצה להתנצל על האופן שבו התייחסתי אלייך כשרק הגעת לפה. זה לא הגיע לך."

חייכתי. "ההתנצלות מתקבלת."

"אני גם רוצה להודות לך שהמלצת עליי לתפקיד המטפלת הזמנית של ויולט. עכשיו, כשאני מאורסת, זה ממש עוזר שיש לי עבודה פחות לחוצה כאן." לחייה האדימו כפי שקרה תמיד כשהתכוונה לבקש ממני משהו. "רציתי לשאול אם תוכלי לשאול את מר פרקר אם אוכל להיות המטפלת שלה במשרה מלאה. הוא מראיין בערך שלוש מועמדות ביום ועדיין לא מצא מישהי."

"למה שלא תשאלי אותו בעצמך?"

היא הביטה בי כאילו הצמחתי עוד ראש. "את צוחקת עליי, נכון?"

משכתי בכתפיי. "אני בטוחה שהוא ישקול את זה. עשית עבודה מעולה עד עכשיו."

"מר פרקר לא שוקל כלום, אפילו לא את העניבה שהוא עונב, בלי לשאול לדעתך," היא אמרה. "בכל פעם שאני אומרת לו שיש מישהו בטלפון עם איזו הצעה, הוא שואל אם קראת אותה קודם. הוא מעולם לא מקבל שיחות אם התשובה שלילית."

"ויולט היא עניין שונה, סינתיה."

"לא." היא הנידה בראשה. "היא לא. ואת יודעת שזה לא משנה אם את עובדת כאן או לא, הוא עדיין יבקש את דעתך על מי שתיבחר בסופו של דבר."

הוא באמת הזכיר את זה לפני כמה שבועות. "בסדר, אני אגיד לו שכדאי לו לשקול אותך, אבל לוויולט תהיה המילה האחרונה."

"תודה," היא אמרה. "ועוד דבר, מיס לורן. סיפרתי לך שמר פרקר גילה על ההתערבות שלנו?"

"לא. הוא הכריח אתכם לבטל אותה?"

"בכלל לא." היא חייכה. "הוא הצטרף."

הגיוני. "טוב לדעת. למה את מספרת לי?"

"כי הוא ניצח." היא חייכה ופנתה לעבר הדלת. "הוא אמר שתישארי לפחות שנתיים." היא שוב איחלה לי בהצלחה ויצאה.

עצרתי ליד השולחן שלי ולקחתי קופסת תיקים עבור פרסטון בדרכי למשרדו. להפתעתי, הוא לא דיבר בטלפון ולא היה באמצע פגישה. הוא פשוט ישב ונעץ מבטי זעם בחלל.

"היי," נכנסתי פנימה וסגרתי את הדלת. "מה קרה?"

הוא לא ענה. הוא סקר אותי מלמעלה למטה כרגיל וחיוך חצה את שפתיו, אבל הוא לא נתן לו להישאר שם.

"מה קורה, מיס לורן?" הוא שאל.

"טוב, הכנתי את כל מה שתצטרך עבור הפגישה האחרונה שלך עם מר פון שטרום." הנחתי את הקופסה על שולחנו ושלפתי חבילת עטים. "תדאג לקחת איתך את אלה ולא אחד מהעטים הסופר-יקרים שלך, כי אתה יודע שהוא שונא הפגנות עושר. וגם תזכור לקחת אותו למקום עם מחירים הגיוניים לארוחת ערב."

"בסדר. עוד משהו?"

"כן." שלפתי קלסר מקודד בצבעים שנשא את הכותרת רשימת עשה־זאת־בעצמך־לעזאזל. "הכנתי לך את זה. לימדתי את טיילור לא מעט דברים בשבועות האחרונים, אבל אני יודעת שיעבור זמן מה עד שהוא באמת ישתלט על הכול. אז בכל פעם שאתה מרגיש שאתה צריך חוות דעת שנייה, או צריך שהוא יעשה

משהו פשוט, תעבור על זה לפני שתפטר אותו, בסדר?"

הוא לקח ממני את הקלסר אבל לא אמר דבר.

"הנחתי עותקים נוספים על השולחן שלך ובמקומות אחרים במשרד שבהם אתה נמצא הרבה," אמרתי בחיוך. "אה, ואני רוצה שתדע שעל אף העובדה שהשנתיים הראשונות פה היו לי קשות, ששת השבועות האחרונים היו מדהימים. אני מקווה שעדיין נוכל להיפגש באותה מידה, למרות שנעבוד במקומות שונים, אתה יודע?"

"לא, אני לא יודע," אמר. "הלוואי שהייתי יכול לומר שיש לי רגשות דומים כלפייך, אבל זה לא המצב. ואחרי שתצאי מהמשרד שלי היום, אני לא רוצה לראות אותך שוב."

"מה? למה?"

"כי אני לא רוצה לחשוף את ויולט להתנהגות הבוגדנית שלך."

"זה איזשהו ניסיון להיזכר בעבר?" חייכתי. "כי יש בלי ספק סוכריית שוקולד בקפה שלך, ואמרתי לטיילור אינספור פעמים עד כמה חשוב לך לקבל את הקפה בטמפרטורה הנכונה."

"לא מדובר בשוקולד," הוא אמר בקול צרוד. "מדובר בזה שפאקינג בגדת בי בכל רמה אפשרית."

"פרסטון, על מה אתה מדבר?"

"אמרת לי ששני המועמדים הסופיים שלך למשרה הבאה היו לימה־קורס וטייט־הילס. אמרת שאחרי שתעבדי בשביל אחד מהם במשך שנה, תצאי להיות עצמאית. לא אמרת כלום על מריוט."

נאנחתי. חיכיתי עם השיחה הזאת עד לאחרי ארוחת הערב היום.

"יש לך מושג כמה זה דפוק?" הוא שאל בזעם.

"זאת רק משרה זמנית לשנה," אמרתי. "ההצעה שלהם הייתה הטובה ביותר מבין השלוש וממש התכוונתי לספר לך."

"מתי? ביום הראשון המזוין שלך בעבודה."

"פרסטון..."

"את הולכת לעבוד דווקא שם, מכל המקומות בעיר הזאת שבהם יכולת לבחור לעבוד בהם אחרי שעבדת בשבילי. את בטח רואה איך יש כאן ניגוד אינטרסים מקצועי וגם אישי." הוא דיבר בקול רם כל כך עד שלא הצלחתי להשחיל מילה. "כרגע התפטרת מרשת מלונות היוקרה מספר אחת בעיר, כדי לעבוד ברשת מלונות היוקרה מספר שתיים. היית יד ימיני, אשת סודי, הכול

שלי." הוא הטיח את אגרופו בשולחן. "מה נראה לך שהדירקטוריון חושב על המתחרה שלהם עכשיו, אחרי ששכרו אותך?"

"תמיד אמרת שהם לא המתחרים שלך."

"הם לא." הוא קם על רגליו. "מבחינתי, לפחות. אני מתחרה שלהם. את לא חושבת שהם ישאלו אותך שאלות על כל מה שלמדת פה במהלך השנתיים האחרונות?"

"אני אהיה בתפקיד של יועצת משפטית. לא יהיה לי שום קשר להחלטות השוטפות של המנכ"ל, ואני הולכת לשם רק כדי לקבל עוד קצת ניסיון בניהול חברה. חברה אחרת." ניסיתי לשמור על קול רגוע. "ואם אתה חייב לדעת, די מוצא חן בעיניי לעבוד בתעשיית המלונאות."

"אז את יכולה להישאר פה ולעשות את החרא הזה." הוא התיז. "אמרתי לך שאתן לך כל מה שתרצי כדי שתישארי פה. כל דבר."

"עם כל הכבוד, אני צריכה ללמוד על כל השכבות השונות של התעשייה ואני צריכה ללמוד מסוג אחר של מנהל. אני לא יכולה לעבוד עבורך יותר, בשום תפקיד. לא חשבתי ש–"

"לא חשבת בכלל." הוא קטע אותי. "אם היית אומרת לי שאת אפילו שוקלת להגיש מועמדות לשם, הייתי אומר לך שהמנכ"ל הוא שקרן ושהדברים שהבטיח לך לא יקרו. הייתי אומר לך שאין שום סיכוי שאמשיך לצאת איתך ולישון לידך בלילה אם את מדברת איתו כל יום."

"הייתי שמחה לקבל הזדמנות להסביר," אמרתי וצמצמתי את עיניי. "זה לא מה שאתה חושב, וכבר דאגתי לגילוי נאות כדי להבטיח שאין פה ניגוד אינטרסים."

"זה היה ניגוד אינטרסים ברגע שהסכמת להתראיין אצלם ולא סיפרת לי," הוא אמר וחשק את שיניו. "עופי החוצה מהמשרד שלי, לעזאזל. עכשיו."

"סליחה?"

"עופי החוצה מהמשרד שלי," הוא חזר, בקול קשוח יותר הפעם. "אני בטוח שיש לך במריוט משרד שבו תוכלי לבזבז את הזמן ולדבר על הדברים שלא חשבת עליהם. שמעתי מספיק."

"פרסטון–"

"לא הייתה לי הזדמנות לקרוא לביטחון בגללך ביום שבו נפגשנו." הוא הרים את שפופרת הטלפון. "תרצי שאפצה אותך על זה סוף סוף?"

"נראה אותך." הייתי מאוד קרובה לאבד את זה. "אם היית מפסיק לדבר כל

כך הרבה פעם אחת בחיים שלך ומקשיב סוף סוף למישהו מלבד לעצמך, היית רואה שאנחנו אומרים אותו דבר. אני באמת רוצה לעבוד עבור עצמי."

"אבל לא לפני שתעבדי עבור מריוט, נכון? בגלל זה לא סיפרת לי?"

"לא סיפרתי לך מפני שידעתי איך תגיב."

"אז ידעת שזה יקרה?" הוא לחץ על כפתור בטלפון בלי להוריד ממני את מבטו הזועם. "אני צריך שמישהו יוציא את מיס לורן מהבניין שלי. עכשיו. ובאותו עניין, היא רשמית אישיות לא רצויה בכל המלונות שלי. תדאגו שכל העובדים במזנוני ארוחת הבוקר יהיו מודעים לעובדה הזאת, רק למקרה שהיא תופיע שם שוב."

הנדתי בראשי. "תודה שהראית לי שאתה בדיוק מי שחשבתי שאתה כשהתחלתי לעבוד פה. תודה גם שהראית לי ששלושת השבועות האחרונים לא הייתה שום משמעות בעיניך."

"הדלת מאחורייך. את לא צריכה לדבר כדי לצאת."

"אני יכולה להבטיח לך שלא אדבר איתך שוב לעולם."

"אז למה השפתיים שלך עדיין זזות?"

העפתי את הקופסה מהשולחן שלו ויצאתי בסערה מהמשרד. ירדתי במעלית אל הלובי, בלי לטרוח להעיף אפילו מבט אחרון אחד במשרד הפינתי שלי.

שלושים ושתיים

טארה

נושא: יום ראשון בעבודה ותיקון

מר גרייווד,

במידת האפשר, הייתי רוצה להתחיל בתפקידי כיועצת המשפטית שלך השבוע במקום בשבוע הבא.

תודה,

טארה לורן

מריוט אינטרנשיונל

שלושים ושלוש

פרסטון

שבוע מאוחר יותר...

המסעדה הזולה שבה ישבתי הזכירה לי בדיוק מדוע ניסיתי להימנע ממקומות מהסוג הזה עד כמה שאפשר. המלצריות היו תלמידות תיכון שהעדיפו לפטפט זו עם זו מאשר לקחת את ההזמנה שלי, בתפריט לא היה כמעט שום דבר ממה שרציתי לאכול, והמנהלת הייתה ללא ספק בטלפון עם מדור הרכילות - אם לשפוט לפי הניצוץ הזדוני שבעיניה ומהאופן שבו המשיכה לנופף לי מעברו השני של החדר.

אנחנו צריכים לגמור עם החרא הזה.

המתנתי עד שהוגש הקינוח, שכלל קסטת גלידה קנויה, והנחתי את המסמכים לחתימה על השולחן.

"מיס לורן לא תצטרף אלינו לציון האירוע החגיגי?" חייך אליי מר פון שטרום מעברו השני של השולחן. "קיוויתי לפגוש אותה פעם אחת אחרונה."

"מיס לורן בגדה ברשת מלונות פרקר אינטרנשיונל והיא לא תהיה נוכחת בשום פגישה מעתה ואילך."

"מה?"

ג'ורג' בעט בי מתחת לשולחן. "מה שהוא מתכוון לומר הוא שמיס לורן לא תוכל להגיע הערב, אבל היא ביקשה למסור שהיא שמחה מאוד שהצלחנו להגיע לעמק השווה בתנאים מוצלחים כל כך."

"יש דרך שבה אוכל להתקשר אליה?" פון שטרום שאל. "אני רק רוצה להודות לה."

"על מה?" אמרתי. "על שעזבה? שעברה לאויב?"

"חשבתי יותר בכיוון של להודות לה על שגרמה לי להבין את כל הדברים שהחברה שלך תוכל לעשות עם הרשת שלי, מר פרקר. היה נפלא לעבוד איתה, אתה יודע?"

"לא, אני לא יודע. בעיניי היא הייתה ממוצעת למדי."

"פרסטון, מספיק." ג'ורג' זרק את המפית שלו על השולחן. "מר פון שטרום, תסלח לנו לרגע, בבקשה?" הוא קם, תקע בי מבט זועם וסימן לי לבוא אחריו למרפסת של המסעדה.

הוא דרש מכל המלצרים לתת לנו פרטיות, וברגע שיצאו שילב את זרועותיו. "אתה השתגעת, פרסטון? אתה רודף אחרי העסקה הזאת יותר מדי זמן בשביל לאבד הכול בגלל הכעס שלך על מיס לורן."

"אתה מאמין שהיא הלכה לעבוד שם?"

"פרסטון, דיברנו על זה כל השבוע. כל. השבוע."

"באמת?" הנדתי בראשי. "אתה זה שסיפר לי שהיא עוברת למריוט."

"ואני באמת מתחרט שעשיתי את זה," הוא נאנח. "תשמע, לא היו לי כל הפרטים. פשוט הנחתי שהיא תהיה שוב עוזרת מנהלית ושאפשר יהיה לנצל אותה כדי לקבל מידע פנימי על מה שאנחנו עושים בפרקר אינטרנשיונל."

"וזה לא מה שהיא תעשה שם?"

"היא תהיה היועצת המשפטית בפועל, אבל רק עד שהיועץ המשפטי הקבוע יחזור מחופשה."

"זה אותו דבר."

"אני היועץ המשפטי שלך, ואני יכול לומר לך שזה לא אותו דבר." הוא השתתק לרגע. "חוץ מזה, היא באה אליי לפני כמה ימים כדי להכניס שינויים לחוזה שלה אצלם, אז אפילו אם הם ינסו לגרום לה לגלות משהו, מבחינה חוקית היא לא יכולה לעשות את זה."

"אין שום סיכוי שהם היו מסכימים לחרא הזה." עדיין הייתי פגוע בטירוף. "איזה מנכ"ל רשת מלונות שפוי בדעתו היה שוכר אותה ולא שואל אותה שום דבר על העבודה איתי?"

"אני בטוח שרבים." הוא משך בכתפיו ואז חייך. "אבל היא הוסיפה כמה דברים מרתקים באותיות הקטנות, שימנעו ממנה לענות על כל שאלה. אותיות קטנות מהסוג שמישהו אחר השתמש בו מאחורי גבי."

"היא השתמשה בדיו לבן?"

"לא רק שהיא השתמשה בדיו לבן בסוף החוזה שלה, היא גם הוסיפה הערות בדיו לבן בשוליים בכל החלק הראשון של החוזה."

כבשתי חיוך. עדיין הייתי עצבני.

"עכשיו, אם לא אכפת לך," הוא אמר. "אני צריך שתחזור לשולחן ולא תחשוב

על מיס לורן במשך חמש דקות שלמות כדי שנוכל לסגור את העסקה."

"לא לחשוב עליה זאת לא בעיה."

"ובגלל זה אתה עוקב אחריה דרך השוער בבניין המגורים שלה כל השבוע, נכון?"

לא אמרתי דבר.

"חמש דקות, פרסטון." הוא הצביע על הדלת. "זה הכול."

חזרנו לשולחן ומצאנו את מר פון שטרום עומד על רגליו.

"אנחנו כל כך מתנצלים שעיכבנו אותך, מר פון שטרום," אמר ג'ורג' בפאניקה. "אתה כבר לא מעוניין לחתום על החוזה?"

"אפילו לא קרוב." הוא חייך והצביע על המסמכים. חתימתו הטרייה התנוססה על כל אחד ואחד מהם. "אני פשוט רוצה להסתלק מכאן, כיוון שאני מסרב להאמין שמר פרקר קובע ארוחות עסקים במקום שבו המלצרים לא שמים לב שהארוחה שלנו כללה רק קינוח."

"אתה צודק." חייכתי והכנסתי את המסמכים למזוודה שלי. "חשבתי שאתה אוהב אוכל זול."

"נכון, אבל מעולם לא אמרתי שאני לא נהנה מארוחה יקרה על חשבונו של מישהו אחר." הוא צחק. "תראה לי איפה היית סועד בערב כזה, מר פרקר."

"בסדר גמור." לחצתי את ידו והובלתי אותו ואת ג'ורג' למעלית המלוכלכת במסטיקים.

"תרצה שאני אנהג?" הוא שאל. "אני בטוח שלנהג שלך יהיה קשה מאוד להגיע לכאן בתנועה הזאת."

"אין צורך לנהוג." הוצאתי את הטלפון. "הגעתי לכאן במסוק."

הוא הניד בראשו. "אין לך שום דבר טוב יותר לעשות עם הכסף שלך, מה?"

"תרגיש יותר טוב אם אספר לך, שיש לי אחיינית שלא אכפת לה מכסף וכל מה שהיא רוצה הוא לשחק בקופסאות קרטון בחצי דולר ובדובונים?"

הוא צחק וטפח על כתפי. "רק קצת."

שלושים וארבע

טארה

נכנסתי לבניין מריוט אינטרנשיונל ליום עבודה נוסף, וסגרתי את דלת המשרד מאחוריי. הייתי שבורת לב וכעוסה ועדיין כל כך מחוברת לחייו של פרסטון, עד שביקשתי מהנהג החדש שלי להסיע אותי לסוויט סיזונס בכל בוקר, וחלק מאנשי הקשר הישנים של פרסטון עדיין התקשרו לספר לי כל מיני דברים שלא היה לי אכפת מהם.

כיוון שלא הייתי קטנונית כמוהו, העברתי את כל השיחות האלו לעוזר החדש שלו, ואפילו שלחתי לסינתיה הודעות טקסט על דברים קטנים שנזכרתי בהם מפעם לפעם. מצד אחר, כיוון שלמדתי ממנו דבר או שניים על קטנוניות, חסמתי את כל מספרי הטלפון שלו ומחקתי אותם (כן, אפילו שידעתי את כולם בעל פה).

אוף. שילך להזדיין.

העליתי את הלו"ז היומי של המנכ"ל החדש שלי ושלפתי פנקס כדי לרשום הערות.

פגישת בראנץ' בנוגע לחוזי רכישה, פגישת סקייפ אחר הצהריים בנוגע להוצאות משפטיות עם חברת וויט וישיבת מלאי עם המתמחים.

רעננתי את הלו"ז כיוון שידעתי שזה לא יכול להיות נכון. ועם זאת לא משנה כמה פעמים רעננתי, שלוש הפגישות האלו היו היחידות שהופיעו. עיינתי בלו"ז השבועי וראיתי שהיו רק שניים עד שלושה אירועים בכל יום.

זה הכול?

הרמתי את שפופרת הטלפון השולחני והתקשרתי למזכירה שלו.

"בוקר טוב, מיס לורן!" היא ענתה בצלצול הראשון. "הכול בסדר בשבוע הראשון שלך?"

"הרבה יותר מבסדר עד עכשיו."

"יופי! איך אפשר לעזור?"

"הסתכלתי בלו"ז של מר גרייווד ויש בו רק שניים־שלושה דברים ביום. יש

איזה יומן פרטי שאני מפספסת?"

"לא, זה נכון. מר גרייווד אוהב ימים פשוטים ורגועים."

"טוב, אז כיוון שרוב הפגישות האלה כבר מטופלות, יש לך מושג מה היועץ המשפטי שלו היה עושה? אני לא רוצה ליצור איתו קשר בנוגע לדברים האלה עדיין, כי אני מנסה להיות ממלאת מקום טובה, מבינה?"

"אם הייתי במקומך, הייתי נהנית מהמשרה המפנקת, מיס לורן," היא אמרה ונשמעה כנה. "מר גרייווד לא סומך על נשים. הוא שכר אותך ואותי כדי להיראות טוב. הפרקליט הראשי האמיתי שלו הוא בחור בשם בוב, והוא היה מפקיד בידו את חייו. אבל העבודה ההיא כל כך מטורפת, שאף אישה לא הייתה מצליחה להתמודד איתה. תאמיני לי." היא צחקה. "תתפנקי באחד מחדרי הספא שלנו למטה, תעני לכמה אימיילים ותבדקי מה קורה כל שעה בערך. ואז תנשמי ותחייכי, כי יש לך באופן רשמי את העבודה הטובה ביותר בכל ניו יורק."

"הבנתי..."

"יש עוד משהו שאני יכולה לעשות בשבילך?"

"לא, אבל תודה לך ולשאר הצוות על סלסלת הממתקים."

"לא שלחנו לך את סלסלת הממתקים הזאת," היא ענתה. "היא הגיעה מפרסטון פרקר." היא סיימה את השיחה ואני בהיתי בסלסלה – והתפתיתי לזרוק אותה לפח.

הדבר האחרון שהייתי צריכה עכשיו הוא להיזכר בו. קמתי, יצאתי מהמשרד שלי וכיביתי אחריי את האור.

נראה לי שאקבל את הצעתה בנוגע לספא.

שלושים וחמש

טארה

אחרי שבועיים

נושא: איך העבודה ברשת המלונות מספר 2?

נושא: אני צריך לדבר איתך על הפעם האחרונה שהיית במשרד שלי.

נושא: התקשרתי אלייך חמישים פעם השבוע.

נושא: חסמת את המספר שלי?

נושא: אני יודע שאת רואה את האימיילים המזויינים האלה, טארה...

מחקתי את העמוד האחרון המלא בהודעות הדואר האלקטרוני מפרסטון וירדתי למטה למחלקה הטכנית.

"בוקר טוב, מיס לורן." חייך אליי המנהל. "איך אפשר לעזור לך?"

"אני צריכה שתחסום כתובת אימייל כדי שהודעות ממנה לא יגיעו לתיבת הדואר הנכנס שלי מעכשיו ואילך," אמרתי. "מסיבה כלשהי, מסנן דואר הזבל שלי לא עובד."

"כמובן, גברתי. מה הכתובת?"

".PrestonCEOParker@ParkerHotels.com"

"אה." הוא נאנח. "אני אראה מה אפשר לעשות."

"אתה תראה מה אפשר לעשות? כל מה שצריך לעשות הוא להכניס אותה לרשימת החסומים כמו כל שאר הכתובות שחסמת."

"טוב, זה קצת יותר מורכב מזה. נדרשת פה הרבה מיומנות טכנית, ויש כתובות שלפעמים מצליחות להתחמק פנימה למרות הכול."

נעצתי בו מבט ריק.

"האינטרנט זה מקום מטורף, את יודעת? ממש מטורף."

"כמה מר פרקר משלם לך כדי שלא תאפשר לי לחסום אותו?"

"מה?" לחייו האדימו וחשפו אותו בקלקלתו. "כלום. לא הייתי מעז לקחת את

כספו בשביל משהו פשוט כל כך. כלומר–"

"כמה?"

"אלפיים לשבוע."

"אני אכפיל את הסכום."

"הוא אמר שזה מה שתגידי אם תגלי," לחש.

"ו-?"

"הוא אמר שאני אמור להתקשר אליו כשזה יקרה."

"אתה לא תתקשר אליו," אמרתי. "כי אם כן, אני אפטר אותך באשמת התרועעות עם המתחרים."

"מתחרים? מריוט אפילו לא קרובים להיות באותה ליגה עם מלונות פרקר, מיס לורן. מלונות פרקר כל כך הרבה דרגות מעלינו שזה כמעט מגוחך."

"זה לא מה שכתוב בחוברת הנוהלים לעובד של החברה." צמצמתי את עיניי לעומתו. "אתה לא תתקשר אליו ולא אכפת לי מה הוא הציע לך. זה ברור?"

הוא הנהן. "ברור."

"יופי." התחלתי לפסוע החוצה ממשרדו, אבל הוא קרא בשמי ונאלצתי להסתובב אליו. "כן?"

"אה, הוא הציע לי בונוס אם אצליח לגרום לך לפתוח סוף סוף אחת מהסלסלות שהוא שולח." הוא ניגש למחסן המרכזי ופתח אותו, מראה לי את כל סלסלות השי הענקיות שהגיעו שלוש פעמים ביום כמו שעון. "זה יהרוג אותך לפתוח אחת ולתת לי לצלם תמונה בשבילו? כאילו, זאת רק תמונה. את תעזרי למישהו שזקוק לזה, נכון?"

הנדתי בראשי והלכתי משם.

אלוהים אדירים, פרסטון.

שלושים ושש

פרסטון

לא הייתי רגיל לכך שטארה לא מדברת איתי.

לא הייתי רגיל לא לראות אותה או לא לשמוע ממנה במשך זמן ארוך כל כך, ועדיין לא הודיתי בכך, אבל זה כאב ובגדול. זה במיוחד כאב, יותר ויותר, בכל פעם שהייתי צריך לקרוא לעוזר החדש שלי, שלא התקרב אפילו ליכולותיה, או בכל פעם שוויולט שאלה אם טארה תבוא.

היא התעלמה מכל האימיילים והודעות הטקסט שלי, ואם הכרתי אותה כמו שחשבתי, היא בטח דחפה את כל המתנות שלי לאיזה ארון.

נאנחתי, הרמתי את שפופרת הטלפון השולחני שלי והתקשרתי לטיילור.

"כן, מר פרקר?" הוא ענה בצלצול הראשון.

"שכחת להביא לי את הרשימה הקצרה שלי הבוקר."

"אה, כן. אני מייד בא." הוא סיים את השיחה ונכנס למשרד שלי לאחר שניות אחדות.

הוא היה עוזר סביר, הגם שהתקשה להבין את אמנות הסרקזם ולא הצליח להביא לי את הקפה הנכון גם אם חייו היו תלויים בכך. התייאשתי מהניסיון לבקש ממנו, ואפילו השתמשתי
ברשימת הפשוט־תעשה־את־זה־בעצמך־לעזאזל, כדי להשלים חלקים מסוימים בעבודתו.

"אתה מתכוון להתחיל לעדכן אותי, טיילור?" שאלתי. "עכשיו זה זמן טוב."

"כן. טוב. הכנתי הכול לפגישה שלך ביום שישי." הוא טפח על שפתיו. "וגם סגרתי את הלו"ז הסופי שלך לכנס בפלורידה בחודש הבא. וגם מתכננת המסיבות אמרה שתתקשר אליך בקרוב בעניין יום ההולדת של ויולט."

"כבר חגגתי לוויולט יום הולדת השנה. זה היה ביקור בדיסני וורלד."

"כן, אבל–" הוא שילב את זרועותיו. "אמרת שוויולט מסתגלת לניו יורק במהירות עם החברים החדשים שלה, ובקצב הזה היא תרצה מסיבה בתחנת גרנד

סנטרל. חשבתי שתרצה להתחיל לתכנן את זה, לא?"

"זה היה סרקזם, טיילור."

"זה לא נשמע כמו סרקזם. נשמעת רציני."

"זאת כל המטרה של סרקזם." גלגלתי את עיניי. "אני לוקח אותה לדיסני וורלד בשנה הבאה לכבוד יום ההולדת שלה. למעשה, כל מסיבות יום ההולדת שלה יתקיימו שם עד שתהיה בת תשע."

"אבל אתה יכול להרשות לעצמך לשכור חלק מתחנת גרנד סנטרל. אני חושב שהיא ממש תעדיף את זה, אתה לא?"

"עוף לי מהמשרד, טיילור."

"זה סרקזם?"

בהיתי בו והחנקתי אנחה. "תודה על כל העבודה שלך היום. אתה יכול ללכת הביתה מוקדם אם אתה צריך."

"אני יכול לומר משהו לפני שאלך, אדוני?"

"קדימה."

"טוב, אל תיקח את זה אישית, אבל אני לא יכול לשנות את מי שאני, והייתי שמח אם היית מקבל את העובדה שאני לא טארה. אני גם לעולם לא אהיה טארה."

הרמתי גבה.

"היום הייתה הפעם הראשונה שקראת לי בשמי, ואתה מצפה שאדע את כל הדברים שהיא יודעת. עברו רק כמה שבועות, אז אולי תוכל לתת לי בבקשה הזדמנות בתור מי שאני, בלי כל הציפיות והדברים שהיו לך איתה? זה כל מה שאני מבקש."

הוא הניח תיקיית מסמכים על השולחן בלי לתת לי הזדמנות להגיב. "להתראות מחר, אדוני."

שלושים ושבע

טארה

שלושה שבועות מאוחר יותר...

מעולם לא חשבתי שיגיע היום שבו אתגעגע לעבוד בשביל פרסטון, אבל היום הזה גרם לי לתהות אם לא היה עדיף לי להישאר שם עוד זמן מה. לוח השנה שלי היה ריק, רשימת המטלות שלי הייתה ריקה, ושאר הצוות השתתף בהדרכה שהייתה אמורה להעסיק את כולם במשך כל היום.

נשענתי אחורה בכיסא ובהיתי בהר המתנות שנשלחו אליי וישבו בפינה. עדיין לא נגעתי באף אחת מהן, והתכוונתי לעבוד כאן לפחות ארבעה שבועות לפני שאביט אפילו באחד מהכרטיסים המצורפים. אבל נוכח אחר הצהריים המשמימים, התפתיתי להיכנע.

לפני שהספקתי לפתוח את החבילה הקרובה ביותר, הופיע על המסך אימייל מהמנכ"ל.

נושא: דרושים רעיונות

היי לכולם,

רק מיידע שאני מחפש רעיונות ליום עיון עבור כמה חברים מנהלים בכירים החודש. יום העיון יתקיים לכבוד הישיבה הראשונה בנושא קמפיין הסתיו שאנחנו מתבוונים להריץ בשנה הבאה, אז בבקשה עדכנו אם יש לכם רעיונות.

בבקשה אל תעבירו את האימייל הזה למי שאינו בדרג B או C.

מרק גרייווד

מנב"ל מריוט אינטרנשיונל

מייד שלפתי את תיקיית הרעיונות שעבדתי עליהם בשבוע שעבר והלכתי למשרד שלו. דפקתי על הדלת וכחכחתי בגרוני כשנכנסתי לחדר.

"אה, שלום לך, מיס לורן." הוא חייך אליי כשנכנסתי והחליק את שערו

המאפיר. "מה שלומך היום?"

"מצוין. תהיתי אם אוכל לשוחח איתך לרגע."

"בוודאי, בוודאי." הוא סימן לי להתיישב והושיט לי סלסלת לחם. "נסי כמה מהלחמניות האלה קודם. הן מדהימות."

היססתי.

"אל תדאגי, מיס לורן," אמר. "הן נטולות גלוטן."

"תודה." חייכתי וטעמתי אחת. ואז עוד אחת. ועוד אחת.

"מדהים, נכון?" הוא צחק. "אני לא יכול להפסיק לאכול את הדברים האלה. השף שהכין אותן הוא משהו מיוחד. הוא יבשל למסיבה הפרטית שאני מארגן מחר לדרג B ו-C, לפני שיתחיל לעבוד באחד המלונות שלנו בעיר."

למה לא הזמינו אותי למסיבה הזאת? "זה נשמע נהדר. רציתי להראות לך כמה רעיונות ליום העיון שאתה מארגן לבכירים. כיוון שזה יהיה קמפיין בנושא סתיו, אתה צריך לוודא שכל מה שקשור לנסיעה שלהם, מ-א' ועד ת', יהיה באותו נושא, כדי לחזק את סיעור המוחות בישיבות." פתחתי את התיקייה. "אם תיתן לי חמש דקות–"

"לא ידעתי שכללתי אותך בנמענים של האימייל ההוא." הוא קטע אותי. "אני לא צריך רעיונות ממך, מיס לורן. אני בטוח שהם נפלאים, אבל זאת עבודה של גברים, כפי שאת יודעת."

"לא, אני לא יודעת. למה אתה מתכוון?"

"אני מתכוון ששכרתי אותך רק כדי להיות ממלאת מקום זמנית." הוא חייך. "אז תמלאי מקום באופן זמני. תעשי את מעט הדברים הקטנים בבוקר מהרשימה הקצרה שלי, תטפלי בתיבת הדואר הנכנס שלך, ותני לראש היפה שלך לנוח בזמן שהגברים מנהלים את כל השאר."

"תרמתי לכל מסעות הפרסום בפרקר אינטרנשיונל," אמרתי. "זה אפילו לא היה בהגדרת התפקיד שלי. חלק מהרעיונות שלי היו טובים יותר מאלה של מנהל מחלקת השיווק, לעזאזל."

"כאילו שאני אאמין לזה." הוא הטה את ראשו הצידה וחייך אליי חיוך מתנשא. "פרסטון פרקר שאני מכיר לא היה מעז לתת לאישה להביע דעה על כלום, למעט עד כמה קצרה הוא רוצה שהחצאית שלה תהיה."

"הוא לא כזה בכלל." חשבתי רגע והוספתי, "רעיון טוב היה רעיון טוב, ולא משנה ממי הגיע."

"ניסיון נחמד, מיס לורן." הוא קרץ אליי. "אבל אני די בטוח שאני מכיר את

מר פרקר הרבה יותר טוב ממך. הוא בתחום הזה כבר יותר מעשור, בדיוק כמוני, והסיבה היחידה שהוא מספר אחת היא שהוא קצת יותר חסר רחמים ממני, אבל זה גם מפני שתמיד יש לנו את המוחות הנכונים בחדר. הגברים."

"אוקי, תשמע." לא התכוונתי לסבול את זה שנה שלמה. "הייתי שמחה אם היית לפחות מקשיב למה שיש לי להגיד לפני שתקבל–" התעטשתי. "סליחה. כמו שאמרתי–" התעטשתי שוב.

הוא נגס בלחמניה נוספת. "הכול בסדר, מיס לורן?"

"יש שום בלחמניות האלה?"

"כן, בטח. המון." הוא חייך. "היופי הוא שאפילו לא מרגישים בטעם עד שלא שותים איתן יין, אבל הוא שם. גאוני, נכון?"

"אני צריכה ללכת הביתה." הרגשתי עקצוץ בגרון וידעתי שהמצב רק יחמיר. "עכשיו."

"את רוצה שאזמין לך מונית?" הוא שאל. "אני מפסיק את שירות הנהגים הפרטיים החל ממחר בכל מקרה. מצטער שלא כללתי אותך גם באימייל ההוא."

"מונית זה בסדר."

הוא הרים את שפופרת הטלפון והושיט אותה לעברי. "את לא מצפה שאני ממש אתקשר בשבילך, נכון?"

* * *

מאוחר יותר באותו לילה, גנחתי והרמתי את מצלמת הטלפון אל פניי. השפתיים שלי היו נפוחות ועיניי היו אדומות ובצקתיות.

"בבקשה, חברה." אווה הניחה מגבת קרה על מצחי. "אם זה גורם לך להרגיש יותר טוב, העבודה החדשה שלי נוראית. כאילו, אני לא יכולה לתאר במילים עד כמה אני שונאת אותה."

"אני חושבת שגם אני שונאת את העבודה החדשה שלי," אמרתי. "למה כל כך קשה למצוא עבודה טובה?"

"מאיפה לי לדעת," היא צחקה. "בכל מקרה, החבר שלך בא לדבר עם השוער היום. שוב."

"הוא לא החבר שלי."

"טוב, נתקלתי בו בדרך החוצה והוא כמעט התחנן אליי שאדבר איתו."

"פרסטון פרקר לא מתחנן לשום דבר."

"הוא התחנן ועוד איך." היא התפיחה את הכרית מתחת לראשי. "אמרתי לו שחלית בעבודה. כאילו, ממש חלית. לא בתור תירוץ כדי שיילך."

היא התרחקה לשניות אחדות וחזרה עם מגש אוכל מכסף. "הוא אמר לי ליצור קשר עם מסעדת הנודלס האהובה עלייך והם הטיסו את זה בזמן שישנת. את מאמינה?" היא הסירה את המכסה מהמגש והראתה לי מרק עוף וקרקרים יוקרתיים. היו שם גם תה חם, ג'ינג'ר אייל ופתק.

תרגישי טוב (ובבקשה תעני לאחת השיחות ממני),

פרסטון

נ.ב. – כן, האטריות נטולות גלוטן.

נ.ב.ב. – עדיין הייתי רוצה שתעבדי בשבילי, אבל אני באמת מעריך את רשימת עשה־זאת־בעצמך־לעזאזל."

"אני לא מתכוונת לאכול את אוכל ההתנצלות שלו."

"כן, את כן." היא הושיטה לי כף. "הוא גם שלח תרופות וויולט שלחה לך ציור בעפרונות צבעוניים. אל תשאלי אותי מה אמור להיות מצויר שם, כי באמת שאין לי מושג."

צחקתי והתיישבתי באיטיות, טועמת מהמרק. "אחרי איך שהוא דיבר אליי במשרד, היית נותנת לו הזדמנות שנייה?"

"בואי נראה. מה הייתי עושה אם הבוס המיליארדר שלי לשעבר היה נורא כועס עליי על שהלכתי לעבוד בחברה מתחרה ומגרש אותי מהמשרד שלו? אם זה אותו מיליארדר שאכפת לו ממני, שהוא זיון טוב, שרוצה להיות איתי, שמתקשר אליי כל יום ואפילו שולח מתנות לחברה הכי טובה שלי כדי לקבל עדכונים קטנים על החיים שלי?" היא טפחה על סנטרה. "לא, אני לא הייתי נותנת לו עוד הזדמנות. הייתי מוצאת מיליארדר אחר. יש שפע כאלה, את יודעת?"

"חכי רגע. את מעדכנת אותו עליי בתמורה למתנות?"

"ברור שלא." היא כיסתה בידה את שעון הקרטייה שעל מפרק כף ידה. "איזו מין חברה את חושבת שאני?"

לקחתי את הכרית וזרקתי אותה עליה. "נוראית."

"תני לזה קצת זמן ותחליטי בעצמך," היא אמרה. "לפי התנהגותו נראה שהוא כל כך חולה אהבה עד שיחכה כמה זמן שצריך."

"הוא לא חולה אהבה, אווה. הוא פשוט רגיל שאני בסביבה ועוזרת לו לקבל

החלטות."

"לא, אני די בטוחה שאכפת לו ממך בדיוק באותה מידה שאכפת לך ממנו." היא נשענה על מסגרת הדלת. "את יודעת, אני מאמינה ששנאת אותו בשנה הראשונה בערך, אבל אחרי זה אני כבר לא כל כך בטוחה. המשכת להגיע לעבודה גם אחרי שהיה לך מספיק כסף בבנק והיית יכולה לעזוב בקלות."

"בפעם המיליון, הייתי חייבת על פי חוק."

"לא היית חייבת מבחינה אישית." היא משכה בכתפיה. "יכולת להישאר בבית ולא להגיע. מה הוא היה עושה?"

"עופי לי מהחדר."

"זה מה שחשבתי."

שלושים ושמונה

פרסטון

הנחתי את הטלפון כשהשיחה העשירית היום נכנסה ישירות לתא הקולי של טארה. מעולם לא התקשרתי לאישה כל כך הרבה ולא קיבלתי דבר בתמורה. ולאור העובדה שהיא הכירה את כל הדרכים שלי להגיע אליה, לא הייתי בטוח מה עוד אוכל לעשות. לא הייתי יכול להתעלם מכך שהימים היו הרבה פחות מרגשים בלעדיה, ובהיעדרה ביליתי פחות זמן במשרד.

הרגשתי משיכה קלה במכנסיי, וכשהבטתי מטה ראיתי את ויולט מתעסקת בבקבוק המים החדש שלה.

"אתה יכול לעזור לי, דוד פרסטון?" שאלה.

לקחתי אותו מידיה וסידרתי את הקש. "בבקשה."

"תודה!" היא חייכה ונתנה לדוב לשתות. ואז היא הביטה בי שוב. "אני מתגעגעת לטארה."

"גם אני."

"היא יכולה לבוא לשחק איתנו?"

"נראה." לקחתי את הטלפון והתקשרתי לחברתה אווה. נמאס לי להיות סבלני.

"הלו?"

"שלום, אווה," אמרתי. "זה פרסטון."

"אני יודעת. התקשרת אליי רק לפני שעתיים – ובלי הצעה למתנה, אם יותר לי להוסיף, אז אין לי מידע חדש עבורך."

צחקתי. "אני לא מוכן לעבור עוד יום בלי לראות אותה. איפה היא?"

"היא לא עובדת בשבילך יותר."

"אני מודע לזה היטב."

"היא גם לא אוהבת אותך יותר."

"לא הייתי מודע לכך שהיא אהבה אותי מלכתחילה."

"טוב..." היא התנשמה. "היא לא. היא שנאה אותך."

"בבקשה תגידי לי איפה היא, אווה."

"אתה לא מתכוון להציע לי מתנה קודם?"

"המתנה תהיה שהיא לא תדבר עליי כל לילה."

"היא לא מדברת עליך כל לילה." היא עצרה לרגע. "טוב, בעצם זה בהחלט ימצא חן בעיניי. היא ב-**21**. הבר על הגג בפארק אווניו. זה אירוע עבודה."

"תודה רבה."

"אגב, אם תדבר אליה כמו שדיברת אליה במשרד עוד פעם אחת, אני אאסוף את כל החברים האופנתיים שלי ואנחנו נוריד לכל המלונות שלך את הדירוג לכוכב אחד," אמרה אווה. "אני גם אשכור מישהו שידאג שסוכריית השוקולד הבאה בתחתית הקפה שלך מסוויט סיזונס לא תהיה שוקולד, אם אתה מבין מה אני אומרת."

"את מאיימת עליי?"

"אני מבטיחה לך," אמרה. "עכשיו רד מהטלפון ולך לדבר עם האישה שאתה רוצה לדבר איתה."

שלושים ותשע

טארה

לבל המעוניין,

תודה על ההזדמנות לעבוד עבור המותג השוביניסטי שלכם. באמת מצא חן בעיניי שמתייחסים אליי כמו לסוג ב' –

"מיס לורן?" הבוס שלי צעד לעברי והנחתי את הטיוטה הראשונה להודעת ההתפטרות החדשה שלי בצד. "מיס לורן, אני רוצה להציג לך את מר קליין. הוא האיש שארגן את האירוע הזה בהתראה של רגע. נכון שהוא נפלא?"

"משהו." נשכתי את לשוני כדי לא להגיד לו שהאירוע היה בסיסי בטירוף. האוכל היה מבושל יתר על המידה, הנושא (הוליווד של פעם) בקושי היה קיים ורוב הקישוטים היו מיושנים. "כוכב" האירוע היה חקיין של אלוויס. התחלתי לקבל סוף סוף את העובדה שפרסטון יהיה תמיד המלונאי הטוב ביותר שהעיר הזאת ראתה אי פעם.

"מר קליין עובד איתי כבר עשור," אמר גרייווד. "תוכלי ללמוד ממנו הרבה מאחר שאת כל כך להוטה לעבוד כל הזמן."

"נחמד להכיר אותך, מיס לורן." מר קליין הושיט את ידו כשהבוס שלי הלך משם. "כמה זמן את עובדת ברשת מריוט?"

"יותר מדי."

"סליחה?"

"קצת יותר משלושה שבועות."

"אה," הוא לחץ את ידי וליטף את גב כף ידי באיטיות באגודלו. "טוב, אם תרצי ללמוד כמה דברים ממישהו עם קצת ניסיון, אני תמיד לרשותך. מר גרייווד אמר לי שאת מאוד שאפתנית."

כמעט הקאתי ומשכתי את ידו ממנו. "אם אתה חושב שאני מוכנה להזדיין איתך כדי להתקדם בתעשייה, אתה טועה טעות מרה," אמרתי. "כבר עבדתי עם המותג הטוב ביותר בתחום, ואני פה רק כדי לרשום הערות ולראות למה עסקים

כמו שלך אף פעם לא מצליחים לסגור את הפער."

"סליחה?"

"חשבתי שתידרש לי שנה, אבל היה צורך בשלושה שבועות בלבד."

"אם כך," הוא צמצם את עיניו לעומתי. "אני יכול להבין בדיוק למה פרסטון פרקר פיטר אותך. את לא יודעת את מקומך. טיפוסי לנשים בתחום הזה."

גלגלתי את עיניי.

"אל תתפלאי אם מר גרייווד ינהל איתך שיחה ארוכה ביום שני."

"אל תתפלא אם אני כבר לא אעבוד פה ביום שני."

הוא לא מצא תשובה הולמת, כחכח בגרונו והלך משם.

פתחתי שוב את מכתב ההתפטרות שלי וניסחתי אותו מחדש. הבעתי את מחשבותיי בשלוש פסקאות כשחשתי בזוג ידיים מוכרות נכרכות סביב מותניי. לפתע נזכרתי בידיים האלו בועלות אותי מול מראה, משעינות אותי על שולחן כתיבה ומצמידות אותי לשולחן זכוכית.

"אני באמת מתחיל לחשוב שאת שונאת אותי," לחש פרסטון והבעיר כל עצב בגופי בתוך שניות. "אחרת איך אפשר להסביר את זה שהכרחת אותי לבוא לאירוע עצוב כמו זה רק בשביל להציץ בך?"

הוא סובב אותי והמילים נתקעו על שפתיי. הוא היה לבוש בחליפה האפורה המושלמת עם החפתים הנוצצים שלבש בפעם הראשונה שנפגשנו, וגרם לכל אישה על הגג לנעוץ בו מבטים.

עיניו הירוקות היכו אותי באלם פעם נוספת וליבי דהר במהירות של קילומטר לדקה.

"אני מקווה שאתה לא פה כדי להתנצל," אמרתי. "אתה מבזבז את זמנך כי אני לא סולחת לך."

הוא הרים גבה ולא אמר דבר.

"לא מוצאת חן בעיניי הצורה שבה דיברת אליי במשרד שלך בפעם הקודמת שדיברנו, או האופן שבו זרקת אותי החוצה," אמרתי. "לא מוצאת חן בעיניי העובדה שאתה לא יכול לעבור יום אחד –אחד! - בלי לשלוח לי הודעות ולהתקשר אליי כאילו אני עדיין העוזרת שלך."

"כתבתי לך והתקשרתי אלייך הרבה יותר מאשר כשהיית העוזרת שלי."

"זה לא העניין. אמרת הכול באותן מאות הודעות מלבד שתי המילים היחידות שאני מאוד בספק שאי פעם תגיד. אז עד כמה שאתה סקסי ועד כמה שאני מתגעגעת להרגיש אותך בתוכי ולבלות עם ויולט–"

"אני מצטער." הוא קטע אותי והידק את אחיזתו במותניי. "אני מצטער, טארה."

"על כך שלא נתת לי הזדמנות לספר את הצד שלי בסיפור?"

"על כך שלא אמרתי לך מה אני מרגיש כלפייך קודם." הוא הביט בעיניי. "הייתי צריך להגיד את זה לפני הרבה זמן."

"לפני כמה שבועות?"

"לפני כמה שנים," אמר. "בחודשיים הראשונים שבהם עבדת עבורי."

"הייתה לך חתיכת דרך להפגין את הרגשות האלה."

"תחזרי ואעשה את זה טוב יותר."

"יש לך את טיילור עכשיו."

"יש לי את טיילור החמישי שלי עכשיו." הוא חייך והצמיד אותי אליו עוד יותר. "אני אעשה כל מה שיידרש כדי שתחזרי. אני פשוט רוצה שתחזרי."

"ואתה לא מצטער גם שזרקת אותי מהמשרד שלך?"

"כן," הוא אמר ונשמע כן. "ואני עוד יותר מצטער על השבועות האחרונים, כיוון שמישהי מסוימת עשתה את הדבר היחיד שתמיד מטריף אותי. הדבר היחיד שהגיע לי יותר מכל."

"שנאה אותך?"

"התעלמה ממני." הוא חייך. "אני לא יכול לסבול את זה יותר."

"טוב, עברתי למישהו אחר, אז אולי תרצה לעזוב אותי לפני שהוא יחזור."

"אני אפילו לא מתכוון לנהל את השיחה הזאת," הוא אמר בגיחוך. "זה דבר אחד לרדת ברמה בעבודה, אבל לא היית מעזה לרדת ברמה ממני."

"זה לא נחשב לרדת ברמה רק בגלל שאין לו מיליארד דולר."

"זה נחשב לרדת ברמה כי הוא לא קיים." הוא ליטף בידיו את גבי. "אני לא הולך מכאן עד שתגידי לי שאנחנו יכולים להמשיך מהמקום שבו הפסקנו."

"ואם אומר שאנחנו לא יכולים?"

"זה יהיה שקר, ואני פשוט אופיע בעבודה שלך ביום שני בבוקר ואבקש ממך שוב."

"אני לא אהיה שם ביום שני," אמרתי בחיוך. "למדתי כל מה שהיה לי ללמוד שם, ואני מתכוונת להגיש את ההתפטרות שלי עם תאריך של לפני שבועיים."

הוא נראה המום. "זה אומר שאת חוזרת?"

"אלוהים, לא," אמרתי והרגשתי את שפתיו מרפרפות על שפתיי. "אני לעולם לא אעבוד בשבילך שוב."

"אני בוס הרבה יותר טוב עכשיו."

"לא, אתה לא, אין סיכוי." צחקתי. "לקחתי את העבודה הזאת רק כדי שאוכל ללמוד איך לעבוד בתפקיד אחר, כדי שכשתהיה לי חברה משלי אוכל להבין מה כל מנהל בדרגה C עושה. זה לא היה אישי, פרסטון."

"עכשיו אני מבין את זה," הוא אמר. "מה אני צריך לעשות כדי לקבל אותך בחזרה?"

"אתה יכול להתחיל בלנשק אותי," אמרתי. "אני אצטרך להכין רשימה קצרה ולהניח אותה על השולחן שלך בשביל כל השאר."

שפתיו פגשו מייד את שפתיי והגב שלי נתקל במעקה הגג כשהוא החליק את לשונו בין שפתיי וחקר כל סנטימטר בפי באיטיות. הוא ליטף את צידי גופי ונישק אותי חזק יותר, עד שלגמרי שכחתי שאנחנו במקום ציבורי.

במשך כמה דקות היינו רק אנחנו, והרגשתי כאילו אנחנו שוב במשרד.

כשהוא ניתק את עצמו ממני בבת אחת, התקשיתי להסדיר את נשימתי וכל האנשים על הגג בהו בנו.

בלי להיות מוטרד כלל מתשומת הלב, פרסטון חייך ואחז בידי. "אני חושב שנצטרך לסיים את זה במקום אחר," אמר והוביל אותי ישירות דרך קהל בכירי מריוט פעורי הפה. "נצטרך גם להתפשר על הרעיון שתעבדי עבורי שוב."

"כרגע אמרתי לך שלעולם לא אעבוד עבורך שוב."

"שמעת את המילה להתפשר?"

"שמעת את המילה לעולם?"

הוא צחק והעביר אצבע על שפתיי בדרכנו אל המעלית. "אני חושב שהעסקה הזאת תמצא חן בעינייך. למעשה, אני בדיוק מנסח את החוזה, ואני חושב שהתנאים יותר מהוגָנים."

"יש אותיות קטנות?"

"בוודאי," הוא אמר ונישק אותי. "ותמיד יהיו."

-הסוף-

אפילוג

טארה

שנה מאוחר יותר... בדיסני וורלד

"סיימת עם זה, ויולט?" פרסטון הרים סוכריה על מקל בצורת מיקי מאוס.

"כן!" היא הנהנה ורצה משם חזרה לקרוסלת הספלים המסתובבים בפעם המי יודע כמה. "בוא תראה אותי!"

הודות לפרסטון, הפארק היה כולו שלנו למשך היום וויולט נהנתה מיום ההולדת שלה עם חמישה מחבריה החדשים. אמנם היא כבר התרגלה לגמרי לגור איתנו בפנטהאוז המוגזם של פרסטון, אבל מדי פעם עדיין התעוררה בלילות ושאלה על הוריה, ובכל פעם דאגנו לחבק אותה.

התבוננתי בפרסטון מצלם אותה כשהסתובבה בספל הוורוד והרגשתי את הטלפון מזמזם לי בכיס.

"כן, ניקול?" עניתי.

"היי, מיס לורן." העוזרת המנהלית החדשה שלי אמרה. "כלומר, פרקר? שם המשפחה שלך כבר פרקר?"

"לא עד הסתיו, ניקול." חייכתי. "קרה משהו?"

"לא, רק התקשרתי לעדכן שהעסקה עם חברת דיי סגורה ושעורך הדין שלך סיים עם כל הניירת," אמרה. "תרצי שאשלח לך אותה מחשבון האימייל שלך או משלי?"

"אפשר משלי."

"אוקיי, מעולה! זה הטלפון האחרון במהלך החופשה שלך, נשבעת!" היא סיימה את השיחה והטלפון זמזם שוב עם הודעת דואר אלקטרוני.

נושא: העסקה עם דיי (הודעה שנשלחה דרך החשבון הראשי שלך)

הבול מצורף.

טארה לורן

מנכ"לית מלונות פון שטרום

חטיבה בפרקר אינטרנשיונל

"חשבתי שאמרנו בלי עבודה בחופשה," אמר פרסטון וניגש אליי.

"אמרנו, אבל כבר ענית לעשר שיחות היום."

"אלה שיחות בנוגע לריאיונות עבור הטיילור החדש שלי." הוא חייך. "זאת לא עבודה."

"באיזה מספר אתה מאז שעזבתי? עשרים וחמישה?"

"עשרים ושבעה." הוא נישק את שפתיי. "הייתי שמח להישאר על עשרים ושמונה לנצח, אם למישהי מסוימת נמאס מתפקיד המנכ"לית."

"בחיים לא." צחקתי והצצתי שוב לעבר ויולט. "אני יכולה לשאול אותך משהו?"

"כל דבר."

"קראת בסוף את המכתב של אחיך?"

"קראתי."

"אתה מתכוון לספר לי מה הוא כתב?"

"אני אספר לך בסתיו." חייך. "אבל כן אגיד שנראה שיהיו לנו שלושה מלונאים במשפחה."

"למה אתה מתכוון?"

"הוא הוריש את מלונות W לוויולט. כל הרשת שייכת לה, אבל משהו אומר לי שכדאי לנו לחכות הרבה אחרי גיל ארבע וחצי כדי לספר לה."

"אז בסופו של דבר אתה תהיה הבעלים של שלוש רשתות מלונות בחטיבות שונות?"

"לא." הוא נישק אותי שוב. "אנחנו נהיה."

—הסוף, שוב—

וידויה של סופרת + תודה

קוראים יקרים,

לפני שבע שנים קצרות, בשנת 2011 ליתר דיוק, החיים שלי היו הגרועים ביותר שאפשר. הייתי מרוששת (מרוששת ברמה של 2.15 דולר בחשבון הבנק שלי) והתעקשתי לגור בפיטסבורג בניסיון להסתדר לבד, במקום להודות בתבוסה ולחזור הביתה. לא הייתה לי ברירה אלא "לגנוב", בדומה לגיבורת הספר הזה. אבל המלונות שבחרתי בהם לא היו מלונות ממותג כמו של פרסטון, עם מנכ"ל סופר סקסי. הם היו מלונות עממיים יותר כמו המפטון אין, סוויטות ספרינגהיל, ומדי פעם סוויטות הומווד.

בכל פעם שאני חושבת על הימים האלו אני נשברת ובוכה, מפני שעצם הזיכרון של ישיבה במכונית ואכילת אוכל גנוב הוא זיכרון שהייתי רוצה לשכוח.

הלוואי שגם הייתי יכולה לשכוח את כל הדחיות שקיבלתי ממעסיקים, ולשכוח שכל אחת מהן כאבה כאילו זה היה אישי, אבל למרבה הצער גם הזיכרונות האלה עדיין ברורים מתמיד. אני יכולה לומר גם שבאותם ימים נוראים, הכתיבה הייתה מה שהחזיק אותי...

אני לא יכולה לספר לכם עד כמה אסירת תודה אני שבחרתם להסתכן עם אחד הספרים שלי, ובין אם אהבתם אותו או שנאתם אותו, לכבוד הוא לי שבחרתם להקדיש לו זמן ולקרוא אותו.

אני יודעת שאני לא הסופרת הכי "מקצועית" בעולם, אבל תודה על שהפכתם אותי לאחת מבנות המזל שבו.

אם פגשתם אותי דרך סדרת Mid Life Love, תודה.

אם פגשתם אותי דרך סדרת Jilted Bride, תודה.

אם פגשתם אותי דרך Reasonable Doubt, תודה.

Sincerely, Carter, On a Tuesday, Thirty Day Boyfriend, Naughty Boss (& the Steamy Coffee Reads Collection), Turbulence, Over Us/ ,Over You

תודה, תודה, תודה.

פמ"ע (פאקינג מתה עליכם),

וויטני ג'י

עקבו אחרי ההוצאה:

בדף הפייסבוק שלנו: בוקטיק הוצאה לאור

באינסטגרם שלנו: booktique7284

בואטיק

בואטיק הוצאת ספרים לאור